

ВЛАДИМИР МЕГРЕ РОДОВАТА КНИГА

Част 6 от „Звънящите кедри на Русия“

Превод от руски: Зоя Петрова-Тимова, 2003

chitanka.info

КОЙ ВЪЗПИТАВА ДЕЦАТА НИ?

В частната поликлиника беше закачена табела, която уведомяваше пациентите, че ще приема доктор на медицинските науки, специалист по детска психология — бяха посочени името, презимето и фамилията на лекаря. Препоръчаха ми го като един от най-добрите научни светила по въпросите на взаимоотношенията между децата и родителите. Записах се за прием последен, за да разполагам с време. Ако разговорът се окажеше полезен, щях да предложа на лекаря срещу допълнително заплащане да продължа разговора — беше важен за мен.

В кабинета зад бюрото седеше човек на пенсионна възраст с тъжно лице, който уморено подреждаше изписани листове в една папка. Той ми предложи да седна, постави пред себе си чист лист и произнесе:

— Слушам ви. Какви са проблемите?

За да не разказвам дългата история и за събитията след срещата ми с Анастасия в тайгата, се постарях да формулирам въпроса си колкото е възможно по-кратко:

— Александър Сергеевич, трябва да създам контакт с детето си, със сина си, който скоро ще навърши пет години.

— Смятате, че сте загубили контакта си с вашия син ли? — попита уморено и безучастно психологът.

— Разумен, съзнателен контакт почти не е имало. Така се случи, че след раждането му не съм бил с него. Виждам го като пеленаче, а после... Нито веднъж не съм говорил с него, той е започнал да осмисля живота без мен. До този момент сме живели разделено, но сега ми предстои среща и разговор с моя петгодишен син. Може би съществуват някакви начини, методи, които биха ми помогнали да предразположа детето към себе си? Има такива случаи — някой мъж се жени за жена, която вече има дете, и някак си успява да създаде добър контакт с него, става му баща и приятел.

— Разбира се, има начини, но те невинаги са еднакво ефективни. Много неща във взаимоотношенията между децата и родителите зависят от индивидуалностите, от характерите.

— Разбирам, но все пак бих искал да знам тези конкретни методи.

— Конкретните... Ами добре... Трябва да знаете, че и сами майката и детето вече са семейство. Когато се появите в семейството, се опитайте колкото се може по-малко да нарушавате създадения начин на живот. За известно време ще бъдете чужд човек за сина си. Трябва да се примирите с това. Вие самият отначало трябва да се поогледате и да разрешите и вас да ви опознаят. Постарайте се появяването ви да е свързано с изпълнението на желания и мечти на детето, които до този момент са били неизпълними. Разберете от майката за каква играчка е мечтало, но тя не е могла да му я купи. Не бива вие да купувате тази играчка. Просто някой път започнете разговор за своето детство за своите играчки и кажете, че и вие сте мечтали за тази играчка. Ако детето прояви интерес към разговора и каже, че желае да я има, тогава му предложете да отидете заедно до магазина, за да я купите. Важен е самият разговор, съвместното пътуване. Момченцето трябва да ви довери своята мечта, да ви разреши да участвате в нейното осъществяване.

— Примерът с играчките нещо не ми допада много. Моят син не е виждал досега играчки, които се продават в магазините.

— Странно... Значи не става? Хайде, миличък, давайте съвсем откровено. Ако искате да чуете съвет, който да ви е полезен, разкажете за взаимоотношенията си с жената, която ви е родила син. Коя е тя? Къде работи, къде живее? Какви доходи има семейството? Какво от ваша гледна точка е станало причина за раздялата ви?

Разбрах: за да чуя по-конкретни съвети от психолога, ще трябва да му разкажа за взаимоотношенията си с Анастасия, в които самият аз все още не бях вникнал. По тази причина не знаех как да ги изложа пред психолога. Без да казвам името ѝ, му разказах следното:

— Тя живее в безлюден край в Сибир. Запознах се с нея случайно, когато бях там с търговска цел. В началото на перестройката се заех с бизнес в Сибир — пренасях с кораб по реката различни стоки, а обратно возех риба, кожи, диворастящи плодове.

— Ясно. Значи като Паратов — разхождал се по реката търговецът напук на всички.

— Не съм се разхождал, а работех. Предприемачите винаги си имат достатъчно грижи.

— Да допуснем, че е така, но вие, предприемачите, успявате и добре да се развличате.

— С тази жена не беше развлечение. Аз поисках да имам от нея син. И по-рано съм искал да имам син, но после като че ли забравих за това си желание. Годишите минаваха... А ето, като я видях... Такава здрава, млада, красива... Сега повечето жени са някакви хилави, болнави, а тя — здрава, цъфтяща. И си помислих, че детето също ще бъде красиво и здраво. Тя роди син от мен. Отидох при тях, когато синът ми беше съвсем малък, още не можеше да ходи и да говори. Държах го на ръце. След това не съм общувал с него.

— А защо не сте общували с него?

Е, как да обясня на този човек в кратък разговор всичко това, което съм описал в няколко книги? Как да му кажа, че Анастасия отказа да напусне своята полянка в тайгата и да се пресели със сина ни в града, а аз не съм в състояние да живея в тайгата? И това, че именно тя не ми даваше възможност не само да му подарявам традиционните играчки, но и просто да общувам с него. Всяка година отивах в сибирската тайга, стигах до полянката, където живееше Анастасия и мойт син, но така и не успях да го видя. Всеки път се случваше той да не е при нея, а при дядо си или при прадядо си, които живееше някъде в съседство, в дебрите на безкрайната сибирска тайга. Анастасия отказваше да ме заведе на гости при тях и дори нещо повече — всеки път упорито настояваше, че трябва преди това да съм се подготвил за разговора със сина си.

Опитвайки се да докосна темата за възпитанието на децата, задавах на много мои познати един и същи въпрос: „Разговарял ли си някога сериозно с детето си?“ Макар че беше съвсем обикновен, въпросът винаги предизвикваше недоумение и объркване.

В края на краищата ставаше ясно, че разговорите при всички са едни и същи: „Отивай да се храниш... Време е да спиш... Не прави бели... Прибери си играчките... Научи ли си уроците?...“

Детето израства, тръгва на училище, а никой не говори с него за смисъла на живота, за предназначението на човека или дори просто за

това, какъв жизнен път му предстои. Дали много от родителите нямат време, или смятат, че подобен разговор не е важен, не е ясно. Може би си мислят, че още не е дошло времето за това, че ще успеят да поговорят по-късно. Но не успяват. Детето пораста...

Но ако самите ние не се опитваме дори да поговорим сериозно с децата си, кой ги възпитава тогава?

Защо Анастасия не ми разрешаваше да общувам с родния ми син през всичките тези години? Не беше ясно от какво се страхува или какво предотвратява.

И ето, настъпи денят, когато тя изведнъж попита: „Владимире, чувстваш ли се готов да се срещнеш със сина си и да поговориш с него?“ Аз ѝ отговорих, че искам да се срещна, но не бях в състояние да произнеса думата „готов“.

През изминалите години четях всичко, което успях да намеря за взаимоотношенията между родителите и децата. Пиших книги, изказвах се на конференции в различни страни, но почти не пиших и не говорех за най-важното, което ме интересуваше през всичките тези години — за възпитанието на децата и за взаимоотношенията на възрастното поколение с тях.

Осмислях множество съвети, прочетени в литературата за възпитанието на децата, но все по-често си спомнях фразата на Анастасия: възпитанието на децата е себевъзпитание. Дълго време не разбирах напълно смисъла на тази фраза, но в края на краищата направих ясен извод за себе си. Нашите деца не се възпитават от родителските наставления, не се възпитават в детската градина, училището и университетите. Нашите деца се възпитават от начина на живот — от нашия начин на живот, от начина на живот на обществото като цяло. И каквото да говорят родителите, учителите в училището или в което и да е друго образователно учреждение, каквито и мъдри системи на обучение да се използват, децата ще следват начина на живот, който се е наложил в живота на повечето хора.

Следователно, получава се така, че възпитанието на децата изцяло зависи от собственото ни разбиране за света, от това, как живееш самият ти, твоите родители и обществото като цяло. В едно болно, нещастно общество могат да се раждат само болни и нещастни деца.

— Ако вие не ми разкажете подробно за взаимоотношенията си с майката на вашия син, ще ми бъде трудно да ви дам действителен съвет — прекъсна проточилата се пауза психологът.

— За това трябва дълго да се разказва. А накратко, животът се стече така, че няколко години не общувах със сина си и това е всичко.

— Добре, тогава кажете помагате ли по някакъв начин материално на майката на вашия син през всичките тези години? Мисля, че материалната помощ за един предприемач е най-лесният знак на внимание към семейството.

— Не, не помагах. Тя смята, че има всичко необходимо.

— Какво, да не би да е много богата?

— Просто тя си има всичко.

— Александър Сергеевич рязко стана иззад бюрото си и бързо заговори:

— Тя живее в сибирската тайга. Води отшелнически живот. Нарича се Анастасия, вашият син е Володя, а вие сте Владимир Николаевич. Четох книгите ви, и то не един път.

— Да...

Вълнувайки се, Александър Сергеевич започна да се разхожда напред-назад из кабинета и после отново заговори:

— Така... Така... Нима аз намерих. Отгатнах. Моля ви, отговорете ми на един въпрос. Отговорете! Това е много важно за мен. За науката... Макар че не, не отговаряйте. Аз сам ще кажа. Започвам да разбирам... Уверен съм, че през всичките тези години след срещата с Анастасия вие интензивно сте изучавали психологията, философията. Постоянно сте мислили за възпитанието на децата. Така е, нали?

— Да.

— Но изводите, до които сте стигнали след прочитането на „умните“ книги и статии, не са ви удовлетворили. И тогава сте започнали да търсите отговорите в себе си или, с други думи, сте започнали да разсъждавате за подрастващото поколение, за възпитанието на децата.

— Сигурно е така, но повече мислех за сина си.

— То е неразделно свързано. Вие сте дошли при мен отчаян, без много да се надявате да получите отговори на въпросите си. Ако не ги получите от мен, ще продължите търсенето.

— Вероятно.

— Така... Разтърсващо... Ще ви кажа името на човека, който е неизмеримо по-силен и мъдър от мен.

— Кой е този човек и как мога да се добера до него?

— Този човек е вашата Анастасия, Владимир Нико-лаевич.

— Анастасия? Но в последно време тя говори много малко за възпитанието на децата. И именно тя не ми разрешаваше да общувам със сина си.

— Да, именно тя. До този момент не можех да намеря логичното обяснение за поведението. Невероятна постъпка. Любящата жена изведнъж заявява на бъдещия баща, че той не трябва да общува със сина си. Една ситуация, която е нестандартна и която не се е случвала по-рано. Но резултатът! Резултатът е разтърсващ. Та тя е успяла да накара... Не, тази дума не е подходяща за ситуацията. Анастасия успява да увлече... Кого? Извинете, да накара: един не особено образован предприемач да се заинтересува от психология, философия, от въпросите, свързани с възпитанието на децата. Вие сте мислили за това през всичките години. Самият факт, че идвате при мен, доказва това. През всичките тези години тя е възпитавала сама сина си, но едновременно с това е възпитавала и вас. Тя е подготвяла срещата на бащата със сина си.

— Сина си тя действително сама е възпитавала. Но що се отнася до мен — не смятам, че е така. Ние рядко се виждаме. И срещите ни са кратки.

— Но информацията, която тя ви подава по време на тези, както ги наричате, кратки срещи, вие осмисляте и досега. Разтърсваща информация. Вие, Владимир Николаевич, казвате, че Анастасия говори малко за възпитанието на децата, но това не е така.

Александър Сергеевич бързо се приближи към бюрото си и извади от чекмеджето дебела сива тетрадка, внимателно я поглади и продължи:

— Аз извадих от вашите книги всички изказвания на Анастасия за раждането и възпитанието на децата, като пропусках сюжетните подробности. Макар че може би напразно извадих цитатите от контекста. Безспорно сюжетът е важен за улесняване на възприемането им. В изказването на Анастасия е скрит велик, бих казал философски смисъл, мъдростта на древна култура. Склонен съм да предположа, и не само аз, че тези постулати са изложени в някаква древна книга,

чиято възраст е милиони години. Думите на Анастасия се характеризират с дълбочина, с точност на изказа на най-значимите от наша гледна точка мисли, изложени в най-древните манускрипти и в съвременните трудове на учените. Когато извадих отделно всичко, което е свързано с раждането и възпитанието на човека..., се получи трактат, на който не може да се намери друг равен в света. Аз съм убеден, че въз основа на него ще бъдат защитени множество дисертации, ще бъдат дадени доста научни степени, ще се направят разтърсващи открития, но най-важното е друго — на Земята ще се появи нова раса, чието име е „Човек!“.

— Но човекът съществува и сега.

— Мисля, че от позиция на бъдещето фактът на съществуването на човека може да бъде поставен под съмнение.

— Как така? Нали ние с вас съществуваме, как може да се постави под съмнение нашето съществуване?

— Съществуват нашите тела, ние ги наричаме „хора“. Но съдържанието, психическото състояние на човешките индивиди в бъдеще ще се различават значително от сегашното и следователно, подчертавайки разликата, трябва да се промени името. Възможно е днешните хора да бъдат наречени „човекът от еди-кой си период“ или пък, родените в бъдеще, ще бъдат наименувани по друг начин.

— Нима всичко е толкова сериозно?

— И сериозно, и безспорно. Ето, вие сте прочели много книги, написани от учени, за възпитанието на децата. Кажете сега, от кой момент започва възпитанието на детето?

— Някои автори смятат, че трябва да започне при навършването на една година.

— Именно. В най-добрия случай от една година. Но Анастасия доказва, че човекът се формира още преди това... Сигурен съм, че сега си помислихте: „В утробата на майката.“ Но тя доказва, че родителите могат да формират бъдещото си дете още преди срещата на сперматозоида и яйцеклетката. И това е обяснено научно. Анастасия стои по-високо от всички съществуващи или когато и да е съществували на Земята психолози. Нейните изказвания са значими, те обхващат всички периоди на развитието и възпитанието на детето — преди зачеването, зачеването, утробния и т.н.

Тя засяга теми, които не са успели да осъзнаят нито древните мъдреци, нито съвременните учени. Тя акцентира върху това, без което е невъзможно да се роди и възпита пълноценен човек.

— Но аз не помня такова нещо. Не съм писал за периодите.

— Вие сте написали книги, свидетелстващи за събитията. Анастасия е разбирала, че ще пишете именно по този начин. А по-нататък е следващият ѝ ход — тя сама е започнала да формира тези събития, като фактически е „облякла“ най-великия научен труд в увлекателна разказвателна форма. Тя е сътворявала вашата книга чрез своя живот, носейки на хората безценни знания.

Повечето читатели чувстват това интуитивно.

Много от тях са във възторг от книгите, но не могат да осъзнаят докрай причината за възхищението си, сверяват на подсъзнателно ниво информацията неизвестна до този момент за тях. Но тя може да се възприема и съзнателно. Сега ще ви го докажа. И така, пред нас е конспектът на изказванията на Анастасия зараждането на човека. Ние ги изучихме подробно и внимателно и ги коментирахме с колегата ми. Той е кандидат на медицинските науки, сексопатолог, приема пациенти в съседния кабинет. С него проведохме експерименти и анализирахме ситуацията.

Александър Сергеевич отвори тетрадката си и малко развълнувано и тържествено започна да говори:

— И така, началото... Периодът преди зачеването. В обозримото съвременно общество, минало и настояще, той почти не се разглежда като аспект на възпитанието на детето. Но днес е съвсем ясно — на Земята или някъде в безкрайните простори на Вселената е съществувала или съществува култура, при която взаимоотношенията на мъжа и жената са били неизмеримо по-съвършени от днешните. И времето преди зачеването е било важна компонента, а може би и основа за възпитанието на човека.

Като следва културните обичаи на неизвестната за нас цивилизация, преди да зачене детето Анастасия се подготвя. Тя е притъпила вашето сексуално влечение. За мен като психолог това е ясно от събитията, описани в първата книга. Ще напомня тяхната последователност. Вие с Анастасия правите почивка в тайгата, пиете коняк, хапвате. Анастасия не се докосва до предлаганата от вас храна и алкохолна напитка. Тя сваля горните си дрехи и ляга на тревата. Вие

сте поразен от природната ѝ красота, появява се естественото желание да обладаете прекрасното женско тяло. В сексуалния си порив вие правите опит за сближаване, докосвате тялото ѝ и... губите съзнание.

Няма да изпадаме в подробности как тя е изключила съзнанието ви. Важно е друго — резултатът, че вие преставате да възприемате Анастасия като обект за удовлетворяване на сексуалните си потребности. И вие сам разказвате за това. Аз съм записал фразата ви: „И в мислите си нямах...“

— Да, така е. След случая по време на почивката при прехода в тайгата в мен повече не се появи желание за сексуален контакт с Анастасия.

— Сега второто събитие — зачатие, разказът за културата на зачеване на детето.

Нощуването в уютната землянка, ароматът на сухата трева и цветята. За вас е непривично да спите сам нощем в тайгата и молите Анастасия да легне до вас. Вие вече разбирате — ако тя е наблизо, нищо лошо няма да ви се случи. И тя ляга редом с вас.

По този начин до вас в много интимна обстановка се оказва най-прекрасното младо женско тяло, което има още една особеност — то излъчва здраве. За разлика от многото женски тела, виждани преди това от вас, то действително излъчва здраве. Вие чувствате ароматния дъх на Анастасия, но в същото време у вас не се появява никакво желание за сексуален контакт. Влечението е изгонено от вас. Пространството е изчистено за друго психическо състояние — стремеж за продължаване на рода. Вие мислите за сина си! За сина, който все още го няма. Ето я вашата фраза от книгата: „Добре би било Анастасия да ми роди син. Тя е толкова здрава. Значи и синът ми ще бъде здрав и красив.“ Вие съзнателно поставяте ръка на гърдите на Анастасия, галите ги, но това вече са други ласки. Те не са сексуални. Вие сякаш галите своя син. След това пишете за допира на устните ви, за лекото дишане на Анастасия, а после... пълно отсъствие на каквито и да е подробности. След това описвате утрото, прекрасното си настроение, усещането за необикновеното сътворяване. Сигурен съм, че издателите са ви предлагали заради по-голямата популярност на книгата да опишете тази нощ подробно.

— Да, действително неведнъж ми предлагаха да направя това.

— Но вие въпреки това не сте описал тази нощ нито в едно от новите издания на книгата, защо?

— Защото...

— Стоп! Моля ви, не говорете. Искам да проверя себе си, точността и верността на изводите си. Вие не сте описали сексуалните подробности на тази нощ, защото просто не помните абсолютно нищо след докосването на устните на Анастасия.

— Да, не помня и сега не съм в състояние да си спомня нищо — с изключение на необикновеното усещане на следващата сутрин.

— Това, което ще ви кажа сега, ще ви се стори невероятно. В онази прекрасна нощ вие не сте правили секс с Анастасия.

— Не съм правил? А тогава синът ми? Нали самият аз го видях.

— В онази нощ вие действително сте имали физическа близост. Имало е сперматозоиди... с една дума всичко, което съпътства зачеването на дете, но не е имало секс. Ние не един път сме анализирали с колегите ми онова, което се е случило с вас. Те, както и аз, са убедени, че вие не сте правили секс с Анастасия.

Самата дума „секс“ в днешно време предполага удовлетворяване на плътските потребности, стремеж за получаване на телесни удоволствия. Но в контекста на събитията на онази нощ в тайгата отсъства тази цел, имам предвид, че вие не сте се стремили да получите плътско удовлетворение. Стремежът и целта са били други — детето. Следователно и наименоуването на събитието трябва да бъде друго. Работата не е само в терминологията, работата се състои в качествено различния начин на създаването на човека.

Искам да повтора още веднъж: това е качествено различен начин на създаването на човека. Моето твърдение не е абстрактно, то лесно може да се докаже чрез научни съпоставки. Съдете сами: днес никой от психолозите или физиолозите няма да отрече влиянието на психическите фактори за формирането на зародиша в утробата на майката. Наред с другите фактори често доминиращо значение има и отношението на мъжа към бременната жена. Ние не можем да отричаме влиянието на отношенията между мъжа и жената в момента на полова близост върху формирането на бъдещия човек. В единия случай това е отношение като към обект за удовлетворение на плътската похот, в другия — като към сътворец. Следователно и резултатът ще бъде различен. Възможно е, детето, заченато при такива

условия да бъде поразяващо различно по своя интелект — колкото съвременният човек се различава от маймуната.

При сътворението сексът и свързаното с него удоволствие не са самоцел, те представляват само средство. Телата ще се ръководят от други психически енергии, съответно ще се формира и друго състояние на детето.

От казаното по-горе следва първото правило: жената, която желае да роди пълноценен човек, да създаде здраво и щастливо семейство, трябва да може да улови момента, в който мъжът ще поиска да се сближи с нея с цел раждането на човек и ще си представя своето бъдещо дете, ще желае неговото раждане.

При това условие мъжът и жената достигат психическо състояние, което им позволява да получат най-голямото удовлетворение от близостта. А бъдещото дете получава енергии, които отсъстват при заченатите по традиционния начин, т.е. случайно.

— А жената как ще почувства този момент? Откъде ще знае какви са мислите на мъжа? Та нали мислите са невидими?

— Милувките! По тях може да се усети. Психическото състояние винаги се изразява чрез външни признаци. Радостта — чрез смеха, усмивката. Тъгата — чрез съответния израз на очите, позата и т.н. Мисля, че в дадения случай няма да е особено трудно да се различат чисто сексуалните ласки, когато мъжът докосва жената, от тези, когато желае дете. Само така става „нещо“, състояние, което е способно да изпита само едно от всички същества, живеещи на Земята — човекът. Никой и никога не ще успее да обясни научно и да опише това „нещо“. В момента, когато това става, не е възможно да се анализира. Като психолог мога само да предположа, че най-важното при такова събитие ще бъде не сливането на двете физически тела, а нещо неизмеримо по-голямо — сливането в едно цяло на две мисли; още по-точно — сливането в едно на чувствата на двамата. Получаваното в този момент удоволствие и чувството на блаженство ще превъзхождат значително простото сексуално удовлетворение. Неговата продължителност не е скоротечна както при обикновения секс. Неразбираемото приятно състояние може да продължава месеци, дори години. То формира здравото, любещо семейство. Именно за това говори и Анастасия.

Това означава, че мъжът, който го е изпитал веднъж, няма да иска да замени това усещане с простото сексуално удовлетворение. Той

няма да пожелае да изневерява на съпругата си, на своята любима. Именно от този момент започва да се формира семейството. Щастливото семейство!

Има такъв израз: „Бракът се сключва на небето.“ В дадения случай изразът напълно се отнася за събитието. Преценете сам. Днес кое е общоприетото свидетелство за небесния брак? Хартийката, която се издава от службата за записване на актовете за гражданско състояние и всевъзможните църковни ритуали. Смешно е, нали? И смешно, и тъжно.

Анастасия дава точно определение: свидетелство за брака, сключен на небето, може да бъде само необикновеното, прекрасно състояние на мъжа и за жената, чието следствие е раждането на нов пълноценен човек.

От себе си мога да добавя: днес повечето деца са родени извънбрачни. И ето сега... Сега ще ви прочета коментара на моя колега — сексопатолог:

Сексуалното взаимоотношение на мъжа и жената, описано в книгата „Анастасия“ открива съвършено друго значение на секса. Всички досега съществуващи помагала по този предмет, започвайки от древногръцките, индийските и, завършвайки със съвременните, стават просто наивни и смешни в сравнение със значимото, изказано от Анастасия. Във всички древни трактати, достигнали до нас, както и в съвременните, изследванията за секса се свеждат до търсенето на различни пози, техники на ласки и външни атрибути. При това физиологичните, психическите способности и възможности на хората са различни.

За всеки отделен човек може да бъде приемлива и най-ефективна само една поза, която е присъща само на неговия характер и темперамент, на определени външни атрибути.

Едва ли ще се намери по света специалист, който да може точно да определи най-приемливия начин за конкретния човек измежду многото съществуващи.

За изпълнението на подобна задача специалистът трябва да знае хиляди съществуващи начини с всичките им нюанси, да изучи физическите и психическите способности на конкретния човек, а това е невъзможно.

Доказателство за това, че проблемът на теорията за сексуалните взаимоотношения между жената и мъжа не е решен от съвременната наука, е все по-голямата загуба на потентност при повечето мъже и жени в съвременното общество. Нараства броят на сексуално неудовлетворяващите се един друг семейни двойки. Нерадостната картина може да бъде променена.

Показаното от Анастасия свидетелства за това, че в природата съществува някакъв механизъм, съществуват някакви външни сили, които са в състояние за миг да решат изглеждащия като че ли неразрешим проблем. Този механизъм (или някакви сили) чрез определено състояние на двама души — мъж и жена — намират специално за тях, присъщите изключително само на тях, състояние и начини на половите взаимоотношения.

Получаваното в дадения случай удоволствие несъмнено ще достига максималната по своето равнище оценка. Напълно е възможно, изпиталите подобно удовлетворение мъж и жена, да запазят съпружеската си вярност завинаги, независимо от това, как ще бъде скрепена тя от законите и ритуалите.

Съпружеската вярност! Съпружеската измяна. Да, измяна.

Александър Сергеевич стана от стола си и продължи да говори прав:

— За първи път Анастасия показва природата на това явление. Аз помня наизуст и отделните й фрази, и целите монолози. Ето какво казваше тя: „Те по най-различен начин внушават на човека, че той може да получи удовлетворение, като мисли само за плътското удоволствие, и по този начин го отдалечават от истината. Нещастните излъгани жени, които не знаят за това, през целия си живот само страдат и търсят изгубената благодат. Но не търсят където трябва.

Нито една жена не може да удържи мъжа от разврат, ако си позволява да му се отдава само заради удовлетворяване на плътските потребности.“ И ето още... Ей сега... Да... „След това те ще се стремят да обладават все нови и нови тела или да използват всекидневно и обречено само своите тела, осъзнавайки само интуитивно, че истинската благодат на истинския съюз все повече се отдалечава от тях.“

Причината за съпружеската изневяра е показана абсолютно вярно. Аз мога да обясня това и като психолог. Всичко е логично: мъжът и жената, т.н. съпруг и съпруга, се занимават със секс заради секса. Те интуитивно чувстват, че не получават достатъчно удоволствие, обръщат се към специалист, четат допълнително литература. Съветват ги да разнообразят позите, милувките, с една дума, да се заемат с търсенето на по-голямо удоволствие чрез смяната на сексуалната техника.

Обърнете внимание — да се заемат с търсене. Може и да не бъде казано на глас, но и те самите, както точно отбелязва Анастасия, знаейки интуитивно за съществуването на висша благодат, ще се заемат с това. Но... къде са границите на това търсене? Нима то се ограничава само в рамките на смяната на позите? Неговото логично продължение е смяната на телата.

„Ах! — викат в обществото. — Това е съпружеска изневяра.“ Не, няма изневяра. Няма, защото няма съпрузи!

Бракът, който се гради въз основа на една хартийка, не може да бъде брачен съюз. Това са само условности, измислени от обществото. Брачният съюз между мъжа и жената трябва да бъде сключен чрез достигането на онова най-висше състояние, за което е разказала Анастасия. Тя не само е разказала за него, но е показала и начина за достигането му. Това е новата култура на взаимоотношенията между мъжа и жената.

— Вие какво, Александър Сергеевич, да не би да предлагате на младите хора да встъпват в интимна връзка преди официалното сключване на брака им?

— Повечето хора постъпват точно така. Само че ние се срамуваме да говорим открито за това. Но аз предлагам да не се занимават със секс заради секса нито преди, нито след регистрацията на брачния съюз.

Ние се смятаме за свободно общество. Имаме възможност свободно да се занимаваме с разврат. И се занимаваме с това!

Развратът се превърна в индустрия. Киното и всевъзможните порно продукции, проституцията, гумените жени в сексмагазините — всичко това го потвърждава.

На фона на тази вакханалия, свидетелстваща за пълната безпомощност на съвременната наука да разбере природата и предназначението на механизмите, укрепващи сключването на съюза на двамата, това откритие се появи като озарение. Като психолог на мен ми стана ясна цялата грандиозност на откритото от Анастасия. Тя показва новата култура на взаимоотношения между мъжа и жената.

Основната роля в тях се дава на жената. Анастасия съумя да приближи и вас до разбирането на тази култура. Тя успя да направи това, вероятно използвайки интуитивно знанията на някаква древна цивилизация. Но... ние... По-точно моят колега доказва на практика... Доказа, че и мъжът може...

Той е сексопатолог. Ние заедно анализирахме изказването на Анастасия. Той е този, който първи каза за новата, неизвестна за нас култура на взаимоотношенията. А най-много го потресе изказването на Анастасия... Вие сигурно си го спомняте, тя казва: „Кой човек ще поиска да се появи на този свят вследствие само на плътски удоволствия? Всеки би искал да бъде сътворен при великия порив на любовта, в стремежа ѝ именно за сътворение, а не да се появи на бял свят като следствие от плътски удоволствия.“ Но нашите деца са се появили именно като следствие на плътско удоволствие. Ние с жена ми искахме да имаме дете, правехме секс. Аз даже не знам в кой от дните е заченала жена ми. Започнахме да мислим по-конкретно за детето, когато тя забременя. Но Анастасия говори, че е необходимо определено състояние и намерение именно в момента, който предшества интимната близост. С една дума, моят колега вероятно е разбрал повече от нейното изказване, отколкото аз. Или е почувствал повече. И той поискал да изпита това състояние. Поискал да им се роди детенце, син. Колегата ми е прехвърлил четиридесетте, съпругата му е две години по-млада от него. Имат две деца. Както самият той призна, през последните години те рядко са правили секс. Но той започнал да разговаря с жена си за дете. Отначало тя много се учудила на желанието му. Казвала, че за нея вече е късно да ражда, но

променила своето отношение към съпруга си в положителна посока. Той ѝ дал да прочете книгата с изказванията на Анастасия. И жената сама започнала да разговаря. Не, не за желанието си да има дете, а за това, колко вярно е казаното в книгата. Веднъж през нощта колегата ми започнал да гали жена си като не мислел за секс, а за бъдещия си син. Вероятно той е успял да го направи така, както сте го направили вие. Разликата е само в това, че до това състояние ви е довела Анастасия, а той го е постигнал сам. Трудно е да се каже дали е станало случайно или не, но той по всяка вероятност е успял да постигне именно същото състояние. Жена му отговорила със същите ласки. Те не са млади хора и, разбира се, не са изпитали толкова силно сексуално влечение както в младостта си. Мислите за бъдещото дете вероятно изобщо са изместили на заден план мислите за техниката на секса. Като резултат... в резултат на това, „нещо“ се случило. Нито колегата ми, нито жена му са били в състояние да си спомнят подробностите от интимната близост. Както и вие, и те не ги помнят. Но като вас и те говорят за незабравими, прекрасни усещания на сутринта. Колегата ми казва, че през целия си живот не е изпитвал нещо подобно нито при близостта със съпругата си, нито при близостта с други жени, а той е имал доста.

Сега неговата четиридесетгодишна жена е бременна в седмия месец. Но това не е най-важното. Важното е друго — жена му се е влюбила.

— В кого?

— В съпруга си, Владимир Николаевич. Представете си само тази жена, мърмореща и раздразнителна преди това, сега идва понякога в нашата клиника и чака докато съпругът ѝ приключи прегледите. Седи в хола и чака като влюбено момиченце. Аз често съм наблюдавал скришом израза на лицето ѝ. Той също се е променил, появила се е едва видима, скрита усмивка. Познавам това семейство отдавна. Около осем години. Тъжната, омърлушена и понапълняла жена изведнъж се подмлади с десетина години. Тя стана красива въпреки явно забележимата ѝ бременност.

— А отношението на колегата ви също ли се измени или остана същото?

— Той също се промени. Напълно спря да пие, макар че по-рано доста злоупотребяваше с това. Сега най-любимото занимание на

двамата стана рисуването.

— Рисуването ли? Какво рисуват?

— Рисуват бъдещото си родово имение, за което говореше Анастасия. Искат да си вземат земя и да построят на нея... Не се изразих правилно, не да построят къща, а да положат основите на райското кътче за бъдещите си деца.

— За бъдещите ли?

— Да, за бъдещите. Сега жена му съжалява само за това, че зачеването на детето е станало в апартамента, а не в собствена къща, на собствена земя, облагородена от тях. Както казва Анастасия, в създаденото от собствените ръце пространство на Любовта, в което жената трябва да се намира по време на бременността и където трябва да стане раждането.

Съпругата на моя колега е убедена, че ще може да роди още едно дете. И колегата ми също вярва в това.

Аз съм убеден: присъщият на животните инстинкт за продължаване на рода се отличава от човешкия по това, че те се чифтосват, ръководени единствено от зова на природата. Занимавайки се с така наречения „секс“, човекът заприличва на животното. Детето, което се появява вследствие на такъв процес, ще бъде получовек-полуживотно.

Истинският човек може да се роди само тогава, когато в процеса на сътворението участват присъщите само на човека енергии и чувства: любовта, способността да вижда бъдещето, осъзнаването на сътворяващото се. Думата „секс“ тук не подхожда. Тя прави вулгарно даденото действие. Когато мъжът и жената достигнат състоянието, при което става сътворение, тогава между тях се сключва съюз в небесата. И този съюз не е скрепен с хартийка или с някакъв ритуал, той е скрепен с нещо неизмеримо по-голямо и по-значимо и затова ще бъде здрав и щастлив. И не трябва да се смята, че в такъв съюз могат да встъпят само младите. Примерът на моя колега показва, че това е достъпно за хората от всяка възраст. Той е възможен само в случай че те са в състояние да разберат значимостта на изложеното от Анастасия.

— И какво излиза? Всички, които имат печат в паспорта си за регистрация на брака им, в действителност не са женени.

— Печатът в паспорта е просто една измислена от обществото условност. Хартийките, всевъзможните ритуали при отделните народи

се различават през различните периоди, но същността им е една — въздействие върху психиката, опит по изкуствен път да се създаде поне привиден съюз между двамата и Анастасия го подчертава много точно: „Лъжливият съюз е нещо страшно. Децата! Разбираш ли, Владимире? Децата! Те усещат изкуственото, лъжливото в такъв съюз. И тогава поставят под съмнение всичко, което родителите казват. Те подсъзнателно усещат лъжата още при зачеването си. И затова се чувстват зле.“

Оказа се, че в природата съществува не изкуствен, а природен, Божествен съюз. И на съвременните хора им е показано как да се създаде той.

— Значи, дори и женените, имам предвид тези, които имат печат в паспорта си, фактически трябва повторно да встъпят в брак със съпруга или съпругата си.

— По-точно казано, не повторно, а наистина.

— За много хора ще бъде трудно да го разберат. Във всички страни са свикнали с това, че сексът е върховно удоволствие и всички го правят заради удоволствието.

Лъжа е това, Владимир Николаевич. Деветдесет процента от мъжете не могат да удовлетворят жените.

Митът, че повечето хора получават най-голямо наслаждение от секса е само едно психологическо внушение. Сексуалните влечения на човека се използват от търговската индустрия. Съществуват маса легални и нелегални порно списания — това са парични потоци. Именно те объркват главите на хората. Филмите, в които супермени от всякакъв вид и цвят безпроблемно задоволяват своите партньорки, са също бизнес.

Ние просто се страхуваме, притесняваме се да признаем един пред друг, че нямаме подходящи партньори, но неоспоримият факт остава. Шестдесет процента от сключените брачни съюзи се разпадат. Останалите четиридесет процента от семействата са далеч от съвършенството. Постоянните съпругески измени, процъфтяването на проституцията са свидетелство за това.

Удовлетворението, което изпитваме днес от секса, далеч не е пълно. То е само малка част от присъщото на човека удовлетворение от истинското, осъществявано съвместно, сътворение на Божественото предназначение, което търсим напразно през целия си живот.

„Не търсим където трябва!“ Верността на казаното неоспоримо се потвърждава от самия живот.

Анастасия, представителка на културата на някаква древна цивилизация, за която нашите историци вероятно нямат никаква представа, разрушава създадените стереотипи. За съвършенството на тази култура може да се съди и по отношението към бременната жена.

Задължително условие при тази култура е, че през деветте месеца на бременността жената трябва да се намира на мястото, където е заченала. Там трябва и да роди. Колко е важно това!

С помощта на информацията, с която разполага съвременната наука, и чрез сравнителния анализ може да се докаже преимуществото на това твърдение. Мястото, където трябва да стане зачатие и износването на бъдещото дете от майката, е наречено поместъе^[1] — имение. В него мъжът и жената със собствените си ръце са засадили градината с най-различни растения. Физиолозите не биха отричали значението на правилното хранене на бременната жена. За това са написани много научни и научнопопулярни статии. И какво? Всяка бременна жена ли трябва да ги изучава? Да забрави за всичко друго и усилено да чете литературните източници — какво и как да се използва като храна. Трудно е да си представим такова нещо.

Дори всяка бременна жена да изучи тези научни трактати, пред нея би се изправила друга неразрешима задача — откъде да вземе препоръчвания продукт.

Нека си представим много богата съвременна семейна двойка. Материалните ѝ възможности позволяват да купят каквото им се иска. Илюзия! Няма и не може да има пари, даващи възможност да се купи това, което ще поиска бременната жена в момента, в който го поиска. Имам предвид, че за никакви пари не е възможно да се купи например ябълка, близка по качество на тази, която жената ще откъсне от своята овощна градина и веднага ще я изяде.

Следващият аспект е от психологически характер и не е по-малко важен от физиологическия. Нека си представим и да сравним две ситуации.

Първата е стандартна и се случва при повечето хора. Да вземем за пример младо семейство със средни или малко над средните доходи. Бременната жена живее със съпруга си в апартамент. Може ли тя да се храни достатъчно качествено? Не! Съвременните, дори и най-скъпите

супермаркети, не са в състояние да ни предложат качествена храна. Консервираните, замразените хранителни продукти са неестествени за човека. Пазарите ли? Но и там продуктите, меко казано, са със съмнително качество. Дори частните производители се научиха да използват всевъзможни химически добавки при отглеждането на хранителни продукти. Когато ги отглеждат за себе си е едно нещо, но когато са за продажба, е друго. Стремешът им да получат по-голям доход ги подтиква да използват стимулатори. Това разбира всеки и е естествено да възникне чувство на тревога при приемането на храна с неизвестен произход.

Чувството на тревога! То се явява постоянен спътник на съвременния човек.

Върху бременната жена се стоварва безкраен поток от информация за непрекъснати социални катаклизми и екологични бедствия. В нейното съзнание и подсъзнание все повече нараства тревогата за съдбата на бъдещото дете. А къде, в какво могат да се намерят положителните фактори? Тях просто ги няма и не може да ги има в чудовищните условия на бита, на които самите ние се обричаме.

Дори и в добре подредения апартамент ние свикваме с обстановката и тя престава да радва очите ни, че е нова и уютна. Ние свикваме, че вещите стареят и се чупят, така както знаем и привикваме, че водата във водопроводите е негодна за пиене. Но всичко това изведнъж започва да усеща ясно бременната жена. На нея не ѝ остава нищо друго, освен да се надява на късмета си. Това е единственото, на което може да разчита, намирайки се под натиска на безизходността.

Във втория случай жената, обкръжена от пространството на Любовта, както го нарича Анастасия, освен удовлетворяването на физиологичните си потребности получава и най-мощната психологическа подкрепа.

Съвременната наука може да изясни и да докаже верността на почти всички твърдения на Анастасия. Те са доста прости и логични. Човек само може да се учудва защо ние, произнасяйки множество неразбираеми речи, от умни по-умни, не акцентираме вниманието си върху твърденията на Анастасия.

Но Анастасия говори и за загадъчни, необясними за съвременната наука явления:

„Трите главни точки, трите първи плана на битието родителите трябва да предоставят на детето.“

По-нататък тя каза, че за сливането в едно цяло на трите тайнствени точки на битието на едно място, а именно в имението на рода, трябва да стане следното:

„И мислите на двамата в любовта им в единно цяло ще се слоят... Това е точка първа — нейното име е родителска мисъл...“

„Точка втора, а по-вярно, човешки план още един ще се роди, нова звезда ще грейне в небето, когато в Любов и мисли за творението тъй прекрасно ще се слоят две тела в едно на мястото, където дом строиш ти, жив и райски, за бъдещото си дете.“

„И трета точка. Новият план на това място трябва да се появи. Там, където е заченато детето, там трябва и да се роди. И задължително бащата трябва също да присъства. Тогава и над тримата венец ще възкачи великият, любящ нас всички ни, Отец.“

Без съмнение преимуществото на зачеването, износването и раждането на детето на едно и също място — в прекрасното семейно имение — могат да докажат научно и физиолозите, и психолозите. Но всъщност Анастасия говори за нещо по-голямо. Тя казва, че в този случай се осъществява цялостна връзка на новородения човек с Космоса. Защо? За сметка на какво? Доколко е важен за съдбата на бъдещия човек този подход към неговото раждане? Съвременните учени могат само да имат предположения.

Опитах се да съпоставя казаното от Анастасия с това, което пророкуват популярните сега хороскопи. От само себе си възникна въпросът, кой от трите момента може да се смята като най-важен за раждането на човека: мисълта, физиологичното зачеване или появяването на бял свят на младенца от утробата на майката.

Общоприето е да се смята за дата на раждането на човека моментът на излизането на бебето от утробата на майката. Хороскопите се изчисляват от този момент. Но на науката вече е известно, че намирайки се още в майката, плодът вече живее, чувства. А щом това е така, значи човекът вече съществува. Той вече е роден. Той се движи — майката усеща тласъците на неговите крачета и ръчички. А може би е по-точно да се приеме, че датата на раждане на човека е моментът на оплождане на яйцеклетката? От гледна точка на физиологията този миг определя най-точно датата на раждане на човека. Но... Срещата на сперматозоида и яйцеклетката не е причина, а следствие. Тя е предшествана от помислите на двамата родители. А може би именно те са определящи за датата на раждане? От трите момента днес е прието за дата на раждането да се смята появяването на плода на бял свят. Утре може да бъде общоприето друго. Според теорията на Анастасия излиза, че датата на раждане на човека е моментът на сливане на трите съставлящи в едно, на всичките изброени по-горе моменти. И това има своя неоспорима логика. Но ние, имам предвид и съвременната наука, и религиозните учения, се страхуваме дори да споменем за това.

— А от какво има да се страхувате?

— Има от какво... Виждате ли, Владимир Николаевич, ако ние признаем безспорността на твърденията на Анастасия, веднага ще трябва да признаем, че в сравнение с хората от онази култура, която тя представя, ние не сме пълноценни хора. Ще се окаже, че при повечето съвременни хора няма една или две съставлящи, присъщи на пълноценния човек. Ето защо ние се страхуваме не само да говорим, но дори да помислим за това. А би следвало да се замислим...

— Но може би именно за това не говорим и не мислим, защото тези твърдения са прекалено спорни?

— Напротив! Те са твърде безспорни!

Първо. Помислете сам, кой би отричал, че по-нравствена и психологически по-наситена е ситуацията, при която не развратът, а мисълта за бъдещото дете предшества срещата на сперматозоида и яйцеклетката.

Второ. Абсолютно безспорно е и това, че бременната жена трябва да има пълноценно хранене, да избягва стресовите. За това подхожда идеално собственото имение, за което говори Анастасия.

Трето. Раждането в позната обстановка, в обичайна среда е по-благоприятно за родилката и най-важното — за детето. Това също е безспорен факт както за психолозите, так и за физиолозите. Вие съгласни ли сте с всяка от трите точки?

— Разбира се, че съм съгласен.

— Ето, виждате, че те са безспорни, и не само за учените. Следователно ние не можем да отричаме положителното въздействие от съединяването в едно цяло на тези три положителни компонента.

Като психолог мога да предположа, че при такова съединяване в пространството протича психическа реакция. На нея реагира цялото пространство на Вселената. То приема новороденото и установява информационна връзка с него.

— Възможно е да е така. Но какво значение има в този случай точността на определянето на рождената дата на човека?

— Огромно! Глобално! Това определя равнището на нашето собствено светоусещане. Ако ние поставяме на първо място появяването на плода, следва, че в нашето светоусещане е първична материята.

Ако поставяме на първо място момента на сливане на помислите на мъжа и на жената, първично в нашето светоусещане се явява съзнанието. Следователно оттук вече ще се формират различни култури, определящи начина на живот. В първия случай се дава предимство на материята, а във втория — на духовността. За това отдавна се води гласен и негласен спор. Но сега за мен вече е очевидна цялата му безсмисленост. Анастасия говори за съединяване в едно цяло не само на тези две понятие, но и на третото. Базирайки се на нейното твърдение, може да се изгради теория за раждането на пълноценен човек, а също и възможността да бъде реализирана. Това е просто и достъпно за всеки. Но защо ние не реализираме възможностите си? Защо в съзнанието ни има хаос, а животът ни протича в суета? Ето, това е въпросът.

— А аз мисля, че все пак може да се приеме за дата на раждането денят и часът, когато бебето се появява на бял свят от утробата на майката. Само трябва да се нарече по-точно: час на появяването му в света.

— Възможно е и така. Напълно е възможно! Но все пак попитайте Анастасия за мига на раждането.

— Ще попитам. И на мен ми е интересно да науча кога конкретно съм се родил, кога се е родил синът ми.

— Вашият син... Вие дойдохте при мен за съвет, а аз се хванах за своето... Извинете ме, разприказвах се. Чувствителен съм към тази тема. Разбирате ли, имам прием три дни в седмицата. Хората идват при мен с проблемите си.

Въпросите на всички са стандартни: Как да възпитам детето си? Как да установя контакт със сина или с дъщеря си? А детето вече е минало петата година, десетата, а понякога и петнадесетата си година.

Да кажеш на човека: „Късно е, бащице, да възпитаваш“ — значи да убиеш последната му надежда. И ето, налага ми се да се занимавам, откровено казано, с утешаване.

— Та нали и моят син скоро ще навърши пет години. Значи ли, че аз също съм закъснял?

— При вас, Владимир Николаевич, положението е различно. До вашия син е Анастасия. Неслучайно тя не ви е позволила да хвърлите детето в бита на нашия свят. Тя го възпитава в съответствие с другата култура.

— Значи ние със сина ми сме хора от различни култури, а оттук следва, че никога няма да се разберем помежду си, така ли?

— Родителите и децата като че ли винаги са представители на различни култури, имат различен светоглед. Всяко поколение има свои приоритети. Наистина разликата не е толкова поразителна както във вашия случай. Моят съвет към вас е следният: преди да започнете да общувате със сина си, да се посъветвате с Анастасия, как да го направите по-добре. Отнесете се с внимание към това, което тя ще ви каже. Вие вече сте чели много за възпитанието на децата, мислили сте върху това. Сега ще ви бъде по-лесно да я разберете.

— Невинаги успявам да я разбера, дори и след като мине доста време. Някои нейни изказвания предизвикват съмнения. Те са мистични и недоказуеми. Много от нещата, казани от Анастасия, се стремя въобще да не публикувам, защото често приличат повече на фантастика и...

Александър Сергеевич изведнъж удари с длан по масата и рязко, дори някак си грубо ме прекъсна:

— Нямате право да постъпвате така. Ако вашият ум не е в състояние да осъзнае нещо, дайте възможност това да направят

другите.

На мен не ми хареса резкия тон на психолога и смисъла на казаното от него. Не за пръв път слушах и четях подобни изказвания по мой адрес. Според тях се получава, че съм някакъв тъпак и моята роля се свеждаше само до най-точното излагане на всичко казано от отшелницата. Но умниците, които правеха подобни изказвания, не вземаха под внимание всичко. Реших да поставя на мястото му станалия изведнъж агресивен психолог:

— Вие, разбира се, поставяте себе си към тези — другите, които са способни да разберат всичко казано. Аз не съм психолог с научна степен, но дори за мен е ясна простата истина: ако се публикуват всички изказвания, които са мистични и без доказателства, тогава отношението към всичко, написано в книгите, ще бъде като към приказка. Тогава ще бъде погребано всичко рационално, което може да се приложи още днес, сега. Като не публикувам някои мистични изказвания, може би по този начин спасявам рационалното.

— А можете ли да кажете по-конкретно за каква мистика става дума?

— Да, ето за каква например. Тя каза, че е събрала най-добрите звукосъчетания от Вселената, скрила ги е в текста на книгата и те ще влияят благотворно върху читателите.

— Да, спомням си такова нещо. Много добре си го спомням. Написано е още в първата книга. Там е казано, че въздействието ще се усили, ако четящите слушат по време на четенето естествените природни звуци.

— Значи помните? И това, че тези думи звучат не само в текста на самата книга, но са поместени и на вътрешната страна на корицата. Помните ли? Издателите ме посъветваха така, за да се заинтригуват читателите. Така и направих...

— Правилно сте постъпили.

— Правилно ли?! А знаете ли, че много хора бяха отблъснати от фразата на корицата? Много от тях го сметнаха за рекламен трик, дори в пресата писаха за това. В някои от изданията махнах този текст от корицата. Много хора го смятат за мистичен, за измислица.

— Идиоти! Нима... Нима разумът на обществото е способен да атрофира до такава степен? Или умственият мързел изключва логическото мислене на масите?

— Какво общо има тук леността на ума, ако не е възможно да се докаже?

— Да се докаже ли? Какво трябва да се докаже? Това изказване е не друго, а гениален по своята простота и ефективност психологически тест. Чрез него за един миг и съвсем простичко се определят пълните глупаци с атрофирани умствени способности. Ако те на всичкото отгоре се изказват и в пресата, по този начин казват: „Гледайте всички колко сме глупави, невежи.“ Гениален тест!

— Какво общо може да има някакъв тест? Не е възможно да се докаже казаното.

— Смятате, че е недоказуемо? Ами че то няма какво да се доказва. Казаното от Анастасия е аксиома. Преценете сам. Текстовете на която и да е книга, обърнете внимание — на всяка книга, всяко писмо, която и да е реч се състоят от звуци, именно от звуци. Това е разбираемо, нали? Съгласни ли сте с това?

— Ами, в общи линии да, съгласен съм. Действително текстовете на всички книги се състоят от съчетания.

— Виждате ли колко просто е всичко? И тези, които ги мързи да мислят логически, се спъват в тази простота.

— Възможно е... Но нали тя каза, че е намерила и събрала от просторите на Вселената най-добрите съчетания и те ще оказват благотворно влияние върху четящите.

— Но и в това няма абсолютно нищо мистично. Преценете сам. Когато четете една или друга книга, вестник или статия в списание, нима тя не ви влияе? Текстът може да ви остави равнодушен, може да ви раздразни, да предизвика удовлетворение, гняв или радост. Така ли е? Ясно ли е? Съгласни ли сте?

— Да.

— Ето, чудесно. А що се отнася до благотворното влияние на текстовете на Анастасия, то е доказано от реакцията на читателите от прочетеното. Не става дума за рецензиите, които могат да бъдат по поръчка. Че влиянието е благотворно, се потвърждава от творческия порив. За него свидетелстват множеството стихотворения и песни, написани от вашите читатели. Купих си пет аудио сборника с песни, посветени на Анастасия! Написали са ги обикновени хора или може би точно обратното — необикновените. Купих аудиокасетите, слушах ги. Самият живот потвърди казаното от Анастасия — нали

стихотворенията са се родили под въздействие на прочетеното! А вие казвате „мистика“. Нямате право да бъдете цензор на Анастасия.

— Добре. Сбогом. Благодаря за съветите.

Вече бях хванал дръжката на вратата, за да изляза от кабинета на психолога.

— Почакайте, моля ви, Владимир Николаевич. Виждам, че ми се обидихте. Простете ми, ако тонът ми е бил малко рязък. Не искам да се разделям така.

Александър Сергеевич, леко пълен, възрастен човек, стоеше в средата на кабинета. Той внимателно закопча сакото си и продължи:

— Разберете, вие сте длъжен да пишете всичко, за което говори Анастасия. Дори нещо от казаното да е неразбираемо за вас, за мен или за някой друг. Нека да е така. Важното е да разберат те!

— Кои те?

— Младите жени, които могат все още да раждат здрави деца. Ако те разберат, всичко задължително ще се промени. Всъщност ние сякаш говорихме много малко за вашия син, а вие нали именно за това дойдохте при мене.

— Разбира се, че дойдох за това.

— Нищо конкретно не мога да ви посъветвам. Прекалено нестандартна е ситуацията. Може би е добре да му занесете в тайгата някакви книжки с картинки. Например за историята. Да се облечете по-добре. Може и глупост да казвам сега, но просто ми се иска да не представяте нашата действителност прекалено груба.

— А каква? Украсена и замазана ли?

— Работата не е в това. Нали вие ще застанете пред сина си като представител на нашата действителност и по този начин ще се компрометирате пред детето.

— А защо трябва само аз да отговарям за всички извращения в нашето общество?

— Ако вие покажете неспособността си на вашия син да промените в нашето общество поне нещо към добро, ще покажете безсилието си. Ще се компрометирате пред сина си. Мисля, че той е възпитан така, че не разбира съществуването на нещо невъзможно за човека.

— Изглежда сте прав, Александър Сергеевич. Благодаря ви за смисления съвет. Действително е по-добре да украся малко нашия

живот пред детето. Точно така, заслужава си, иначе ще си помисли...
— Ние си стиснахме ръцете и, както ми се стори, се поделихме без неприязън.

[1] поместъе (имение) — Думата няма точен аналог в българския език, тъй като във всички близки думи се подразбира участие на наемна работна ръка при изграждането на къщата, създаването, облагородяването и поддържането на градината, гората, отглеждането на животни и т.н. в имението. — Б.пр.

Поместъе (имение, чифлик, ферма, стопанство) — участието на наемна ръка официално се въвежда едва в началото на 19 век във Великобритания. В България става необходимост когато е създадена Третата българска държава. Преди това всички по-заможни семейства имали свои стопанства, които създавали с личен труд. При разрастване на стопанството ставало нужда да се наема външна помощ за стопанисването. — бел. devira ↑

РАЗГОВОРЪТ СЪС СИНА МИ

След като изминах самостоятелно целия път от реката до полянката на Анастасия, аз се приближавах към познатите места с чувството, че сякаш съм пристигнал вкъщи. Този път не ме посрещна никой. На мен дори ми хареса да ходя из тайгата без водач.

Не започнах да викам Анастасия — може би тя се занимаваше със своите работи; щом се освободи, ще почувства, че съм дошъл и сама ще се приближи.

Когато видях любимото си място на брега на езерото, където често седяхме с Анастасия, реших първо да се преоблека, преди да приседна и да си почина след дългия път.

Извадих от раницата тъмносивия костюм, тънкия бял пуловер и новите обувки. Когато се стягах за тайгата, исках да взема и бяла риза с вратовръзка, но после реших, че ризата ще се измачка, а в тайгата няма да мога да я изгладя. В магазина така бяха опаковали костюма, че не се беше измачкал.

Реших да се представя пред сина си тържествено, облечен елегантно. Затова изгубих толкова време и сили за обмисляне на външния си вид.

Взех и механична самобръсначка и огледало. Закрепих огледалото на дървото, избръснах се и се сресах. После седнах на едно хълмче, извадих бележник и писалка, за да добавя в плана си за срещата със сина ми това, което обмислих по пътя.

Синът ми скоро ще навърши пет години. Разбира се, той вече може да говори. Последният път го видях съвсем мъничък, още не говореше, а сега вече вероятно може да осмисля много неща. Сигурно по цял ден бърби с Анастасия, с дядовците. Твърдо реших: щом се видя с Анастасия, веднага ще ѝ разкажа как планирам срещата със сина си и какво смятам да му кажа.

В продължение на пет години изучавах старателно различните системи за възпитание и взех, по мое мнение, най-доброто и разбираемо от тях. Направих необходимите за себе си изводи,

общувайки с педагози и педиатри. Сега, преди да се срещна със сина си, ми се искаше да обсъдя с Анастасия разработения от мен план и направените изводи; още веднъж детайлно да обмисля всичко заедно с нея. Нека Анастасия ме посъветва какви да бъдат първите ми думи към сина ми, в каква поза да бъда в този момент. Реших, че позата също е важна. Бащата трябва да изглежда значим в очите на своето дете. Но първо Анастасия трябва да ме представи.

В бележника ми като първа точка бе записано: „Моето представяне на сина ми от Анастасия.“

Нека ме представи с прости думи от типа: „Ето, сине, пред теб стои твойт роден баща.“

Но трябва да каже тези думи много тържествено, за да може детето по нейния тон да почувства веднага значимостта на баща си и после да се вслушва в него.

Изведнъж почувствах, че всичко наоколо бе притихнало, като че ли бе застанало нащрек. Не се уплаших от настъпилата внезапно тишина. Така ставаше винаги в тайгата преди срещата ми с Анастасия. Тайгата с всичките ѝ обитатели сякаш замираше, прислушвайки се и преценявайки дали пришелецът няма да донесе на стопанката им някаква неприятност.

След това всичко се успокояваше, ако почувстваше отсъствието на агресия.

По настъпилата тишина разбрах, че Анастасия се е приближила скришом до мен. Не беше трудно да я почувствам и по това, че отзад нещо сякаш започна да затопля гърба ми. А да гледа със сгриващ поглед може само Анастасия. Не се обърнах веднага в посока на погледа ѝ. Известно време продължих да седя, усещайки приятната и радостна топлина. След това се обърнах и видях...

Пред мене устойчиво стоеше на тревата с босите си крачета моят малък син. Той беше пораснал. Русите му коси падаха на къдрици до раменете му. Беше облечен с къса блузка без яка, изплетена от копривени влакна. Приличаше на Анастасия; може би мъничко и на мен, но веднага не би могъл да видиш приликата. И аз, както се бях обърнал, опирайки се на земята с ръце, стоях на четири крака и го гледах застинал и забравил за всичко на света. А той мълчаливо ме гледаше с погледа на Анастасия. Може би дълго нямаше да мога да кажа нищо от изненада, но той ме заговори пръв:

— Да живеят светлите ти мисли, татко мой!

— Да? И ти, разбира се, да бъдеш здрав — отговорих аз.

— Прости ми, тате.

— За какво да ти простя?

— Затуй че прекъснах твоите важни размисли. Отначало стоях по-далечко от тебе, без да ти преча, но ми се прииска да се приближа и да постоя до теб. Позволи ми, тате, да поседя тихичко до теб, докато завършиш размислите си.

— Така ли? Добре. Разбира се, поседи.

Той бързо се приближи, седна на около половин метър от мен и замря. Аз продължавах да стоя на четири крака, но докато той присядаше, успях да си помисля: „Трябва да заема дълбокомислена поза, докато завърша, както той смята, моите важни размисли и да реша как да се държа по-нататък.“

Приех достойна поза и известно време седяхме един до друг и мълчахме. После се обърнах към своя малък син, който седеше тихо до мен и го попитах:

— Е, как вървят работите ти?

Като чу гласа ми, той трепна радостно, обърна се и започна да ме гледа право в очите. По погледа му почувствах, че се напруга, но не знае как да отговори на простия ми въпрос. Но след това все пак заговори:

— Аз, тате, не мога да отговоря на въпроса ти. Не знам как вървят работите. Тук, тате, животът върви. Той е хубав — животът.

„Трябва някак да продължа разговора — си помислих. — Не трябва да изпускам инициативата.“ И зададох още един стандартен въпрос:

— Е, как си, как се чувстваш тук? Слушаш ли майка си?

Този път той отговори веднага:

— Винаги слушам с радост, когато говори мама. И дядовците като говорят, също ми е интересно да слушам. Аз също им говоря и те ме слушат. А мама Анастасия смята, че говоря много. Трябва повече да мисля. Така казва мама Анастасия. Но аз мисля бързо и ми се иска да говоря по различен начин.

— Как така по различен?

— Като дядовците, да подреждам думите една след друга, като мама, като тебе, тате.

— А откъде знаеш как подреждам думите?

— Мама ми показва. Когато мама започне да говори с твоите думи, ми става много интересно.

— Така ли? Ами че... А какъв искаш да станеш?

Той отново не разбра този съвсем обикновен въпрос, който възрастните често задават на децата и отговори след малка пауза:

— Ама, тате, аз вече съм.

— Ясно е, че те има, но аз имам предвид какъв искаш да станеш, когато пораснеш. Какво ще правиш, когато пораснеш?

— Ще бъда като тебе, тате, когато порасна. Ще довършвам това, което ти правиш сега.

— Откъде знаеш какво правя?

— Мама Анастасия ми разказа.

— И какво ти разказва тя за мен?

— Много неща. Мама Анастасия разказва какъв си... Как е тази дума... да, спомних си, какъв герой си ти, моят татко.

— Герой ли?

— Да. На тебе ти е трудно. Мама иска да ти е по-леко, за да си починеш в човешки условия. Но ти заминаваш там, където за много хора животът е много труден. Затова отиваш там, за да стане хубаво и там. Много мъчно ми беше, когато разбрах, че има хора, които си нямат своя полянка и винаги ги плашат, принуждават да живеят не така, както те самите искат. Те не могат да си взимат сами храната. Те трябва... да работят, така се казва това. Те трябва да правят не така както им се иска, а така, както някой им казва. И за това им дават хартийки — пари, а после те сменят парите за храна. Те просто мъничко са забравили как може да се живее по друг начин и как могат да се радват на живота. И ти, тате, отиваш там, където на хората им е трудно, за да направиш и там да бъде хубаво.

— Да. Отивам, ето... Да, навсякъде трябва да бъде хубаво. Но ти как планираш да довършиш хубавото, как се готвиш за това още отсега? Нали трябва да се учиш.

— Аз се уча, тате. Много ми харесва да се уча и аз се старая.

— Какво учиш, по кой предмет?

Той пак не разбра веднага въпроса, но после отговори:

— По всичкия предмет се уча. Само като я ускоря до скоростта, както е при мама Анастасия, веднага ще разбера целия предмет или

всички предмети. Да, по-правилно е да се каже всички предмети.

— Какво ще ускориш до скоростта както е при мама?

— Мисълта си. Но засега не се ускорява толкова бързо. Скоростта на мамината мисъл е по-бърза. Тя е побърза, отколкото на дядовците и на лъча на слънчицето. Тя е толкова бърза, че само Неговата е по-бърза.

— На кого него?

— На Бога, на нашия Отец.

— Да. Разбира се. Е, ти се старай. Да, трябва да се стараяш, синко.

— Добре, тате, ще се старая по-старателно.

За да продължа разговора за ученето, но да кажа нещо по-умно и значително, извадих от раницата една от книгите, които бях донесъл. Оказа се учебник за пети клас, „История на древния свят“. Тогава казах на сина си:

— Ето виж, Володя, това е една от многото книги, които се пишат от съвременните хора. В тази книга на децата се разказва за това, как се е зародил животът на Земята, как са се развивали човекът, обществото. Тук има много цветни картинки и печатен текст. В тази книга е изложена историята на човечеството. Учените — това са мъдри хора, по-умни от другите, са описали в тази книга живота на първобитните хора на Земята. Когато се научиш да четеш, ще можеш да разбереш от книгите много интересни неща.

— Аз мога да чета, тате.

— Така ли... Ама как? Майка ти ли те учи?

— Мама Анастасия веднъж ми начерта на пясъчето буквите и с гласа си изобрази техните имена.

— И ти така, веднага си запомнил всички букви?

— Запомних ги. Те са много малко. Стана ми много тъжно, като разбрах, че са толкова малко.

Отначало не обърнах внимание на казаното за количеството на буквите. Искаше ми се да чуя дали синът ми действително ще може да прочете печатния текст. Отворих книгата на първата страница и му я подадох:

— Ето, опитай се да прочетеш.

ИЗОПАЧЕНАТА ИСТОРИЯ

Той, който знае защо, взе разтворената книга с лявата ръка, известно време мълчаливо гледа печатния текст, а после започна да чете: „Най-древните хора са живели в топлите страни, където нямало мраз и студени зими. Хората не живеели поотделно, а на групи, които се наричат от учените «човешки стада». Всички в стадата, от най-малкия до най-големия, се занимавали със събиране. По цели дни търсели годни за ядене корени, диворастващи плодове и ягоди, яйца на птици.“

Като прочете този текст, той повдигна главичката си и започна да ме гледа някак въпросително право в очите. Мълчах, без да разбирам въпроса му. Володя започна да говори малко неспокойно:

— В мен, тате, няма никаква картина. Или се е счупило, или не може да представи написаното в книжката. Когато говорят мама Анастасия или дядовците, аз си представям всичко много ясно. Когато чета Неговата книга, си представям още по-ясно. Но от това, което е написано в тази книга, картината е някак изкривена. Или тя се е счупила в мен.

— А за какво ти е да си представяш? Защо трябва да си губиш времето за това?

— Ама картините се получават сами, когато е истина... но сега не става, значи... сега ще се опитам да проверя. А може би те, хората, за които е писано в книжката как по цял ден са търсили храна, да не са имали очички? Защо са търсели по цял ден храна, ако тя се намира винаги наоколо?

След това с детето започна да става нещо странно. То затвори очите си и започна да опипва с едната си ръка тревата около себе си. Намери нещо, откъсна го и го лапна. После застана на крачетата си и, без да отваря очи, произнесе: „Може би и носле да не са имали.“ Запуши с пръсти ноздрите си и започна да се отдалечава от мен. След като измина около петнадесетина метра, без да махне пръстите от носа си, легна на тревата и издаде звук подобен на „а-а“.

И изведнъж като че ли всичко се задвижи. От дърветата наведнъж скочиха на земята няколко катерички. Те подскачаха по тревата с разтворени лапички и изправени пухкави като парашути опашки; притичваха до легналото в тревата дете, слагаха нещо до главичката му, отново подскачаха по тревата към дърветата, качваха се по тях и пак като парашутчета се спускаха на земята.

Три вълка, които стояха встрани, също дотърчаха до детето и започнаха някак тревожно да тъпчат около него.

Чу се пукане на съчки и от храстите, клатейки се припряно, се появи млад мечок, после втори — по-малък, но по-бърз.

Първият подуши от всички страни главата на детето и лизна ръката му, която все така запушваше носа му. От храстите продължаваха да се появяват най-различни големи и малки зверове. Всички пристъпваха неспокойно около лежащия на тревата малък човек, без изобщо да си обръщат внимание един на друг. Те явно не разбираха какво става с него.

Отначало и аз не можех да разбера странните действия на сина си. После се сетих. Той играеше ролята на безпомощен човек, лишен от зрение и обоняние. Произнасяният от време на време звук „а-а“ съобщаваше на околните, че той иска да яде.

Катеричките продължаваха както преди да притичват и да носят на детето кедрови шишарки, сухи гъби и още нещо.

Една от катеричките застана на задните си лапички, като държеше в предните кедрова шишарка и започна бързо да изважда от нея орехчетата. Друга разчупваше орехчетата и струпваше на купчинка очистените ядки.

Но човекът не вземаше храната. Той продължаваше, както и досега, да лежи със затворени очи, със запушен нос и все по-настойчиво издаваше звука „а-а“.

От храстите стремително излезе самур — красиво пухкаво зверче с козина в преливащ се цвят. Той направи два кръга около лежащото на тревата дете. Бягаше, без да обръща внимание на събралите се зверове. И те, чието внимание беше погълнато изцяло само от поведението на детето, като че ли не забелязваха самура. Но когато той изведнъж рязко се спря до купчинката очистени кедрови ядки и започна да ги яде, зверовете веднага реагираха. Първи се озъбиха и настръхнаха вълците. Мечокът, тъпчещ на място от лапа на

лапа, отначало замря, впервайки поглед в гладника; после го шляпна с лапата си по хълбока. Самурът излетя настрана, преобърна се, но веднага скочи, пъргаво притича до детето и се изправи с предните си лапички върху гърдите му. Веднага щом момченцето се опита да произнесе поредното си взискателно „а-а“, самурът приближи муцунката си към отворената уста на детето и явно сложи в устата му сдъвканата храна.

Най-после Володя седна на тревата, отвори очите си и освободи носа си. Обгърна с поглед все още възбудените зверове, изправи се на крачетата си и започна да ги успокоява.

Зверовете пристъпваха подред към детенцето според известна само на тях йерархия. Всеки получаваше възнаграждението си. Вълците — потупване по врата, единия мечок Володя потупа с двете си ръце по муцуната, а втория, неизвестно защо, потърка с ръка по носа. Леко притисна самура, който се въртеше около него, с крак към земята, а когато той се превъртя по гръб, го почеса по гърдите.

Всяко, получило наградата си, зверче веднага тактично се отдалечава.

Володя взе от тревата шепата очистени кедрови ядки и направи някакъв знак на катеричките. Вероятно той означаваше, че е време да прекратят с черпенето си. До този момент, макар че детето успокояваше зверовете, те продължаваха да го хранят, а сега веднага спряха.

Моят малък син дойде при мен, протегна шепата си, пълна с орехчета, и каза:

— В картината, която се явява в мен, тате, първите хора живели на Земята не е трябвало по цели дни да се занимават със събиране и търсене на храна. Те въобще не са мислили за храната си. Извинявай, тате, моето видение, то не е такова, както са го написали умните учени в книжката, която ти донесе.

— Да. Разбрах, то съвсем не е такова.

Седнах отново на хълмчето и Володя попита, настанявайки се веднага до мен:

— Но защо са различни — моето виждане и това, което се появява от написаното в книжката?

Вероятно и моята мисъл заработи ускорено както никога преди. Действително, защо в книгата, в учебника за деца е написана такава

абракадабра? Даже за възрастния човек, който не е особено запознат с дивата природа, е ясно, че при топъл климат, а още повече при тропическия, има всякаква храна. Тя е толкова много, че даже огромните животни — мамути и слонове, спокойно са намирали препитание. Не са гладували и малките животни. А човекът, най-развитото сред тях в интелектуален смисъл същество, трудно е намирал прехрана. Действително такова нещо просто е невъзможно да си представиш. Излиза, че повечето хора, изучаващи история, просто не се замислят над смисъла на написаното в историческите книги; не съпоставят прочетеното с най-елементарната логика, а възприемат историческото минало такова, каквото им го поднасят.

Кажете например на градинаря, който има парцел само от 600 квадратни метра, че неговият съсед цял ден ходи сред храната, растяща до него, и не може да си намери храна. Градинарят ще си помисли, че съседът му, меко казано, се е разболял.

И детето израснало в тайгата, опитало различни растения и плодове, не можеше да си представи защо трябва да се търсят, щом всичко се намира винаги наоколо. Освен това, намиращите се наблизо животни, са готови всеки момент да му служат, освобождавайки го от необходимостта да се катери на дървото за орехи или дори да ги чисти от черупките.

По-рано наблюдавах още един феномен. Всички самки, живеещи на Анастасиината територия, възприемат бебето, родено от нея, като собствено. Този феномен е описан не само от мен. Известни са много случаи, когато животни отглеждат човешко дете. Така, както вероятно много хора са наблюдавали куче да отглежда котенце, а котка — кутре. Но животните имат особено отношение към човека.

В тайгата животните винаги маркират територията си. На белязаната от тях територия живее семейството на Анастасия и затова към него имат също особено отношение. Защо всички животни толкова са привлечени от човека и са готови с огромно трепетно желание да му служат? Защо на всяко от тях е необходима човешката ласка? И вкъщи, в съвременния апартамент, живеят различни животни — котка, куче, папагалче и всяко се стреми да получи от човека макар и малко внимание и висшата награда е милувка. И даже ревнуват, когато човекът обръща на някое домашно животно повече внимание, отколкото на другите. За нас това е нещо обикновено и естествено.

Тук, в тайгата, това изглежда малко необичайно, но фактически е същото уникално явление — всички животни се стремят да получат благодатната невидима светлина, идваща от човека, или чувства, или още някакво излъчване. Не е важно как ще се нарече този неоспорим факт. Важното е друго — той съществува в природата и трябва точно да се знае с каква цел. Дали това е съществувало изначално, или през вековете човекът е дресирал животните? И сега на всички континенти множество различни животни и птици служат на човека, познават своя стопанин. В Индия — слоновете и маймуните; в Средна Азия — камилите и магаретата; почти повсеместно — кучетата, котките, кравите, конете, кокошките, гъските, соколите, делфините. Трудно е да изброиш всички. Главното е друго — те служат на човека. Този феномен е известен кажи-речи на всеки. Но кога е започнало това — преди три хиляди години, пет, десет? А може би е било замислено от Създателя още преди сътворението на природата? По-вероятно е станало веднага. Ето и в Библията е казано: „Да се определи предназначението на всяка твар.“ Ако това е било замислено и осъществено веднага, значи действително за човека не е съществувал проблем с осигуряването на храна.

Но тогава защо в книгите по история за децата и възрастните се пише точно обратното? И това не е само при нас, в нашата страна, по целия свят се внушава на хората такъв абсурд. Грешка ли е? По-скоро не! Зад това се крие нещо по-значимо от една проста грешка. Умисъл! И той е много необходим на някого. На кого? Защо? А ако се напише по друг начин? Ако се напише истината? По целия свят да се напише в учебниците например така: „Първите хора, които са живели на Земята, не са имали никакви проблеми с осигуряването на храна. Те са били заобиколени от огромно разнообразие от първокласна и здравословна храна.“ Но тогава... Тогава в главите на много хора ще възникне въпросът: „Къде е изчезнало това разнообразие и изобилие? Защо днес човекът трябва да работи като роб за някого само за късче хляб?“ И най-важното, може да възникне въпросът: „Доколко е смислен днешният път на развитие на човешкото общество?“

Как да отговоря сега на сина си защо в „умната“ книга е написан такъв абсурд, че хората в тропиците по цели дни са се занимавали с търсене на храна? Той, който живее в тайгата сред предани животни, не може да си представи написаното от „умните хора“.

Спомних си думите на Анастасия: „Действителността трябва да се възприема само чрез себе си.“ Опитах се да се измъкна от трудното положение и казах на сина си:

— Тази книжка не е обикновена. Ти трябва да провериш чрез своето виждане всичко, което е написано в нея. Защо да се пише това, което ти и така си представяш ясно? Ето, затова пишат обратното — за да можеш чрез своите представи да провериш къде е истината и къде — не. Трябва да бъдеш по-внимателен, Володя. Разбираш ли ме?

— Аз, тате, ще се опитам да разбера защо пишат неистини. Засега не разбирам. Някои зверове заличават следите си с опашката си, други строят лъжливи скривалища, а има и такива, които правят капани. Само че за какво са им на хората никакви уловки?

— Нали ти казвам, за да се развиват.

— А нима чрез истината не могат да се развиват?

— И чрез истината могат... Но не така.

— Там, където живееш ти, тате, чрез истината или чрез неистината се развиват?

— Всякак, и с истината, и с неистината се опитват да достигнат ефективност в развитието си. А ти, Володя, често ли четеш книжки?

— Всеки ден.

— Какви? Кой ти ги дава?

— Мама Анастасия ми даде да прочета всички книжки, които ти си написал. Аз ги прочетох много бързо. Но всеки ден чета други книжки. Онези, на които буквите са различни и весели.

Отначало аз дори не обърнах внимание на неговите странни книги с веселите и различни букви.

ТИ СИ ОБИКНАЛ МАМА, НО НЕ СИ РАЗПОЗНАЛ ЛЮБОВТА

През съзнанието ми премина страшно предположение. Ако синът ми е прочел всички мои книги, значи прекрасно е осведомен за моето отношение към Анастасия в първите дни на запознанството ми с нея. Знае за това, че съм я обиждал и даже съм понечил да я ударя с пръчка. А кое дете, което обича майка си, може да прости такова грубо отношение към нея? Без съмнение всеки път, когато си спомня за прочетеното, синът ми ще си мисли с неприязън за мен. Защо му е дала да прочете тези книги? По-добре изобщо да не можеше да чете. Или може би тя се е досетила да скъса страниците, в които се говори за моето неблагопристойно поведение? Хващайки се за тази надежда, аз внимателно попитах Володя:

— Значи ти, Володя, си прочел всички написани от мен книжки, така ли?

— Да, тате. Прочетох ги.

— Разбра ли всичко, което е написано в тях?

— Не разбрах всичко, но мама Анастасия ми обясни неразбраното и аз го разбрах.

— Тя какво ти обясни? Можеш ли да ми дадеш поне един пример за неразбраното от теб?

— Мога. Аз не разбрах веднага защо ти си се разсърдил на мама Анастасия и си искал да я удариш. Тя е много добра и красива. Тя те обича. А ти съвсем не си я обичал, щом си й се подигравал. Но след това мама ми разказа всичко.

— Какво? Какво ти разказа?

— Мама Анастасия ми обясни колко много си я заобичал, но не си разпознал любовта. Но все пак, когато си се върнал там, където хората живеят трудно, дори и със своята неразпозната любов си започнал да правиш така, както те е молила мама. Тя казва, че ти, тате, си правил всичко посвоему, както си смятал, че ще бъде по-добре. Но когато си си спомнил за мама, си написал книжка, която хората много са харесали. Хората започнали да пишат стихотворения и песни.

Започнали да мислят как да направят добро. Сега те са все повече и повече — хората, които мислят за доброто. Значи ще го бъде доброто по цялата Земя. А освен това са те ругали заради книжката и са ти завиждали. Но ти, тате, си написал още една, после още и още. Някои хора започнали още повече да ти се присмиват и да те ругаят. Но други, когато си отивал при тях, са ти пляскали с ръчички, те разбирали написаното в книжките. Те чувствали, че такива книжки ти помага да пишеш неразпознатата още от теб енергия на Любовта. И аз съм се родил, защото ти си искал много да ме видиш; и Любовта е искала така. Ти си писал книжките, защото си искал за моето раждане да подготвиш и да направиш света по-добър. Само че мъничко не си успял да го подготвиш, когато съм се родил. Защото светът е много голям. Мама Анастасия каза, че трябва да съм достоен за теб и за света. Аз трябва да порасна и да разбера всичко. И още, мама каза, че никога не ти е била обидена. Тя веднага е познала енергията на Любовта. След това мама Анастасия ти прочела книжка, която не е написана с тъжни букви. Тя не ти прочела цялата книжка, но онова, което ти прочела, ти си успял да напишеш с разбираемите за много хора букви. И почти всичко при теб се е получило правилно.

— Каква книжка? Казваш, че майка ти ти е прочела някаква книга. Как се казва тя?

— Тя се нарича „Сътворението“.

— „Сътворението“ ли?

КНИГАТА НА ПЪРВОИЗТОЧНИЦИТЕ

— Да, „Сътворението“. Обичам да я чета всеки ден. Само че не с твоите букви, тате. Мама ме научи да чета тази книга с други букви. На мен ми харесват различните и весели букви. И нея можеш да я четеш цял живот. За всичко е разказано в нея. И скоро на Земята ще се появи нова книга. И ти, мой татко, ще опишеш новата книга.

— Ти, Володя, се изрази неправилно, трябва да казваш „напишеш“.

— Но ти, тате, няма да пишеш деветата си книга. Нея ще я сътворят много хора — и възрастни, и деца. Тя ще бъде жива. Тя ще се състои от много прекрасни глави — райските имена. Хората ще пишат тази книга на Земята с веселите букви на своя Баща. Тя ще бъде вечна. Мама ме научи да чета тези живи и вечни букви, да съставям от тях думи.

— Почакай — прекъснах сина си. — Трябва да помисля.

Той веднага замълча смирено, а аз си мислех:

„Невероятно! Значи някъде тук в тайгата Анастасия има древна книга, написана с неизвестни за хората букви. Тя познава тези букви, научила е сина си да съставя от тях думи и да ги чете. Тя ми прочете от тази книга глави за книгата «Сътворението» — главите за това, как Бог е сътворил Земята и човека и аз ги записах. Така излизаше по думите на сина ми. Но аз никога не съм виждал Анастасия да взима в ръце каквато и да е книга. А синът ми каза, че тя е превела за мен букви от тази книга. Трябва да се опитам да изясня всичко чрез сина си.“

И аз го попитах:

— Володя, нали знаеш, че в света съществуват много езици. Например английски, немски, руски, френски и много други.

— Да, знам.

— На какъв език е написана тази книга, тази, която мама може да чете, че и ти?

— Тя е написана на свой език, но нейните букви могат да говорят на всеки език. И на този, на който говориш ти, тате, също могат да се

преведат. Само че не всички думи могат да се преведат, защото буквите в твоя език са съвсем малко.

— Можеш ли да ми донесеш тази книга, както ти казваш, с веселите и различни букви?

— Да ти донеса цялата книга не мога. Могат да се донесат само някои малки букви. Само че защо да ти гинося? На тях им е по-добре да си останат на своето място. Ако ти, тате, искаш, аз мога и отгук да ти прочета буквите. Само че не мога да чета толкова бързо като мама.

— Прочети ми както можеш.

Володя се изправи и, сочейки с пръстче в пространството, започна да чете фрази от главите на книгата „Сътворението“:

„Сама по себе си Вселената е мисъл. От мисълта мечтата се родила. Частично видима е тя. Мой сине, безкраен си ти, вечен, в теб са твоите мечти творящи.“

Той четеше по срички. Следях за израза на лицето му. То леко се променяше при всяка сричка — беше ту учудено, ту внимателно, ту весело. Но вглеждайки се натам, накъдето той посочваше с пръстчето си, не виждах в пространството никакви букви, а още повече срички, и затова прекъснах странното четене на сина си:

— Чакай, Володя. Значи ти виждаш в пространството никакви букви, нали? Но защо аз не ги виждам?

Той ме погледна учудено. Известно време мисли, а после неуверено произнесе:

— Нима не виждаш, тате, ей онази брезичка, бора, кедъра, калината?

— Виждам ги, но къде са буквите?

— Ами това са буквите, с които пише нашият Създател!

Той продължи да чете по срички, посочвайки с пръстчето си различни растения. И аз разбрах невероятното. Цялата тайга около езерото, на брега на което седяхме сега със сина ми и често с Анастасия, беше запълнена с растения. Името на всяко растение започваше с определена буква, а някои имаха по няколко наименования. Име след име, буква след буква — получаваха се сричка, по-нататък дума, фраза. Вече по-късно разбрах, че цялото пространство на тайгата около полянката на Анастасия е оградено не просто хаотично от дървета, храсти и треви. Огромното пространство около полянката на Анастасия действително е изписано с живи букви

— растенията. Струваше ми се, че невероятната книга може да се чете до безкрайност. Получаваше се така, че ако четеш едни и същи наименования на растенията от север на юг, се получаваха едни думи и фрази, а от запад на изток — други, строго по окръжността — трети. И още нещо, от имената на растенията се образуваха думи, фрази, образи по пътя на слънцето. Излизаше, че лъчите на слънцето като показалка ни водеха по буквите. Разбрах защо Володя наричаше буквите весели. В обикновените книги всички печатни букви бяха стандартни. Но в дадения случай буквите — растения, дори едни и същи растения, винаги бяха различни. Осветявани от слънцето под различен ъгъл, трептейки с листата си, те приветстваха човека. Те действително можеха да се гледат безкрайно.

Но кой, кога, колко столетия е писал тази удивителна книга? Поколенията преди Анастасия ли? Или?... Впоследствие чух кратък и лаконичен отговор от Анастасия: „Поколенията на моите предци хилядолетия са съхранявали буквите на тази книга в първоначалната ѝ последователност.“

Гледах сина си и трескаво търсех тема за разговор, чрез която да стигнем до пълно взаимно разбиране.

ЕДНО ПЛЮС ЕДНО Е РАВНО НА ТРИ

Аритметиката! Математиката! Разбира се, такава точна наука не може да предизвика никакви разногласия. Ако Анастасия е научила сина ни да чете, разговорът на тази тема няма да крие в себе си никакви противоречия или превъзходство. Две по две винаги е четири на всеки език и през всички времена. Зарадван от откритието си, попитах с надежда:

— Володя, а мама научи ли те да смяташ, да събираш, да умножаваш?

— Да, тате.

— Това е добре. Там, където живея аз, съществува наука математика. Тя има много голямо значение. Много неща се базират на изчисления и сметки. А за да бъде по-лесно да се събира, изважда и умножава, хората са изобретили много уреди, без които сега е трудно да се справиш. Донесъл съм ти един от тях, той се нарича калкулатор.

Извадих малкия джобен японски калкулатор, работещ със слънчева батерия, включих го и го показах на сина си.

— Виждаш ли, Володя, това малко уредче може да прави още много неща. Ето, например ти знаеш ли какво число ще се получи, ако умножиш две по две?

— Тате, искаш да ти кажа „четири“ ли?

— Да, правилно, четири. Но работата не е там, че го искам аз. То си е точно така. Две по две винаги е четири. И това малко уредче също може да смята. Погледни на екрана. Ето, натискам бутончето „две“ и на екрана се появява цифричката „две“. Сега натискам знака за умножение и отново цифричката „две“. След това натискаме копченцето със знака за равенство, за да разберем какъв резултат се получава. И ето, моля, на екрана светва цифричката „четири“. Но това е просто аритметично действие. Това уредче може да смята така, както за човека е невъзможно. Ето например да умножим сто тридесет и шест по хиляда сто тридесет и шест. Сега ще натисна бутончето със знака „равно“ и ще научим колко се получава.

— Сто петдесет и четири хиляди четиристотин деветдесет и шест — произнесе Володя, изпреварвайки калкулатора.

След това започнах да умножавам и да деля четири-, пет-, шестцифрени числа, но синът ми всеки път изпреварваше калкулатора. Той казваше резултата веднага и без напрежение. Съревнованието приличаше на игра, но тя никак не увличаше детето. То просто казваше цифрите, мислейки за нещо свое.

— Как го правиш, Володя? — попитах учудено аз. — Кой те научи да смяташ на ум толкова бързо?

— Аз не смятам, тате.

— Как така не смяташ? Та нали казваш цифрите, отговаряш на въпросите.

— Аз просто казвам цифрите, защото те винаги са постоянни в мъртвото измерение.

— Може би искаше да кажеш „в точното измерение“?

— Може и в точното, но то е едно и също. Цифрите винаги се получават едни и същи, ако си представиш пространството и времето неподвижни. Но те са винаги в движение, тяхното движение променя цифрите и тогава е по-интересно да се изчислява.

По-нататък Володя започна да говори за най-невероятни формули и аритметични действия, които се оказа невъзможно да разбере. Запомних само това, че формулата беше много дълга, тя изобщо не завършваше. Той оживено казваше резултатите на аритметичните действия, но те винаги бяха междинни. Всеки път, казвайки цифрата, Володя оживено добавяше: „Взаимодействайки с времето, това число дава...“

— Чакай, Володя — прекъснах сина си аз, — твоето измерение е неразбираемо. Едно плюс едно е винаги две. Ето, погледни, взимам една пръчица.

Взех от тревата малка пръчка и я сложих пред сина ми. После намерих втора, сложих я до първата и попитах:

— Колко пръчици станаха?

— Две — отговори Володя.

— Именно две и не може да бъде другояче в никакво измерение.

— Но в живото измерение има съвсем друго броене, тате. Аз го видях.

— Как така си го видял?

— Да, тате, видях го.

Той вдигна пред мен малката си ръчичка, свита в юмрук, и започна да показва. Първо разтвори едното си пръстче и произнесе: „Мама“. Разтвори второто пръстче и каза: „Като се прибави татко, се получавам аз“. И разтвори третото си пръстче: „Ето получиха се три пръстчета. За да останат само две, трябва да прибера едното. Но аз не искам да сгъвам нито едно от пръстчетата. На мен ми се иска те да бъдат повече, в живота измерение това е възможно.“

И на мен също ми се прииска да не бъде свито нито едно от трите пръстчета. По-добре е да съществува това друго измерение — живота, както казва той. И нека сметката се увеличава. Ама че работа! Едно плюс едно става три. Някак си е странно. И все пак най-неразбираема за мен остана книгата на тайгата с живите букви.

ЩЕ НАПРАВЯ ЩАСТЛИВО МОМИЧЕТО-ВСЕЛЕНА

Гледах малкия си син, който можеше да чете необикновената и вероятно най-жива книга в света и който я бе разтворил и за мен. Разбирах, че за да я прочета цялата, ми трябва много време. Освен това трябва да се знаят имената на всички растения. Но неизвестно защо на душата ми беше приятно от факта, че тя съществува — книгата с весели и различни букви, според израза на сина ми, и че той ще я чете. А после какво? Какво ще стане, когато порасне? Той каза: „Ще бъда като теб, татко.“ Значи ще влезе в нашия свят. В света, където има войни, наркотици, бандитизъм и отровена вода. За какво му е да отива там? А той вече се е приготвил; решил е, когато порасне да отиде в нашия свят и да направи нещо добро. Интересно какво ли е то? Попитах:

— Володя, като пораснеш каква работа или занимание ще смяташ най-важни за себе си?

— Мама Анастасия ми говори за това. Най-първото важно нещо, когато порасна... Трябва да направя щастливо едно момиче — вселена.

— Кого? Каква е тая Вселена или момиче?

— Всяко момиче, което живее на Земята, е подобие на Вселената. Аз отначало не разбирах това. После четох, четох книгата и разбрах. Всяко момиче прилича на Вселена. Във всяко момиче има всички вселенски енергии. Момичетата-вселени трябва да бъдат щастливи. И аз задължително трябва да направя едно от тях щастливо.

— И по какъв начин се каниш да осъществиш своя замисъл, когато пораснеш?

— Ще отида там, където живеят много хора, и ще я намеря.

— Кого?

— Момичето.

— Тя, разбира се, ще бъде необикновено красива, нали?

— Сигурно. А може би ще бъде малко тъжна и не всички хора ще я намират красива. Може би тя ще боледува. Там, където живееш ти, тате, много хора боледуват от неподходящите условия за живот.

— Защо ти е момиче, което не е най-красиво и не е съвсем здраво?

— Ами, тате, нали аз трябва да направя най-красиво, здраво и щастливо своето момиче-вселена.

— Но как? Макар че когато дойде това време, ти ще си пораснал и сигурно ще си се научил да правиш щастлив другия човек — своето момиче. Но ти, Володя, все още не знаеш всичко за онзи свят, в който живея аз. Може... Може да се случи и така, че избраното от теб момиче изобщо да не иска да разговаря с теб. Знаеш ли на кого обръщат внимание съвременните момичета? Не знаеш. Аз ще ти кажа. Красивите и не толкова красивите, болните и здравите — те обръщат внимание преди всичко на онези, които имат много пари, кола, на онези, които се обличат добре и имат добро положение в обществото. Не всички, разбира се, но повечето от тях са такива. А откъде ще вземеш много пари?

— Много — това колко е, тате?

— Ами например, да кажем поне милион. И по-добре в долари. Ти познаваш ли паричните единици?

— За разните хартийки и монетки, които хората обичат, ми разказа мама Анастасия. Тя казваше, че за тях хората дават храна, орехи и различни вещи.

— Дават. А знаеш ли откъде ги вземат? За да получат тези парички, трябва да работят някъде. Не, просто да се работи не е достатъчно. За да се получат много... Трябва да се занимават с бизнес или да изобретят нещо. Ето например ти, Володя, можеш да изобретиш нещо необходимо за хората, нещо такова, което им липсва.

— А какво изобретение най-много липсва на хората, тате?

— Какво ли? Много неща. Например в много райони има енергийна криза. Не достига електроенергията. Не искат да се строят атомни електростанции — опасни са, защото могат да се взривят. А без тях не могат да минат.

— Атомните? Тези, чиято радиация убива хората и растенията ли?

— Нима знаеш за радиацията?

— Да, та тя е навсякъде. Това е енергия. Тя е добра, необходима е. Само че не трябва да се събира в голямо количество на едно място. Дядо ме научи да управлявам радиацията. Но за това не трябва да се

разказва. Някои хора превръщат добрата радиация в оръжие, за да убиват други хора.

— Да. По-добре е да не се разказва. Като че ли ти действително ще можеш да изобретиш нещо и да спечелиш много пари за своето момиче.

— Сигурно ще мога. Но парите не правят човека щастлив.

— А според теб какво прави човека щастлив?

— Пространството, което той сам създава.

Представих си как моят малък син ще стане юноша — наивен, макар и знаещ много необикновени неща и познаващ различни явления; умеещ да се справя дори и с радиацията — но все пак той ще е наивен по отношение на сложните коварни замисли и хитри интриги в нашия живот и такъв ще тръгне да търси своето момиче, за да го направи щастливо. Той ще се опитва външно да не изпъква сред другите хора. Така правеше винаги Анастасия, когато излизаше от тайгата при хората. Той ще се старее да не се различава и все пак няма да успее да бъде напълно като всички други. Той се подготвя, събира в себе си колосални знания, старее се да стане здрав физически и всичко това е само заради едно момиче. Смятах, че Анастасия подготвя сина ни за големи дела и затова му предава своите знания и способности. А какво излиза, че най-важната работа в живота на Мъжа е да направи щастлива само една жена. Синът ни е убеден, че всяка жена е подобие на цялата Вселена. Нима това действително е така? Странна философия, но както и да е. Моят син е убеден в това и ще го смята за една от най-важните цели в живота си — да направи щастливо едно момиче, което той, освен това и не познава. Може тя даже още да не се е родила. Може вече да пълзи или току-що да започва да прави първите си стъпки. А може да се случи и друго — никоя девойка да не го заобича.

Отначало, когато той изпълни желанието й — донесе и пари, тя може и да се престори, че го обича. Ох, колко много са жените от този тип в нашия свят! Готови са да се омъжат и за старец заради парите. Те добре са се научили да играят на любов.

Ще порасне моят син, ще срещне такава, ще изпълнява желанията й, тя ще му говори, че го обича, но какво ще стане с него, когато той започне да говори за необходимостта да се създаде пространство на Любовта, да се сади градина... Ще се посмее ли? За

ненормален ли ще го сметне или ще го разбере? Може и да го разбере. Но може... Не, по-добре е да го предупредя за най-лошото:

— Володя, разбираш ли, когато ти намериш това момиче и успееш да я направиш здрава и красива, най-красивата, както казваш, може да се случи нещо, за което ти съвсем нищо не знаеш. Най-красивите девойки в нашия свят се стремят да станат манекенки, артистки, да влязат в шоубизнеса. На тях им харесва, когато всички мъже около тях им правят комплименти. Ето, представи си, че тя поиска да блести като кралица пред публиката, а ти ще започнеш да ѝ предлагаш да създава пространство на Любовта. Тя може и да те изслуша, но само толкова. Ще си тръгне, за да отиде там, където има много прожектори, комплименти и аплодисменти, а на тебе, не дай си боже, ще ти остави детето. Тогава какво ще направиш?

Володя отговори без да се замисля:

— Тогава ще строя пространството сам. Отначало сам, а после с детенцето, което тя ще остави, ще пазим в това пространство Любовта.

— За кого ще го пазите?

— За себе си, тате, и за момичето, което, както ти казваш, ще отиде при изкуствените огньове.

— Че за какво ти е именно за нея да подготвяш и пазиш пространството на Любовта? Виждаш ли колко си наивен по отношение на тези въпроси. Ще трябва да търсиш друга. И да бъдеш по-внимателен следващия път.

— Ако търся друга, тогава кой ще направи щастливо момичето, което си е отишло?

— Нека, който иска да я прави щастлива, а ти за какво ще се измъчваш? Отишла си е и край.

— Тя ще се върне. И ще види прекрасната гора, градината. Аз ще направя така, че всички животни ще ѝ се подчиняват и ще ѝ служат. Всички и всичко в това пространство искрено ще я обичат. Вероятно тя ще се върне уморена. Ще се измие с чиста вода, ще си почине. Ще стане още по-красива и повече няма да поиска да напусне своето пространство на Любовта. Нашето пространство. Тя ще стане щастлива. И звездите над нея ще бъдат по-ярки и по-щастливи. Но ако ти, тате, не беше помислил, не беше произвел чрез мисълта си такава ситуация, че тя трябва да си тръгне, тя не би си тръгнала.

— Аз? Аз ли съм я създал?

— Да, тате. Нали ти така каза. Твоята мисъл. Човекът твори чрез мисълта си различни ситуации. И ето, и ти сътвори.

— Но ти, твоята мисъл няма не може да промени ситуацията, да пребори моята? Нали ми казваше, че тя е бърза почти колкото на Анастасия.

— Може да се пребори.

— Ами тогава я надвий.

— Не искам, тате, моята мисъл да се бори с твоята. Ще търся друг изход.

КАК ДА СЕ ПРЕОДОЛЕЕ БАРИЕРАТА?

Не бях в състояние повече да говоря със сина си. Той автоматично проверяваше всички мои думи чрез своята представа, която с лекота определя истината и лъжата. Дори опроверга изводите на историците, изложени в учебника. По никакъв начин не можеше да се постигне превъзходство на бащата над сина — разговорът не само не повишаваше повече авторитета ми, а вероятно разрушаваше и онзи авторитет, който имах благодарение на Анастасия. И още нещо, странната му увереност в силата на мисълта ме плашеше и отделяше от него. Ние сме различни. Не се получаваше контакт с детето, както става между баща и син. Не го чувствах като роден син. Изобщо ми се струваше, че той е съвсем различно същество. Мълчахме. И в този момент си спомних думите на Анастасия: „С децата задължително трябва да бъдеш искрен и справедлив.“ Дори ме обхвана гняв от безизходността на положението: „Значи искрен, а? Справедлив? Страх се, а какво се получи? Ако трябва да бъда докрай искрен и справедлив...“ В дадената ситуация можеше да се каже и друго. И аз го казах, изстрелях го на един дъх:

— Володя, ако всичко се казва искрено, между нас не се получава разговор както между баща и син. Ние сме различни. Понятията, информацията, знанията ни са различни. Не те чувствам мой син. Аз даже се страхувам да се докосна до тебе. В нашия свят детето може да се прегърне просто ей така и дори да се накаже, да се набие за някакво прегрешение. А аз даже не мога и да си помисля за такова отношение към тебе. Между нас има непреодолима бариера.

Замълчах. Седя, мълча, не знаей какво и как да говоря по-нататък. Седя и гледам своя замислен малък син, който има някакъв странен начин на мислене.

Обръщайки къдравата си главица към мен, той отново заговори пръв, но този път почувствах в гласа му нотки на тъга:

— Между мен и теб има някаква бариера, тате, нали? И на теб ти е трудно да ме възприемеш като роден син, така ли е? Ти дълго престояваш там, в другия свят, където всичко е мъничко по-друго, не е

като тук. Знам, тате, че там понякога родителите бият децата си... там всичко е мъничко по друг начин. Аз си помислих, тате... аз, ей сега...

Той стана бързо, изтича някъде, след това се върна, като носеше в ръцете си клонче със сухи иглички и ми го подаде:

— Вземи това клонче, тате, и ме натупай с него. Както родителите бият децата си в онзи, другия свят, в който оставаш дълго.

— Да те бия? Тебе? За какво? Ама какво си измислил?

— Знам, тате, че там, в другия свят, където ти се налага да престояваш дълго, родителите бият само своите собствени деца. Аз съм твой роден син, тате. Понатупай ме, за да се почувствам мой роден баща. Може би така ще ти стане по-лесно да го почувстваш. Само че не ме бий по тази ръчичка и по това краче. Тази ръчичка не чувства болка и крачето не чувства, те все още са малко изтръпнали. А всичко останало по тялото ще почувства болката. Само че аз вероятно няма да мога да заплача като другите деца. Досега не съм плакал нито веднъж.

— Глупости! Пълна глупост! Никой и никога, дори в онзи свят, както ти казваш, не бие децата просто ей така. Е, понякога ги наказват, като ги понапляскат малко. Но това става само в случай че децата не слушат родителите си, правят не това, което трябва да правят.

— Да, разбира се, тате. Когато родителите смятат, че децата не са постъпили правилно.

— Именно.

— Ами тогава, тате, приеми някоя моя постъпка за неправилна.

— Какво значи приеми? Когато постъпката е неправилна, на всички им е ясно, че е неправилна, а не че им се е приискало да я сметнат за такава. На всички трябва да е ясна грешката.

— И на децата, които ги бият ли?

— И на децата. Тях именно затова ги бият, за да разберат своята грешка.

— А преди боя те не могат ли да разберат?

— Значи не могат.

— На тях им обясняват, а те не могат?

— Не могат и в това е вината им.

— А този, който обяснява неразбираемо, няма ли вина?

— Излиза, че няма, не, той... Ама ти съвсем ме обърка със своето неразбиране!

— Ето, значи добре, щом не разбирам, тогава ме набий. И тогава между нас няма да има бариера.

— Ама как не можеш да разбереш: наказание може да последва тогава, например... Ами например... Мама ти казва строго: „Володя, не трябва да правиш това.“ А ти въпреки забраната, хоп — и правиш забраненото. Сега разбра ли?

— Разбрах.

— Правил ли си поне веднъж нещо, което мама ти забранява?

— Да, правил съм. Два пъти съм правил. И още ще го правя, колкото и да ми забранява мама Анастасия да го правя.

Разговорът със сина ми продължаваше да не бъде такъв, какъвто го бях планирал предварително. По никакъв начин не успях да представя съвременното цивилизовано общество, а следователно и себе си, в изгодна светлина. Поредните доводи на сина ми така ме ядосаха, че ударих с юмрук по ствола на едно дърво. И му наговорих... или по-скоро наговорих на себе си:

— И в нашия свят не всички родители наказват децата си чрез побои. Точно обратното, много от тях търсят правилната система на възпитание. И аз я търсих, но не я намерих. Когато преди бях при вас в тайгата, ти беше съвсем мъничък. Все ми се искаше да те прегърна, да те притисна. Но Анастасия ми казваше: „Мисълта на детето не трябва да се прекъсва дори с ласки. Мисловният процес на детето е много важен.“ И аз само те гледах, а ти през цялото време все беше зает с нещо. И ето, сега не ми е ясно как да говоря с теб.

— А сега, тате, ти вече не искаш ли да ме прегърнеш?

— Искам, но не мога, всичко в главата ми се обърка с тези системи на образование.

— Тогава може ли аз да го направя, да те прегърна, татенце? Нали мислите ни са еднакви.

— Ти? Ти също ли искаш да ме прегърнеш?

— Да, татенце!

Той направи стъпка към мен. Аз коленичих. Володя здраво ме прегърна през врата и долепи главичката си до рамото ми. Чувах биенето на сърцето му. И моето заби отначало бързо и неравномерно. Стана ми малко трудно да дишам. Вероятно след секунди или минута сърцето ми, което биеше неравномерно, изведнъж започна да изравнява ритъма си, започна да се пренастройва към биенето на

другото сърце. Задишах много леко. Настъпи такова състояние... Искаше ми се да кажа или да се провикна: „Колко е хубаво всичко наоколо! Колко е прекрасен човешкият живот! Благодаря на този, който е измислил този свят!“ И още много други хубави неща ми се искаше да кажа. Само че думите се подреждаха само вътре в мен. Погалих сина си по косичката и попитах, неизвестно защо, шепнешком:

— Е, какво ще кажеш, сине, какво е това нещо забранено от мама, което си успял да направиш и се каниш отново да го повториш?

— Когато видях веднъж мама Анастасия...— отговори Володя отначало също шепнешком, без да вдига главичката си от рамото ми — когато видях... — Той се отдели от мен, седна на земята и поглади с ръчичка тревата. — Тревичките винаги са зелени, когато им е добре.

След това помълча известно време, вдигна главичката си и продължи.

АЗ ЩЕ СПАСЯ МАМА

„Веднъж мама дълго време я нямаше. Аз се питах: «Къде ли е?» И реших, че мама е на съседната полянка, която е близо до нашата. Прилича на нашата, но на нея не е така хубаво. Отидох на съседната полянка и я видях. Тя лежеше без да се движи и цялата беше бяла. И около мама тревата също беше бяла.

Отначало стоях и си мислех: «Защо става такова нещо, лицето на мама не трябва да бъде съвсем бяло и тревата наоколо също.» После реших да пипна мама. Тя с мъка отвори очите си, но не се помръдна. Тогава я хванах за ръчичката и започнах да я изтеглям извън кръга. Тя ми помагаше с другата си ръчичка и ние успяхме да се измъкнем от белия кръг.

Когато мама стана предишната, каза никога да не я пипам, ако пак се случи такова нещо. Тя сама ще се справи, а аз няма да мога. След като бях в белия кръг и влачих мама, ръчичката и крачето ми изтръпнаха и дълго време не се оправят. Мама бързо става предишната, а крачето и ръчичката ми дълго не минават.

Когато видях мама втори път в същия такъв кръг... Как лежеше там съвсем побеляла, аз не я пипнах. Повиках силната мечка, върху която спях като малък. Наредих на мечката да тегли мама, мечката стъпи на бялото и падна. И вече мечката не е жива. Само децата на мечката останаха. Мечката веднага умря, щом стъпи на бялото. На бялата трева всичко умира.

Тогава аз тръгнах пак сам по белия кръг и започнах да дърпам мама Анастасия. Ние заедно се измъкнахме от мъртвата трева. Но моята ръчичка и моето краче вече не изтръпнаха толкова много както първия път, само дето цялото ми тяло малко трепереше. Сега не трепери. Виждаш ли, тате, не трепери моето телце, слуша ме. И ръчичката скоро ще почне да се вдига, когато поискам. Тя и сега вече малко се повдига. А преди съвсем не се вдигаше.“

Слушах разказа на сина си смаян и объркан. Спомних си как веднъж самият аз видях Анастасия в подобна ситуация. И също

интуитивно се опитах да я измъкна от белия кръг. Спомних си как говореше за това явление старият философ Николай Фьодорович.

Но защо се подлага на такава опасност? Даже рискува и живота на сина си. Нима е толкова важно да изгаря в себе си някаква насочена невидима енергия?

Необикновените кръгове с правилна геометрична форма не един път са показвани по телевизията. Те се появяват в различни страни предимно в полетата с житни култури. Хората откриват сред нормално растящите стебла кръг, в който всички стебла са притиснати към земята, не хаотично смачкани, а наклонени на една страна и образуващи геометрични фигури. Учените изучават тези неясни явления, но засега не са дали обяснения за тях. И при случая с Анастасия също има кръг, тревата също е смачкана, но освен това, което показаха по телевизията, тревата е и побеляла, като че ли не ѝ е достигала слънчева светлина.

Анастасия казваше, че това е негативна енергия, която се произвежда от хората. Да допуснем, че е така, но защо ще се насочва определено към Анастасия? Що за хора са тези, които я насочват? И унесен в мислите си, казах на глас:

— За какво ѝ трябва се бори с нея? Кому е необходимо това? Кой може да се почувства по-добре от това?

— По малко на всички — чух гласа на сина си. — Мама казва, че ако енергията на гнева и агресията стане по-малко, ако тя успее да я намали, изгаряйки я в себе си, а не я отразява в пространството, тя ще стане по-малко. А тези, които я произвеждат, ще станат по-добри.

— Покажи ми ги, колко са белите кръгове? Къде са?

— Наблизо до нашата полянка има една съвсем малка полянка. Белите кръгове се появяват винаги там.

След това тревата в тях отново става зелена, но сега все още не е позеленяла цялата и се виждат белите кръгове. Ако искаш да тръгнем, аз ще ти покажа, тате.

— Да тръгваме.

Станах бързо и взех за ръчичка моето синче. Детето ситнеше бързо с малките си крачета, но аз забелязах, че то леко накуцва и се стараех да не вървя бързо.

От време на време Володя се опитваше да надникне в очите ми и през цялото време бърбеше, разказвайки нещо в движение. Но аз си

мислех за тези странни кръгове и за неразбираемостта на поведението на Анастасия, за смисъла на действията ѝ, въобще за това странно явление.

За да поддържам някак разговора със сина си, го попитах:

— Володя, защо наричаш майка си ту мама, ту мама Анастасия?

— Аз знам за много майки, които са живели по-рано на Земята. За тях ми разказа мама Анастасия. Те може да се наричат баби, може и прабаби, но може и майки. Бабите са родили мама. Тях също може да наричам майки. Аз ги чувствам и ги виждам, представям си ги, когато слушам разкази за тях, а понякога и сам ги виждам. А за да не се объркам, понякога наричам мама — мама Анастасия. Всички майки са добри, но мама Анастасия е най-добра и ми е най-близка, тя е по-красива от цветята и облаците. Тя е много интересна и весела. Нека винаги бъде такава. Скоро аз така ще ускоря мисълта си, че винаги ще мога да я върна...

Аз не го дослушах, не осмислих казаното. Ние стигнахме до малката полянка и аз видях на тревата четири белезникави кръга. Кръговете бяха с диаметър пет-шест метра. Бяха едва забележими, но единият се отличаваше с белотата си, вероятно беше се образувал съвсем скоро. И разбрах защо Анастасия не ме посрещна и защо не е тук сега — тя стои някъде съвсем изтощена и не иска да я съжаляват, да се разстройвам от вида ѝ.

Гледах белите кръгове и мислите ми, преплитайки се, препускаха бързо. Разбира се, много хора побледняват от неприятностите, които ги спожодат. Почти всички хора пребледняват, когато срещу тях неочаквано се насочи гняв. Но тук? Нима е възможно от голямо разстояние да чувстваш? Нима е възможно да се концентрира в огромно количество енергия на човешката омраза? Толкова голямо, че не само човекът, но и растителността наоколо да побледнее. Вероятно може. Ето ги следите на най-яроостните опити. И отново си спомних думите на Анастасия, цитирах ги в четвъртата книга: „Ти, всичкото зло на Земята, остави делата си, устреми се бързо към мен, опитай. Аз съм сама пред вас, елате да ме победите. За да ме победите, елате всички вие. Сражението без сражение ще бъде.“ Мислех си, че това са просто думи. А всичко се сбъдва. И книгите ги има, както тя предриче, и песните на бардовете, и стихотворенията... Тя не говори просто ей така. Но защо тогава казва „сражението ще бъде без сражение“? Тя се

опитва просто да изгаря чуждата омраза в себе си. Опитва се сама! А според мен с нея трябва да се сражаваме истински! Така де, по муцуната... А тя сама. Не! Няма да си сама, Анастасия! Макар и малко... Поне малко ще поема върху себе си тази гадост и ще я надвия. Ех, да можех да говоря като нея! Как бих им казал... Сигурно не на шега съм се разпалил, защото изведнъж изстрелях на пгас:

— Хайде, вие, злобните, трупайте се върху мене! Поне няколко от вас ще изгорят!

Малкият Владимир изведнъж издърпа ръчичката си от моята, изтича напред и погледна внимателно и с учудване в очите ми. После тупна с краче, хвана със здравата си ръчичка другата, все още неукрепналата, вдигна двете си ръчички нагоре и в тон с мене извика:

— И върху мен се хвърляйте, вий злоби. Ето ръчичката ми вече оздравява. Мама Анастасия не е сама. Ето ме и мен, и мисълта ми все по-бързо ще започне да лети. Бързайте, злоби, делата си вий оставете, бързайте към мен! Ето, вижте как раста.

И той застана на пръсти стараейки се да вдигне ръцете си още по-нагоре.

— Тъй смели и решителни сте вие, славни воини. С кого, юнаци, сте решили да воювате? — чух тихия глас на Анастасия.

Обърнах се и видях Анастасия, седнала под кедъра и облегла глава на ствола му. Тя явно беше толкова уморена, че дори беше облегла и главата си на дървото. Ръцете и раменете ѝ бяха отпуснати към земята. Лицето ѝ — бледо, с полузатворени клепачи.

— Ние с татко въстанахме срещу омразата, мамо — отговори вместо мен Володя.

— Но за да се бориш със злото, трябва да знаеш къде е, в какво се състои то. Трябва да си представяш противника в детайли — говореше тихо и с усилие Анастасия.

— Ти, мамичко, засега си почини, а ние с татко ще се опитаме да си представим. Ако не успеем да си представим, ти ще ни подскажеш.

— Баща ти, синко, е изминал дълъг път. Първо трябва да откъхне.

— Аз вече си починах, Анастасия. Пък и въобще почти не съм се изморил. Здравей, Анастасия. Как си, как се оправяш тук?

Неизвестно защо безпомощният ѝ вид ме накара да замра на място и да заговоря объркано, не знаех как да постъпя по-нататък,

какво да правя и какво да говоря. Володя дойде при мен, хвана ме за ръката и продължи, обръщайки се към Анастасия:

— Аз ще нахраня татко след тежкия път и ще се изкъпя с него в чистата вода на езерото. И очистваща билчица ще накъсам. А ти, майчице, засега си почини тук. Не си изразходвай силите за разговори. Аз сам ще направя всичко. След това заедно с татко ще дойдем при тебе. Нека силите по-бързо се върнат при теб...

— Аз също ще се изкъпя с вас, почакайте ме. Идвам с вас.

Вкопчвайки се с ръце за дънера на кедъра, Анастасия се опита да се изправи. Тя едва се надигна, отново плъзна дланите си по ствола и безпомощно се отпусна на земята, едва чуто прошепна:

— Ох, защо ли отпаднах така, че не мога да стана да посрещна сина си и любовта?

Опирайки се на кедъра, тя пак започна мъчително и трудно да се вдига от тревата. Вероятно и този път нямаше да успее, но изведнъж стана нещо невероятно. Огромният кедър, на чиито дънер се опираше Анастасия, изведнъж насочи игличките на долните си клонки към нея.

Насочените надолу иглички започнаха да излъчват едва забележима синкава светлина. Тя бавно, почти невидимо обгръщаше Анастасия. После отгоре се дочу пукане, подобно на това, което може да се чуе, когато стоиш под жиците на линиите за високо напрежение. Вдигнах главата си нагоре и видях, че наоколо игличките на всички кедри започнаха едва видимо да светят със синкава светлина. Но не беше само това — те всички бяха насочени към дървото, под което Анастасия се опитваше да се изправи. То приемаше с игличките на горните си клони, идващата от съседните кедри светлина. И светенето на игличките по долните клони все повече се усилваше. Това продължи около две минути. След това блесна синя светкавица. Кедровите иглички престанаха да светят. Дори ми се стори, че те малко увехнаха. Анастасия едва се виждаше в обгърналото я небесносиньо сияние. Когато то се разсея или влезе в нея, това не ми стана ясно, видях...

Под кедъра стоеше предишната, пълна със сила, необикновено красива Анастасия. Тя ни се усмихваше. Вдигна глава нагоре и тихо произнесе: „Благодаря.“ После... Ама може ли възрастна жена да прави такива работи?

Анастасия лекичко подскочи на място и се затича стремително и с лекота към най-големия бял кръг. Когато стигна до контура му,

отново подскочи, но вече високо, направи тройно салто и се приземи в центъра му. След това, подскачайки нагоре, направи шпагат като балерина. Засмя се с нейния звънлив, привличащ смях и се завъртя, танцувайки по белите кръгове. Наоколо гората, сякаш оживявайки, с весела възбуда ѝ пригласяше. Прескачайки от клон на клон, летяха в кръг и катеричките. В храстите като мъниста блестяха очите на други животни. А над полянката стремително се спуснаха съвсем ниско един след друг два орела и отново набраха височина, пак се спуснаха по кръга и отново се изстреляха нагоре.

Анастасия танцуваше като балерина и акробатка. Танцуваше и се смееше. А тревата под краката и бавно позеленяваше. Дори и най-белият кръг вече едва се виждаше. На душата ми ставаше все по-весело от нейния танц, от смеха ѝ, от всичко наоколо. И изведнъж... Изведнъж моят малък син се засили, претърколи се през глава два пъти, бързо се изправи, подскочи и се завъртя, опитвайки се да повтори танца на Анастасия. Не можах да се сдържа и аз. Започнах да танцувам край тях и просто радостно да подскачам.

— Напред, към водата! Кой може да ме изпревари? — извика Анастасия и затича стремително към езерото. И ние със сина ми веднага затичахме след нея.

Аз малко се запъхтах от подскоците и изостанах. Но видях, как подскачайки и правейки кълбо над водата, Анастасия се гмурна в езерото. След нея малко по-късно със засилване и подскок падна по коремче във водата и синчето ми. Аз, бягайки, се събличах. Хвърлях дрехите си по пътя, но се увлякох и се гмурнах, без да съм си свалил тениската, панталоните и обувките. Изплувах съпроводен от звънливия смях на Анастасия. А синът ни се смееше и пляскаше с ръчичка по водата.

Излязох от езерото пръв. Почнах да свалям от себе си мокрите дрехи и да ги изцеждам. Анастасия също излезе от водата, бързо облече тънката си рокля направо върху мокрото си тяло и започна да ми помага да просна панталоните върху храста, за да изсъхнат по-бързо на ветреца. Извадих анцуга от раницата и го облякох. Анастасия стоеше до мен, а роклята ѝ вече беше суха. Искаше ми се да я прегърна, но не знам защо не ми стигаше смелост.

Тя пристъпи съвсем плътно до мен. От нея лъхаше топлина. Искаше ми се да ѝ кажа нещо хубаво, мило, но думите не идваха и аз ѝ

казах само две думи:

— Благодаря ти, Анастасия.

Тя се усмихна, сложи ръцете си на раменете ми и, накланяйки глава към рамото си, отговори:

— И аз ти благодаря, Владимире.

— Чудесно! — разнесе се веселият глас на сина ми. — Сега аз отивам.

— И накъде? — попита Анастасия.

— Отивам при стария дядо, ще му разреши да погребее тялото, и ще му помогна. Тръгвам.

Володя закричи бързо почти без да куца и изчезна от погледа ни.

ПОКАНА В БЪДЕЩЕТО

— Какво означава „ще разреши на дядо да погребеш тялото“? — попитах с недоумение аз.

— Сам ще видиш всичко и ще разбереш — отговори Анастасия.

След известно време видях живия пралядо на Анастасия, но не видях никакво погребение. Той си остана в паметта ми такъв — жив и недостъпен.

Анастасия първа усети приближаването на дядовците. В този момент ние вървахме заедно през поляната. Тя се спря, с жест спря и мен и се обърна към онази посока, където растяха най-високите и могъщи кедри. Проследих погледа ѝ, но не видях никого. Искан да попитам Анастасия какво става, но не успях. Тя хвана ръцете ми и леко ги стисна, сякаш ме молене да не произнасям нито дума.

Скоро видях сред величествените кедри фигурата на пралядото на Анастасия. Достолепният старец беше облечен с дълга светлосива рубашка, стигаща под коленете му. Когато той излезе на поляната с бавна, но уверена походка, която съвсем не беше старческа, видях, че до него дребнеше, хванал се за ръката му, нашият син и негов правнук — Володя. По-назад вървеше дядото — синът на стареца.

Струваше ми се, че всички, дори и аз, разбираха, че в настъпващия момент на срещата има някаква тържественост и само вървящото до стареца дете се държеше естествено и непринудено. Володя през цялото време говореше нещо на пралядо си, като ту изтичваше малко напред и поглеждаше в лицето му, ту се спираше изведнъж, пускаше ръката на стареца, навеждаше се към тревата, интересувайки се от нещо, и тогава старецът също спираше. После Володя отново хващаше ръката му, разказвайки оживено нещо за видяното, и го водеше към нас.

Когато дойдоха съвсем наблизо, видях, че (обикновено строг и величествен) старецът, леко се усмихва. Светлото му лице излъчваше някаква благодат и в същото време тържественост. Той се спря на

няколко крачки от нас. Погледът му беше насочен някъде в далечината. Всички мълчахме, само Володя говореше бързо:

— Ето, деденце, пред теб са моите мама и татко. Те са добри, твоите очи не виждат, деденце, но ти чувстваш всичко. А моите очички виждат. Ти гледай с моите очички хубавото, мой дядко, и на тебе също ще ти бъде добре.

След това, обръщайки се към нас, Володя изведнъж заяви още по-радостно:

— Мамо и татко, преди малко, когато се къпахме всички заедно... аз разбрах и разреших на тялото на дядо Мойсей да умре. Ние вече намерихме мястото, където аз ще погребя тялото на своя дядо Мойсей.

Володя се долепи с цялото си телце и глава към крака на пращадото. Достопепният побелял старец нежно и внимателно поглади правнука си по косата. В отношението им един към друг се усещаше любов, нежност, взаимно разбиране и радост. При това положение разговорите за погребение ми се сториха съвсем странни. Както е прието при нас, исках да спра сина си, да кажа, че пращадото изглежда добре и има още дълго да живее. Нали ние винаги говорим така дори и на възрастния човек, който е много болен. Исках да кажа, дори поех въздух в гърдите си, но Анастасия стисна дланта ми и аз не произнесох нито една дума.

Обръщайки се към Анастасия, пращадото заговори:

— С какво ограничава твойта мисъл, внучке Анастасия, пространството от теб творимо?

— В едно мечтите ми и мисълта се сляха, не срещайки ограничения — отвърна Анастасия.

И веднага пращадото й зададе нов въпрос:

— Светът от теб творим, душите хорски възприемат. Кажи с каква енергия ти действаш?

— С онази, що дървото кара да израства и пъпките разтваря, като ги превръща в цвят.

— Какви сили могат да попречат на твойта мечта?

— Мечтаейки, не моделирам аз препятствия. И само туй, що е преодолимо, виждам в своя път.

— Ти свободна си във всичко, внучке моя, Анастасия. Сега на моята душа ти заповядай в това, що е за теб угодно, да се възплъти.

— Не мога да си позволя на никоя душа аз да нареждам. Душата волна е творение на нашия Създател. Но ще мечтая, мой мили дядо, твоята душа достойното си възплъщение в най-прекрасната градина да намери.

Настъпи пауза. Никой не задаваше нови въпроси на пращадото и тогава, отново обръщайки се към дядо си, бързо заговори Володя:

— И аз няма да ти заповядвам, деденце, но много искам само да те помоля за нещо. С душата си по-бързо ти се възплъти тук на Земята. И пак ще бъдеш млад, ще бъдеш най-добрия ми приятел. Или пък може друг за мен да бъдеш... Аз не ти нареждам... А просто тъй си говоря... Нека твоята душа, дядко мой Мойсей, в мене бъде редом с моята душа.

При тези думи достолепният старец се обърна към Володя, бавно се отпусна пред него първо на едното си коляно, след това на другото, наклони побелялата си глава, поднесе към устните си малката детска ръчичка и я целуна. Володя го прегърна през врата и започна бързо да шепне нещо на ухото му.

След това дядото се изправи. И на него, на много възрастния човек му помагаше само едно детенце. Дори сега, спомняйки си за кой ли път тази сцена, не мога да разбера как стана това. Те просто се държаха за ръце и пращадото стана, без да се опира на каквото и да било. След като се изправи, той направи крачка в посока към нас, поклони се и без да казва нито дума се обърна, протегна ръка на внука си и те тръгнаха, като се държаха за ръце и разговаряха. Малко встрани, без да прекъсва разговора им, вървеше вторият дядо.

Разбрах: пращадото на Анастасия си отиваше завинаги. Той отиваше да умре.

Гледах, без да откъсвам поглед, след отдалечаващите се дете и старец. Още преди това от думите на Анастасия ми беше известно отношението ѝ към съвременните гробищни ритуали и погребения — писах за това в предишните си книги. Тя, а и всичките ѝ близки, живели някога и живеещи сега в тайгата, смятат, че не трябва да има гробища. Те приличат на отходни места, където изхвърлят безжизненото, никому ненужно тяло на умрелия. Смятат, че хората се страхуват от гробищата, защото там се извършва противоестествен ритуал. Смятат, че именно роднините на починалия с мисълта си, с

представата си за него като за безвъзвратно отишъл си, не дават възможност на душата му да се прероди в ново земно въплъщение.

Като анализирах наблюдаваните от мен погребения, аз също започнах да се съгласявам с тази мисъл. Прекалено много фалш има в тях. Ах как страдат роднините за умрелия, а само след няколко години... Като отидеш на гробищата, виждаш, че поддържаните гробове с десет-двадесетгодишна давност са рядкост. На мястото на занемарените гробове работниците копаят вече нови.

Погребаният е забравен от всички. Нищо не е останало от неговото пребиваване на Земята. Дори и споменът за него не е необходим никому. Защо се е родил, защо е живял, ако краят е такъв? Анастасия казва, че телата на умрелите трябва да се погребват в собственото имение, без да се маркира гробът със специални надписи. Порасналите треви и цветя, дърветата и храстите ще бъдат продължение на живота на тялото. В този случай на душата, която е напуснала тялото, се дава голяма възможност за прекрасни въплъщения. По време на живота в имението мисълта на починалия е творила пространството на Любовта. В това пространство в допир с всичко, което расте там, остават да живеят неговите потомци. Като общуват с мислите на своите родители, те пазят създаденото от тях, но и пространството пази живеещите в него. По този начин земният живот продължава вечно.

А какво да правят хората, които живеят в градовете? Как могат без гробища? Може би начинът им на живот ще ги накара да се замислят, макар и в напреднала възраст, че животът не трябва да се живее така безотговорно по отношение на вечността.

И аз съм съгласен с философията на Анастасия. Но едно е да се съгласиш в мислите си, а друго е да видиш наяве как става прощаването с умирация прадядо, макар че в дадения случай той, точно душата му, няма да умре. Тя явно ще остане тук някъде наоколо или ще се въплъти много бързо в нов живот, и то непременно в добър живот. Нали те, никой от тях — нито Анастасия, нито малкият ни син, нито дядото, нито самият прадядо дори в мислите си не проектират трагедии. Те възприемат смъртта по различен начин от нас. За тях тя не е трагедия, а само преход в ново прекрасно битие.

Стоп! Дори прадядото не беше тъжен. По-скоро обратното. Ето! Ето го разковничето. „Когато ти заспиваш с тежки, неприятни мисли,

които те гнетят, като правило ти се присънва сън кошмарен. При светли мисли преди сън — приятното ще видиш ти насън“ — казваше Анастасия. И още: „... смъртта не е трагедия, а само кратък сън или по-дълъг, но това е без значение. Човекът с мисъл за прекрасното във всеки сън свой трябва да потъва. Тогаз душата му не ще да страда. Чрез своите мисли може сам човекът рай да построи или пък нещо друго за душата си.“

И праждото знаеше това. Той не страдаше. Какво ли му беше доставило такава очевидна радост в последните му часове? Нещо се е случило. Той не би могъл просто ей така да се усмихва, без причина. Все пак какво е станало? Обърнах се към Анастасия и видях...

Тя стоеше малко встрани от мен и, както ми се струваше, шепнеше някаква молитва, протегнала ръце към слънцето. Слънчевите лъчи ту се скриваха зад облаците, ту светеха ярко и се отразяваха в сълзичката, търкаляща се по бузата на Анастасия. Изразът на лицето ѝ не беше тъжен, а умиротворен. Тя ту шепнеше нещо, ту слушаше сякаш някой ѝ отговаряше. Неизвестно защо, стоях и чаках, без да смея да се приближа до нея или дори да ѝ кажа просто една дума. Едва когато се обърна и ме видя, тя се приближи и аз я попитах:

— Ти за упокой на душата на праждо си ли се моли, Анастасия?

— Душата на праждо ми ще пребивава в съвършен покой и нов живот ѝ предстои тук на Земята, когато тя сама поиска това. А аз се молах за сина ни, Създателят ни сили повече да му даде. Синът ни, Владимире, дела извърши, що на малцина от съвременните хора са присъщи. В себе си прие цялата сила на праждо си, праждо му я даде с душата си. А на подрастващия ще му бъде трудно в себе си в единство множеството от енергии да удържи.

— Но защо? Когато всичко това стана, не забелязах нещо необикновено в нашия син.

— Нашият син, Владимире, произнесе няколко думи преди праждото да коленичи пред него. Той произнесе думи, чиито смисъл е ясен само за онези, които могат да разберат и знаят как е творил нашият Създател. Детето може и да не е разбирало докрай, но искрено, уверено каза на дядо си, че е способно душата му и самия него да остави със себе си тук на Земята. Самата аз не бих си позволила да кажа подобно нещо. Не чувствам в себе си подобна сила.

— И както забелязах, пращадото засия още повече след тези думи.

— Да, на малко хора се е случвало да чуят в дълбока старост подобно нещо. Та пращадото ми получи от устата на детето покана за бъдещето — за бъдещото прераждане.

— А те много ли се обичаха?

— Синът ни, Владимире, помоли пращадото си да остане да живее, когато той вече не можеше. И той живя, защото нямаше сили да откаже на детето.

— Но как е възможно подобно нещо?

— Много е просто. Но в същото време невинаги е просто. Нали и лекарите могат да връщат човека от състояние на безсъзнание, от нежитието. Но и друг, който не е лекар, но е близък човек, може да повика, да върне някого от безсъзнание или припадък и той да остане жив. По молба на внука волята и любовта на пращадото позволиха неговият живот да продължи. Пращадото е потомък на онези жреци, които през вековете са извършвали велики дела. Веднъж той дори спря с помощта на волята си, с погледа си, невиджан взрив и ослепа.

— Как с погледа си? Нима е възможно да се спре с поглед взрив?

— Може, ако човек гледа съзнателно, с вяра в човешката сила и с непоколебима воля. Пращадото е знаел къде ще бъде онова нещастие и отишъл там. Той малко закъснял с предвиждането си и първият взрив станал. А той стоял пред смъртоносното и с поглед усмирявал вече издигналите се в пространството прояви на тъмните сили. Станал само един взрив, и то частично, не с пълна сила, а са щели да станат още два. Но ако пращадото беше мигнал само веднъж... Владимире, той не допуснал да стане нов взрив. Само че ослепял.

— Но защо те безпокоят толкова способностите на сина ни, които той е наследил от дядо си?

— Смятах, че са му достатъчни моите и твоите. Учих го как да скрива излишното, което може да се стори на хората странно. Искан синът ни да отиде да живее в света, сред другите хора и да не се различава външно от тях. Могат да се творят много неща, без да се изпъква сред другите. Но прекалено необикновеното се случи. Кой е сега нашият син, в какво се състои неговото предназначение — необходимо е ти и аз да го осмисляме. Аз молих Създателя да му даде сили да остане обикновено дете поне за още малко.

— Ето, сега го преживяваш, Анастасия. А си мисля, че за много неща имаш вина ти, твоето възпитание. Много говориш за душата, за предназначението на човека. Научила си детето да чете необикновената книга за сътворението. У него се е формирало своеобразно виждане за устройството на света. За какво му е на детето да знае в такава възраст за душата, за Бога? Представяш ли си, той ме нарича татко, а в същото време казва, че си има баща. Разбрах, че нарича Бога свой Баща. Но всичко това е доста сложно за разбиране дори за мен, а ти толкова си натоварила детето. Твоето възпитание е виновно, Анастасия.

— Владимире, помниш ли, че аз отговорих на прадядо си, че не мога да заповядвам на ничия душа. И синът ни чу моя отговор. И въпреки това по-висши от мен сили му позволиха да постъпи по друг начин. Но ти не се тревожи. Аз ще успея да разбера какво се е случило, макар че е възможно синът ни да започне да възприема и мен по друг начин. Той скоро ще бъде по-силен от нас двамата, взети заедно.

— Е, добре. Всяко поколение трябва да бъде по-силно и по-умно от предишното.

— Да. Разбира се, ти си прав, Владимире, но в това има и нещо тъжно, когато някой е по-силен и по-осъзнат от своето поколение.

— Какво? Не разбрах за каква тъга говориш, Анастасия?

Тя не отговори, наведе главата си и изразът на лицето ѝ стана тъжен. А тя рядко е тъжна или огорчена. Но този път... Разбрах... Разбрах голямата трагедия на прекрасната отшелница Анастасия. Тя е самотна, невероятно самотна. Нейният светоглед, знания, способности я правят прекалено различна от другите хора. И колкото са по-големи тези способности, толкова е по-трагична самотата ѝ. Тя живее в друго измерение на съзнанието. Макар и да е прекрасно това измерение, тя е сама в него. Разбира се, тя би могла да слезе при хората, да стане като всички други, но не го е направила. Защо? Защото това би означавало да предаде себе си, своите принципи, а може би и Бога. И тогава Анастасия се е решила на нещо невероятно — тя е повикала другите в това прекрасно измерение. И някои са успели да я разберат. Струва ми се, че и аз започвам да я разбирам и да я чувствам. Изминаха шест години, а едва сега започвам да я разбирам. А тя чака търпеливо, спокойно обяснява всичко, не се ядосва. Издръжлива, непоколебима в своята надежда. Също като нея вероятно е бил самотен и Иисус

Христос. Разбира се, той е имал ученици и при него постоянно са идвали хора, за да Го слушат. Но кой би могъл да Му бъде приятел? Приятел, който да Го разбира от половин дума, който да му помага в труден момент. Не е имал до себе си нито една сродна душа; нито една.

Бог! Какъв си го представят повечето хора? Недостижима, аморфна, безчувствена същност. Всички само се молят: „Дай!“, „Отсъди!“ Но ако Бог е нашият Баща, ако Той е създал целия свят, който ни заобикаля, съвсем естествено е основното желание на Родителя да бъде децата Му да имат разумен живот, разбиране на същността на света и на Вселената и да бъде в съвместното творчество с тях. Но за каква съзнателност може да се говори, ако тъпчем около нас всичко, което е създадено от Бога, тъпчем мислите Му и се покланяме по разни начини на кого ли не, но само не и на Него. А всъщност Той няма нужда от поклони, Той очаква сътрудничество. Но ние... Ние изобщо не можем да разберем дори една проста истина — ако ти си син на Бога и си в състояние да Го разбереш, вземи си поне един хектар земя и направи от него рай, зарадвай Отеца. Ама не! Цялото човечество като замаяно се стреми към нещо, но към какво? Кой ни прави постоянно на луди? И какво ли му е на Отеца ни като гледа каква земна вакханалия се вихри? Да гледа и да чака кога най-после ще дойде осъзнаването при Неговите земни дъщери и синове? Да наблюдава и със слънцето да осветява цялата Земя, за да могат да дишат Неговите деца. Как да се ориентираш в същността на битието? Как да осъзнаеш какво става всъщност с нас? Дали е масова психоза? Или умишлено въздействие на някакви сили? На какви? Кога ще се освободим? Кой са те?

ЗАСПАЛАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Този разговор се състоя на втория ден. С Анастасия седяхме на любимото ми място на брега на езерото и мълчахме. Вечерта приближаваше, но все още не беше настъпила вечерната прохлада. Ветрецът, който едва се усещаше, менеше постоянно посоката си и обгръщаше телата ни с нарочно донесените от тайгата разнообразни аромати.

Анастасия гледаше с едва доловима усмивка гладката водна повърхност на езерото. Тя сякаш чакаше от мен онези въпроси, на които ми се искаше да получа отговори, но не успях да формулирам кратко и конкретно. Струваше ми се, че дефинираното в ума ми не отразяваше онова главно нещо, което исках да науча. Затова започнах отдалеч:

— Разбираш ли, Анастасия, ето пиша книги, в които има много думи, казани от теб. Не всички твои думи ми стават ясни веднага, но не толкова думите, а тяхната реакция.

До срещата ми с теб бях предприемач. Работех. Исках като всички да имам повече пари. Можех да си позволя да пия и във весела компания да се отпусна, да попиянствам, но никой не критикуваше нито мен, нито работниците от фирмата ми така, както се нахвърли пресата сега.

Странно е някак. Тогава не ме обвиняваха, че си докарвам пари, а щом излязоха книгите, някакви субекти започнаха да печатат статии и да говорят, че съм меркантилен предприемач, едва ли не шарлатанин, мракобесник. Хайде бива, ако ругаеха само мен, но те оскърбяват и читателите. Наричат ги реакционери, сектанти. А за теб изобщо даже не се знае всичко, което разнасят. Ту се опитват да доказват, че въобще не съществуваш, ту твърдят, че си главната езичница.

Изобщо странна работа — тук в Сибир живеят различни, малки по численост народности с различни култури и вероизповедания. Запазили са се още шаманите, но за тях не говорят нищо лошо. Точно обратното, казват, че трябва да се запази културата на тези народности.

А ти си сама. Вярно е, че с теб са дядо ти и прадядо ти, а сега и синът, но си живеете тук тихо и кротко. Нищо не молите за себе си, а думите, които произнасяте, предизвикват буря от емоции. Някои хора се радват на казаните от теб думи, възхищават се, започват да действат, а други се нахвърлят с някаква яростна ненавист срещу теб. Защо ли?...

— А ти, Владимире, не можеш ли да си отговориш сам на този въпрос?

— Сам ли?

— Да, сам.

— В главата ми идват много странни мисли. Оставам с впечатление, че в човешкото съдружие сякаш има хора или някакви неизвестни сили, на които много им се иска хората да страдат. Тези сили имат нужда от войни, наркомания, проституция и болести и всички тези негативни явления да се усилват. Как да се обясни иначе? Не се нахвърлят срещу книгите за убийства, срещу списанията с разгопени жени, а книгите за природата, за душата не им харесват. А още по-неясно ми е за теб. Ето, ти даваш идея да се строят райски имения за щастливи семейства и много хора те подкрепят. Не те подкрепят само на думи. Хората започват да действат. Самият аз съм виждал хора, които вече са взели земя и я облагородяват. Както ти казваш, строят своето родово имение. Сред тях има млади и стари, бедни и богати, а на някого явно това съвсем не му харесва. И през цялото време в пресата се опитват да изопачават казаното от теб. Казано направо, просто лъжат. Не мога да разбера защо думите на човек, който живее в тайгата и като че ли на никого не пречи, са толкова действени.

И защо някой наистина започва да се бори с тях? Освен това казват, че зад тях, зад думите, които казваш, се крие някаква велика сила, някакъв окултизъм, нещо от този род.

— А ти самият как мислиш? Стои ли някаква сила зад тях или това са просто думи?

— Мисля, че все пак има някаква окултна сила в тях. Някои езотерици казват същото.

— Опитай се да отсееш, Владимире, това, което говорят. Опитай се да слушаш своето сърце и своята душа.

— Ами аз нали се опитвам, само че не ми достига информация.

— Конкретно каква?

— Ами например каква ти е националността, Анастасия, от коя вяра си ти и твоите роднини? Или може би нямате националност?

— Имаме — отговори Анастасия и се изправи — но ако произнеса сега тази дума, нещо тъмно ще се раздвижи и ще запищи от страх. След това ще се опита да стовари без остатък цялата си мощ не само върху мен, но и теб да ужили. Ще можеш ти да устоиш, ако усилията им успееш да не забелязваш и своята мисъл на прекрасната действителност да отдадеш. Но ако сметнеш, че пред злобата си беззащитен, тогаз въпроса си за известно време забрави.

Анастасия стоеше пред мен с отпуснати ръце. Погледнах я от долу на горе и без да искам забелязах колко горда, прекрасна и непокорна е нейната осанка. Ласкавият ѝ и въпросителен поглед чакаше отговора. Не се съмнявах, че произнесената от нея дума действително може да предизвика някаква необикновена реакция; не се съмнявах, защото през изминалите години след нашето запознанство не един път виждах бурната реакция на много хора, предизвикана от нейните думи. Затова не се съмнявах и във възможната опасност, но отговорих:

— Не се страхувам. Макар че съм убеден — всичко ще бъде точно така, както ти казваш. Аз мога и да издържа, но не съм само аз... Ние имаме син. Не искам да го заплашва каквато и да е опасност.

И тогава към Анастасия отнякъде се появи нашият син. Той сигурно е стоял тихичко наблизко, слушал е разговора, без да ни пречи, но когато стана дума за него, вероятно е сметнал, че може да се появи.

Володя взе ръката на Анастасия в своите ръчички, долепи бузата си до нея, вдигна главичката си и произнесе:

— Мамичко Анастасия, отговори на въпроса на татко. Аз мога да се защита. Не трябва заради мен да се скрива историята от хората.

— Да, вярно е, че си силен и ще бъдеш все по-силен с всеки изминал ден — и Анастасия погали детската тавичка.

След това вдигна глава и като ме гледаше право в очите, произнесе отчетливо, сякаш се представяше за пръв път:

— Аз съм вед-ру-са, Владимире.

Произнесената от Анастасия дума действително извика у мен някакво непознато усещане — сякаш по цялото ми тяло протече като приятна топлинка слаб електрически ток, съобщаващ нещо на всяка клетка в тялото ми. Стори ми се, че в околното пространство се случи

нещо необикновено. Самата дума не ми говореше нищо, но кой знае защо, като я чух, се изправих. Стоях и като че ли се мъчех да си спомня нещо.

Сега отново, вече радостно, заговори Володя:

— Ти, мамичко Анастасия, си красавица ведрус, а аз съм ведрус.

После ме погледна с радостна усмивка и каза:

— Ти си моят баща. Ти, както и аз, си ведрус, само че спящ. Аз пак много говоря, мамо, нали? Така, че си тръгвам. За теб и татко съм измислил прекрасно нещо. Слънцето още няма да е залязло зад дърветата, когато ще съм сътворил замисленото.

И синът ни, като видя одобряващото кимване на Анастасия, избяга, подскачайки.

Гледах застаналата пред мен Анастасия и си мислех: „Ведрусите вероятно са една от малобройните югорски народности, които и днес живеят в районите на крайния север и в Сибир.“

През 1994 година в Ханти-Мансийския национален окръг се състоя международен фестивал на кинодокументалистите, изследващи югорските народности. По молба на администрацията на окръга по-голямата част от участниците в кинофестивала бяха настанени на моя кораб. Общувах с тях, гледах конкурсните филми, заедно с тях пътувах до отдалечените селища в Сибир, където все още съществуваха шамани. В паметта ми останаха малко неща за културата и обичаите на тези съвсем малобройни народности, но помня тъжното си усещане, че тези народности изчезват. На тях се гледа като на някакъв екзотичен вид, който съвсем скоро ще се загуби от лицето на Земята.

По време на кинофестивала, който можеше да се смята за национален, не бях чул нищо от участниците за ведруската националност и затова попитах Анастасия:

— Твоят народ, Анастасия, умрял ли е? По-точно съвсем малко хора ли са останали от него? А по-рано къде е бил заселен?

— Народът ни не е измрял, Владимире, а заспал. Нашият народ щастливо е бодърствал на територията, която сега обхваща териториите на такива държави като Русия, Украйна, Беларус, Англия, Германия, Франция, Индия, Китай и много други големи и малки страни.

Неотдавна, само преди пет хиляди години, нашият народ все още е бодърствал щастливо в реалния свят на земите около Средиземно и Черно море и до крайните северни ширини.

Ние — азиатци, европейци, руснаци и онези, които неотдавна се нарекоха американци, всъщност сме хора-богове от една и съща цивилизация — ведруската.

Имало е период на нашата планета, който се е наричал „Ведически“.

През този период от своя живот на Земята човечеството достигнало равнището на чувствените знания, които са му позволявали с помощта на колективната мисъл да се създават енергийни образи. И тогава човечеството направило преход към нов етап в своя живот — Образния.

С помощта на енергийните образи, сътворявани от колективната мисъл, човечеството получило възможността да твори във Вселената. То би могло да изгражда живот, подобен на земния, и на други планети; би могло, ако преминавайки през Образния период, не бе извършило нито една грешка.

Но в периода на Образността, който продължил девет хиляди земни години, винаги се правела грешка при сътворяването на един или едновременно на няколко образа.

Грешка се правела, ако на Земята в човешкото общество, оставали хора с недостатъчна чистота на помислите и на културата на чувствата и мислите.

Липсата на достатъчно чистота затваряла възможността за творчество във вселенските простори и насочвала човечеството към окултизма.

Окултният период в живота на хората трае само хиляда години, но той започнал с интензивна деградация на човешкото съзнание. Деградацията на съзнанието, недостатъчната чистота на помислите при наличието на високо равнище на знания и възможности винаги са довеждали човечеството до планетарна катастрофа. Това се е повтаряло много пъти през милиардите земни години.

В момента човечеството на Земята се намира в Окултния период. И както винаги трябваше да стане катастрофа от планетарен мащаб. Трябваше да стане, но срокът ѝ премина. Краят на Окултното хилядолетие дойде. Сега отделно всеки трябва да осмисли своята

същност, своето предназначение и каква е била грешката. С общи усилия трябва да се измине мислено целият исторически път в обратна посока и да се осъзнае грешката. Тогава на Земята ще настъпи ерата на щастливия живот — такава, каквато досега в историята на планетата не е имало. Вселената я чака със затаен дъх и огромна надежда.

Засега силите на мрака все още живеят, управлявайки основната част от хората и трескаво се опитват да властват над умовете им. Но за първи път преди пет хиляди години те не забелязали странното държание на ведрусите.

Когато изкривеното съзнание родило на Земята образ, който пожелал да властва над всички хора, започнала и първата война между тях. И хората, водени от този образ, започнали да се убиват един друг. Така се случвало на Земята много пъти преди всяка катастрофа от планетарен мащаб. Но този път... Цивилизацията на ведрусите за първи път не влязла в сражение на нематериалния план на битието.

На малки и големи територии, изключвайки частично своето съзнание и чувства, ведрусите заспивали.

Като че ли човекът, живеещ на Земята, си оставал същият: деца се раждали и се строели жилища, изпълнявали се разпоредбите на нападателите. Изглеждало като че ли ведрусите се подчинявали на мрака, но в действителност в това имало голяма тайна — непокорени и заспали, ведрусите останали да живеят на всички планове на битието. И досега цивилизацията спи щастлива, и ще спи, докато грешката в образното сътворение веч неспящият не открие. Онази грешка, която довела земната цивилизация до днешния ѝ ден.

Когато грешката с абсолютна точност се определи, тогаз ще могат спящите да чуят думите на този, що не спи, и ще започнат те взаимно да се будят.

Не бих могла да кажа кой е измислил този ход, но той сигурно е бил до Бога много близко.

Опитай се и ти, ведрусе, мъничко поне да се събудиш, в хода на историята да се вгледаш.

И тъй, на континентите различни народът ни заспивал.

Преди три хиляди години той бодърствал все още единствено на територията на сегашната Русия.

Тогава вече ерата на силите на мрака настъпила по цялата Земя. И само на островчето, което сега Русия се нарича, ведрусите щастливо

продължили да живеят.

Трябвало, много им било необходимо да издържат още поне едно хилядолетие, за да решат как за бъдещето знанията те да предадат, да осмислят ставащото на Земята и как да се избегне грешката и нейното повтаряне в бъдеще. Те успели да се задържат на това островче в продължение на още хиляда и петстотин години. Отбивали атаките на нематериалния план. Вече по цялата Земя силите на мрака придобили власт над разума човешки. Жреците, които над Бога себе си поставили, решили свой окултен свят да сътворят. Успели те да замъглят съзнанието на една трета от човечеството.

Да, но не успели всички сили на тъмнината нищо лошо да направят с народа на островчето наше, що сега Русия се нарича.

Само преди хиляда и петстотин години заспало и последното островче. Земната цивилизация, народът, що познавал Бога, заспал, за да се събуди в зората на новата реалност.

И силите на мрака смятали, че са успели да унищожат завинаги културата му, неговите знания и стремежите на душата му. Ето защо и досега от всички хора на Земята се опитват те да крият историята на руския народ.

В действителност зад това се крие нещо много по-голямо. Чрез укриването на руската история, която била стъпка към един прекрасен свят, всъщност те се опитват да скрият цивилизацията, която щастливо е живяла на Земята, да укрият културата и знанията, чувството да знаеш, че познаваш Бога; да укрият най-щастливата цивилизация, в която са живели твоите деди.

— Анастасия, почакай. Можеш ли да разкажеш всичко по-подробно и на по-прост, разбираем език за тази, както се изразяваш, заспала цивилизация и да докажеш нейното съществуване?

— Мога да се опитам, като подбирам по-прости думи. Но ще бъде сто пъти по-добре всеки сам да се опита да я види.

— Но нима е възможно всеки да види това, което е било преди десет хиляди години?

— Възможно е. Само че в различна степен и в различни детайли. Но като цяло всеки може да я почувства, своите прародители да види и себе си дори в онзи свят щастлив.

— Как да успее всеки да го направи? Как да го направя аз например?

— Всичко е много просто. Като начало, Владимире, се опитай само с помощта на своята логика да оцениш, да съпоставиш известните ти събития. Ако се появят въпроси, сам отговорите им намери.

— Какво означава чрез логиката? Как може с помощта на логиката да се разбере например историята на Русия? Да, тъкмо ти каза, че тя, руската история и култура е унищожена или се крие от всички хора на Земята... Как бих могъл сам, че и другите, да се убедят в твоите думи, използвайки само логиката си?

— Хайде да се опитаме да поразсъждаваме заедно. Аз само малко ще ти помогна да се докоснеш до историята.

— Давай. Като начало какво трябва да направя?

— Първо си отговори на един въпрос.

— На какъв въпрос?

— На прост. Ето ти, Владимире, донесе на сина си учебник по история. Нарича се „История на древния свят“. В него има раздели, в които се разказва за древния Рим, Гърция, Китай. Разказва се какъв е бил Египет преди пет хиляди години. Но никъде нищо не е казано каква е била Русия в онзи период. А защо ли говорим за период с давност пет хиляди години? Историята на Русия, културата ѝ дори с хилядолетна давност се пазят в строга тайна. Написан е учебник на руски език, предназначен за руските деца, а в него няма нито дума за Русия дори отпреди две хиляди години. Защо?

— Защо ли?... Наистина, доста странно положение. В руския учебник по история на древния свят действително не е казано нищо за Русия. Не е казано нищо за живота на руския народ не само в периода на древния Рим и Египет, но и за близката история. Странно. Много странно, като че ли през онова време руският народ изобщо не е съществувал.

Като опитвах се да си спомня всичко, което въобще ми е известно за историята, се сетих, че съм чувал за съществуването на древни философи в Рим, Гърция и Китай. Не съм чел произведенията им, само съм чувал за тях. Известно ми е също, че трактатите им са признати от обществото като забележителни, гениални. Но в паметта ми не изплуваше нищо поне за един руски философ или поет от същия период. Действително, защо ли?

Разбирайки, че Анастасия иска да се опитам сам да отговоря на този въпрос, казах:

— На този въпрос нито аз, нито който и да е друг няма да може да отговори, Анастасия. Вероятно на него не може да се намери отговор.

— Възможно е, да е така. Само че не трябва да ни мързи да разсъждаваме логично. Първият извод вече е направен — историята на руския народ не е известна не само на света, но и на самите руснаци. Съгласен ли си с това, Владимире?

— Е, може и да не е съвсем неизвестна. Онова, което е било преди хиляда години, все пак е описано.

— Описано е, но с огромно изопачаване и силно цензурирано. Освен това и коментарите на всички събития са еднакви. Последното хилядолетие на Русия е като едnodневна история. Това е периодът на християнството. Но то и днес съществува в Русия. А какво ще кажеш за това, което е било преди него?

— Казват, че преди него Русия е била езическа. Хората са почитали и са се покланяли на различни богове. Но за това се говори някак много повърхностно, между другото. Не са ни известни нито писмените знаци през онзи период, няма легенди. Няма описания нито на държавната уредба, нито за начина на живот на хората.

— Ето, ти направи втория извод — културата на руския народ е била друга. Сега, ако следваш собствената си логика, кажи в кой случай се стремят да скрият или опорочат историята?

— Ясно е кога се опитват да фалшифицират историята. Това става, когато трябва да се покаже предимството на новия строй, на новата власт, на новата идеология. Но чак пък да се скрие изцяло, дори да не се спомене... Невероятно!

— Невероятното е станало, Владимире. И фактът е безспорен. Сега и още нещо ми кажи. И мързелив, те моля, не бъди, а помисли. Фактът от само себе си ли се е случил или е следствие от нечии умишлени усилия?

— Съдейки по това, че книгите винаги са били изгаряни на клади, когато са искали да унищожат знанието или идеологията, значи умишлено някой е унищожил и всички сведения за руската култура в дохристиянския период.

— Как мислиш, кой го е направил?

— Вероятно онези, които са внедрявали новата култура и религия в Русия.

— Може да се каже и така. Но новата религия и тези, що са я внедрявали, вероятно също са били управлявани от някого, нали? И този някой своя цел е имал.

— Но кой? Кой може да управлява религията? Кажете ми!

— Пак търсиш отговор отвън, в себе си мързи те да го търсиш. Аз мога да ти отговоря, но външното ще ти се стори някак си невероятно. Ако отвън ти наготово го получиш, съмнение ще предизвиква то в тебе. Ще може отговора всеки сам да чуе, ако, макар и мъничко душата в себе си разкрепости и логиката своя от съня събуди.

— Ама мен не ме мързи. Просто много време ще мине, докато го търся в себе си. По-добре сама ми разкажи каквото знаеш за историята. Ако започна някъде да се съмнявам, ще те попитам пак. Няма да слушам разказа ти като догма, а веднага след това ще проверя всичко чрез логиката си, както ме молиш.

— Нека да бъде както искаш ти. Но ще ти покажа само някои моменти. А историческата картина всеки сам да се опита да я нарисува, да си я представи. Реалността на днешния ни ден, както и миналото, а и бъдещето ний трябва с душата си сами да се стремим да определяме.

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

ВЕДИЗМЪТ

Хората живеят на Земята милиарди години. Всичко сътворено на Земята, е изначално съвършено: дървото и тревичката, пчелата и целият животински свят.

И всичко съществуващо има връзка и помежду си, и с цялата Вселена. Човекът е върхът на всичките творения. В изначалната хармония велика той сътворен бил хармоничен.

Предназначението на човека е да опознае всичко, що го обкръжава, и да твори прекрасното в цялата Вселена. Подобие на земния ни свят и в другите галактики да създаде. С всяко свое ново сътворение да привнесе прекрасно нещо на Земята.

А щом успее той съблазните да превъзмогне, в единство в себе си да удържи великите енергии вселенски, що в него се намират, и не даде на никоя от тях над другите надмощие да вземе, тогаз и пътищата му отворени ще бъдат за сътворение на другите планети.

Сигналът, що отваря пътя на човека за сътворяване в цялата Вселена, ще бъде този ден, в който цялата Земя пред всички като градина Райска ще застане. Човекът, осъзнал хармонията на Земята, ще може вече своето прекрасно да добави.

Веднъж на милион години човекът прави равносметка сам на своите дела. Ако тогаз извърши грешка, ако допусне дори една от всичките енергии, намиращи се в него, над другите да преобладава, като ги принизява, на Земята настъпва катастрофа. И после всичко отначало пак започва: И много пъти е ставало така.

Един такъв период от живота на човечеството, ограничен в рамките на милион години, се дели на три периода: първият е Ведически, вторият — Образен, третият — Окултен.

Първият период от живота на човечеството на Земята — Ведическият — продължил деветстотин и деветдесет хиляди години. Човекът живеел в рая като дете щастливо, растящо под родителските грижи.

По времето Ведическо човекът е общувал с Бога. В човека всички чувства Негови присъствали, чрез тях той можел всякакъв

съвет от Бога да получи. Ако се случи човекът грешка неочаквано да стори, Бог можел нея да поправи, без хармонията да се нарушава, без свободата на човека да ограничава, а само като му подсказе.

В човека от Ведическия период не възниквали въпроси: кой и как е създал света, Вселената, галактиките, прекрасната планета — тяхната Земя. На всички хора е било известно: всичко, което ги заобикаля, видимо, невидимо, е сътворено от техния Баща — от Бога.

Отецът е навсякъде! Всичко, що наоколо расте, живее, са Неговите живи мисли и програма. И с мислите на Бога всеки може да общува чрез собствената мисъл. Дори програмата Му би могла да се усъвършенства, ако преди това се разберат детайлите.

Човекът пред Бог не се прекланял, нямало ги многото религии — те възникнали впоследствие. Култура на живота съществувала. Божествен бил и начинът им на живот.

Болестите на тялото не съществували. Като се хранел с Божествените дарове и се обличал в божествени одежди, човекът не се грижел за храна и дрехи. Била заета неговата мисъл с друго — възхищавала се на откритията. Тогава над човешкото съдружие управници не властвали, нямало ги границите днешни, отделящи държавите.

Човешката общност на Земята се състояла от щастливи семейства, които живеели на различните континенти. И всички те били обединени от стремежа за създаване на прекрасното пространство.

Правели се много открития и всяко семейство открило прекрасното, усещало потребност да го сподели с другите.

Семействата се формирали от Енергията на Любовта. И всеки знаел: новото семейство ще създаде още един прекрасен оазис на родната планета.

Много били обредите, празниците и карнавалите при хората от Ведическия период. Всеки от тях бил изпълнен с голям смисъл, чувственост и осъзнаване на реалното земно Божествено битие.

Всеки обред бил велико училище и голям изпит за човека, който участвал в него. Изпит пред хората, пред себе си, а значи и пред Бога.

Ще ти покажа аз един от тях. Венчавката или по-точно признаването на съюза между двама влюбени. Погледай. Опитай се нивото на културата и знанията с нашето съвремие ти да сравниш.

ВЕНЧАВКАТА — СЪЮЗ НА ДВАМА

Обредът „Венчавка“ — съюзяването на двама млади — се извършвал с участието на цялото село. Понякога участвали жителите на съседни, но и на по-далечни селища.

Срещите на бъдещите влюбени ставали по различен начин. Можело да се заобичат двама млади от едно село, но много често техните погледи се срещали на някой общ празник. Взривът на чувствата им бил спонтанен.

Кой към кого пристъпвал нямало значение — погледите казвали много и на двамата, а думите на момъка днес биха прозвучали така:

„С теб, богиньо, толкова прекрасна, аз бих могъл да сътворя Пространството на Любовта за векове.“

Ако сърцето на девойката му отговаряло с любов, тогава прозвучавал отговорът: „Мой боже, готова съм да ти помагам в сътворението ти велико.“ После влюбените заедно избирали мястото за своята бъдеща жива къща. Те отивали в околностите на селото, където живеел той с родителите си, а после — около селото, където тя живеела.

Не се налагало влюбените да съобщят за намеренията си — всички вече знаели какво събитие предстои.

След като влюбените определяли мястото, където ще живеят в съгласие, те често се уединявали в него.

Случвало се да нощуват под откритото небе или в колиба, направена от тях. Там посрещали зората и изпращали деня. Завръщали се в дома на своите родители за малко и пак бързали към своето местенце. То ги привличало, тъй както младенецът, неизвестно как, любящите родители към себе си привлича.

Родителите не задавали въпроси на влюбените млади. С трепет и огромна радост само чакали от тях въпроси, гледайки как в дълбоки размисли потъва тяхното дете.

Децата отново отивали в своето уединение. Това можело да продължи месеци, година, две. И през това време влюбените нямали физическа интимна близост.

Във ведическите селища хората знаели: две любящи сърца творят голям проект чрез вдъхновяваща енергия на Любовта.

Той и тя от детството си възприемали от своите родители културата на бита, знанията и съзнанието на Ведическата култура — можели да разказват за звездата, светеща в нощното небе, за цветенцето, което разтваря с идването на зората своите листенца, за предназначението на пчелата и за енергиите, пребиваващи в пространството.

От детска възраст, наблюдавайки прекрасните имения-оазиси и райските градини, които в любов създавали родителите им, той и тя сега се устремявали своето да сътворят.

На избраната от тях земя, хектар или повече, влюбените проектирали реалния живот. Предстояло им дома си мислено да сътворят, да разположат множество растения така, че всичките да си взаимодействат и да си помагат.

И всичко да се разположи тъй, че да расте само, да не изисква разход на човешки сили, затова пък било необходимо да се съобразяват множество нюанси — например разположението на планетите, движението на въздушните потоци всеки ден и т.н.

През пролетта и лятото благоухаещи растенията подаряват аромати на ефира. Влюбените ги разполагали така, че при полъха на ветреца целият букет дома им да насища с аромати.

Раждал се оазис незнаен, съчетал Божествени творения. Мястото на влюбените трябвало да се превърне в прекрасна, радваща картина. Не на платно, а на живата земя в мислите им се създавала за векове напред живата картина.

И днес човекът би могъл да си представи как се увеличи мисълта, когато се опитва своята къща да състави.

Градинарят, особено през пролетта, също може да се увлече в мисли за бъдещето на градината си. Когато талантливият художник обмисля бъдеща си картина, той също знае колко много може мисълта да се увеличи.

Стремежите се обединявали в двете любещи сърца; знанията им усилвала енергията на Любовта и раждало се вдъхновение. Поради това те не мислели за плътското удовлетворение.

Когато проектът бил завършен в мислите, влюбените тръгвали към селището, в което живеел годеникът — те влизали във всяка къща

и канели на гости домакините. Навсякъде с трепет и вълнение ги чакали.

Хората на ведическата култура знаели — когато в къщата им идват влюбени, новата енергия на Божествената Любовта посещава за момент и тях; тогава прекрасното пространство на всяко имение се усмихва на младата любов. Това не е измислица, не са окултни вярвания. Нали и днес на всекиго е по-приятно, когато добър човек край него се намира, а не лош.

А влюбените не могат да бъдат лоши, особено когато идват заедно при вас.

Във всяка къща в селото царяло вълнение. Младата двойка разглеждала градините, стопанския двор, къщата и често възкликвала: „О, колко е прекрасно ябълковото дърво!“; „Колко е разумен погледът на котето ви!“; „Вашият мечок е тъй тактичен и работлив!“

Похвалата на влюбените била признание за достойния живот на старите. Похвалите били искрени и означавали, че и младите биха искали да имат такова дърво, коте или мечок.

Стопаните с голяма радост и гордост подарявали на новото семейство онова, което те са оценили. С нетърпение чакали да поднесат своя дар в определения от младите момент.

А младите вече обикаляли къщите в селището на невестата. Понякога и три дни били достатъчни, за да обхоят именията в двете селища, но можело и седмица да не стигне. Когато обиколката на младите приключвала и определеният ден настъпвал, на разсъмване от двете селища и старите, и младите потегляли забързано при тях на гости.

Хората заставали по обиколката на определената земя, която младите обозначавали със сухи клонки. В центъра до колибата им било издигнато малко хълмче, украсено с цветя.

Гледай, сега ще видиш една необикновена картина!

Ето, Радомир, младоженецът, излиза пред жителите на двете села. Прекрасен е, същински Аполон! Русокос и синеок! Изкачва се развълнуван на възвишението. Погледите на хората са насочени към него. И той започва своята реч в настъпилата тишина.

Излага пред всичките проекта си на новото пространство, което с любимата е сътворил. Разказва, посочвайки с ръка, къде ще раснат вишничката, крушата и ябълката; къде ще бъде и горичката от борове,

дъб, кедър и елхи; какви ще бъдат храстите, които между тях ще раснат, обсипани с плодове; какви тревички и билки ароматите си ще изпускат; и при какви удобства малките пчелички ще могат своята къща да строят; къде през зимата мечокът работливец ще преспи.

Той говори много бързо, вдъхновено — излага сътвореното в мисълта. Неговата реч ще продължи примерно около три часа. През цялото време хората ще го слушат със скрито вълнение и с внимание. И всеки път, когато той покаже мястото, където трябва нещо да расте съгласно неговия грандиозен план, от кръга на слушателите ще излиза човек и ще застава на мястото, където ще растат вишничката, ябълката или крушата. Случва се, да излизат мъж, жена или пък старец, но може да излезе и дете, с очи изпълнени с мъдрост и радостно удовлетворение.

Излизащият от кръга държи в ръцете си фиданка точно на това растение, което е нарекъл младежът, и чието място е показал — там, където трябва да израсте прекрасното.

И всекиму, народът се покланя. Когато младите са обикаляли именията, всеки е бил удостоен с похвалата им, че е отгледал прекрасно нещо, а това означава, че е бил похвален от Създателя — Бащата на всичко и обичащият всички Бог.

Този извод не е направен от суеверие. Той е логичен.

Хората на ведическата култура се отнасяли към младите влюбени, създаващи проекта на прекрасния оазис, като към божества. И тяхното отношение било справедливо.

Създателят е творил в порива на вдъхновението и на любовта. И младите също са създали прекрасния си проект, вдъхновени от любовта.

Гледай, младежът завърши разказа си, слезе от хълмчето и се приближи към избраницата си, която с вълнение и трепет следи всичко. Той я хваща за ръка и я води към хълмчето. Сега те заедно стоят на него.

Пред всички младежът казва: „Не съм творил пространството на Любовта самичък. До мен тук пред вас е вдъхновението мое.“

Отначало девойката свежда погледа си. По-добре да я наричаме мома.

Всяка жена има своя неповторима, специфична красота и чар. И в живота на всяка жена има моменти, когато тя се извисява над всички.

В сегашната култура такива моменти няма. Но тогава...

Виж! Ето, Любомила (така се казва девойката) погледна хората и възхищението им се сля в единен възглас. Смела усмивка засия на моминското лице, изпълнена с енергията на Любовта. По-силно руменина залива бузите ѝ. От тялото ѝ лъха здраве, очите ѝ блестят и обгръщат с топлина хората и пространството около тях. Всичко наоколо замря — с цялата си красота сияе младата богиня.

И затова родителите на девойката, съпроводени от цялото семейство, пристъпват бавно и важно към хълмчето. Като спряха до възвишението, те първо се поклониха на младото семейство, а после майката запита младото девойче — своята дъщеря:

— Цялата мъдрост на рода ни е в теб, дъще моя. Кажи ми, виждаш ли бъдещето на избраната от теб земя?

— Да, мамо, виждам я — отговори дъщерята.

— Кажи ми, дъще моя, всичко от показаното бъдеще ли ти харесва?

„Да, мамо, тук ще бъде прекрасна райска градина, живата къща“, обикновено отговаряла девойката, но Любомила, с пламнали бузи, темпераментно дава неочакван отговор:

— Проектът не е добър, той допада на душата ми, но все пак искам да добавя и малко нещо мое.

Като скочи бързо от хълмчето, тя изведнъж се затича между хората към края на бъдещата градина, спря се и произнесе:

— Тук трябва да расте иглолистно дърво, а до него да бъде брезичка. Когато ветрецът подухне от онази страна, той ще се срещне с клоните на бора и след това с тези на брезичката. А после той ще помоли клоните на дърветата в градината да му изпеят някаква мелодия. Тя нито веднъж няма да се повтори точно същата, но всеки път ще бъде сладост за душата. А тук — момата изтича малко настрана — тук трябва да растат цветя. Нека първо червеният цвят да запламти, а малко по-късно да има виолетов, там бордо.

Зачервената девойка затанцува като фея сред бъдещата градина. И отново хорският кръг се раздвижи. Бързаха, носейки в ръце семената към местата, които показва пламенната девойка.

Като свърши танца си, тя отново изтича на хълмчето и, заставайки до избраника си, каза напевно:

— Пространството тук ще бъде прекрасно. Земята тук ще ни дари с картина чудна.

— Кажи на всички хора, дъще моя — отново се обърна към момата майката — кой ще бъде венецът на всичко над това толкова прекрасно пространство? Кого от всички хора на Земята би пожелала да благословиш с ръката си?

Девојката обгърна с поглед хората, които държаха в ръцете си семенца и фиданки. Всеки от тях стоеше на мястото, което им беше показал младежът, а девојката беше нарисувала мислено прекрасното. Но никой не засаждаше семената в земята. Не беше настъпил още свещеният момент. И ето, обръщайки се към младежа, момата каза напевно следните думи:

— Венецът да приеме е достоен този, чиято мисъл прекрасно бъдеще е способна да твори.

При тези думи девојката докосна с ръка рамото на Радомир. Той се отпусна пред нея на едното си коляно и девојката постави на главата му красив венец от ароматни билки, сплетен от моминските ръце. Като погали три пъти с дясната си ръка косата на благословения, тя леко го наклони към себе си с лявата ръка. После даде знак и младежът се изправи. Девојката слезе бързо от хълмчето и леко склони главата си в знак на покорство.

В този момент към благословения, към Радомир, вървеше баща му, съпровождан от цялото семейство. Като стигна до хълмчето и спря за момент, бащата заговори с уважение, обръщайки погледа си към своя син:

— Кой си ти, чиято мисъл е способна да сътвори пространството на Любовта?

И младежът отговори:

— Аз съм твой син и син съм на Твореца.

— Венецът върху твоята глава е предвестник на великата ти мисия. Какво ще правиш ти, благословеният, имайки власт над пространството?

— Аз ще творя прекрасно бъдеще.

— А откъде ще вземеш силите и вдъхновението, сине мой, благословени сине на Твореца?

— От Любовта!

— Но енергията на Любовта може по цялата Вселена да блуждае. Как ще успееш ти да видиш отражението на вселенската любов тук на Земята?

— Една девойка има, татко, и тя за мен е отражението на енергията на вселенската Любов.

При тези думи младежът слезе при девойката, хвана я за ръка и я заведе на хълмчето.

Хванати за ръце, те гледаха как двете семейства се сливат в една група, прегръщат се и се шегуват. И малките деца, и старците се смееха. Отново всичко стихна, когато вдигайки ръка, младежът извести:

— Благодаря на всички, че ме изслушахте. За сътворяването на новото пространство ви разказа моята душа. Благодаря на всички, които разпознахте енергията на Любовта. И нека да израсне от земята като кълн мечтата на душата!

Тези думи накараха стоящите наоколо радостно да се раздвижат. С трепет, гордост и голяма радост хората започнаха да садят фиданките и семената. Всеки посаждаше по едно дръвче там, където според проекта си му беше показал младежът. Тези, на които не беше показано място за засаждане, вървяха по края на парцела и с хороводна песен хвърляха в земята донесените от тях семена.

Изминаха само няколко минути и вече бе поставено началото на чудната градина — на пространството, от мечтата сътворено.

Хората отстъпиха зад очертанията на парцела. Семействата на младоженците заобиколиха хълмчето, където стояха влюбените — Радомир и Любомила.

На земята паднаха първите капчици дъжд. Той беше необикновен — кратък и много топъл. Това бяха сълзите на радост и умиление, ронени от очите на Създателя, които измиваха сътвореното от децата Му прекрасно пространство.

Какво може да бъде по-мило за родителя от чудесното творение на Неговите деца?

И отново венценосецят момък, вдигайки ръка, каза в тишината:

— Нека тварите, дарени на човека от Твореца, да бъдат редом с нас и с нас задружно да живеят.

Момъкът и девойката слязоха от хълмчето и се упътиха към колибата, в която бяха създавали проекта.

След тези думи към младите се приближи човек, съпроводен от стара кучка с кученце. Младите бяха я харесали — тя ги беше посрещнала при посещението им в имението.

С поклон човекът дари кученцето на невестата, подаде команда на старата кучка и тя легна до краката на младежа. Кучето беше научено да помага на хората, когато се опитомяваха животните. Младежът ѝ нареди да легне до входа, а девойката пусна палето в колибата. Към нея се приближаваха един след друг останалите, носейки в ръце котенце или пък агънце, водейки на повод жребче или мече.

Хората бързо пристрояваха до колибата кошари за животните, с плет от клони. И жилището, което доскоро беше за отдих, бързо се запълни с младите животни. И това имаше голям смисъл. Размесвайки се помежду си, те завинаги щяха да живеят в сговор, да се грижат един за друг и да си помагат. Това не е мистика, това е законът на Създателя на природата. И днес ние можем да се убедим в това. Ако кученцето и котенцето растат заедно, когато пораснат, те си остават приятели.

Хората от Ведическия период знаели какво е предназначението на всички твари. И всичките животни служели на човека.

Той не се затруднявал да ги изхранва — напротив, те го хранели. Домашните животни и човекът от Ведическия период били вегетарианци — дори и не помисляли за месо. Многообразието на растенията можело в излишък да задоволи и услади вкуса и на човека, и на животните.

Хората от двете селища дариха младите с най-доброто, което имаха. След като приеха даровете, младите отново се качиха на хълмчето:

— Благодаря на всички — каза младоженецът. — Благодаря на всички за сътворяването на пространството. През вековете ще го пази моят род.

— Благодаря на майките, родили този творец — каза невестата.

И добави, обръщайки се към младежа:

— За радост на Създателя, на Слънцето и на Луната, на всичките звезди, разпръснати в пространството, и на прекрасната Земя ние ще сътворим всичко, което успее Той да си помисли.

— С теб, прекрасна богиньо, и с хората — отговори момъкът на невестата и добави:

— Единствена ти си, която можеш моите мечти да вдъхновяваш.

Двамата млади отново слязоха от хълмчето. Родителите им ги заобиколиха и ги поздравиха.

А хората, повеждайки хорото около новоизграденото пространство, запяха радостна песен.

Вече се стъмваше. Младите се разделиха. Всеки от тях тръгна с роднините си към своя дом. Сега те няма да се виждат две нощи и един ден.

Отдал много сили за създаването на своето творение, пристигайки младият творец в дълбок сън ще потъне. В моминското легло ще заспи и прекрасната невеста.

А хората, останали на мястото на сътворението, създадено с любов, ще пеят песни и ще танцуват. И старите, уединили се по двойки, спомен ще възкресят, за венчалния си ден.

Най-добрите майстори от двете селища за денонощие с песни и с хороводи ще построят малка къщичка, като поставят плътно дървени греди една до друга, а между тях — мъх и букет от ароматни билки. След денонощие жените ще оставят в новата къщичка най-хубавите плодове, а двете майки ще покрият с ленено платно постелята. И щом настъпи следващата нощ, всички до един ще напуснат мястото.

Щом младоженецът се наспи в нощта след венчавката и стане, когато слънцето се е вдигнало над земята, той ще озари с радостта и с ликуването си родителския дом. С първата си мисъл ще си спомни за венеца, ще го вземе и ще го сложи на главата си, усмихвайки се на всички като богопомазан.

Съпроводен от братята и от сестрите си, ще отиде на реката да се измие с вода от извора. Вървейки през градината към къщата, Радомир ще види своята майка. А тя с усмивка скрита в своя син ще се загледа.

Когато види родната си майка, момъкът, изпълнен с толкоз сили, няма да се удържи — възхитен от гледката, ликувайки, той ще я вдигне на ръце и ще я завърти като дете, ще викне:

— О, колко е прекрасен наоколо животът, мамо!

— Ах — ще възкликне майката, ще се засмее. И дядото ще се усмихне скришом под мустак. Към ликуващите ще се приближи и бабата, носеща красив гравирен кош.

— Хей, млади Боже наш, поспри се! Ликуващата си енергия ти запази. Изпий от успокояващите билки, та теб енергията да не изгори.

И нейното време ще дойде следващата нощ.

Изпивайки настойката, младежът ще подхване разговор с дядо си за смисъла на земния живот и за Вселената, но скоро отварата от билки към сън ще го склони. И младоженецът, когото баба му нарече „млад Бог“, върху постелята с извезана покривка в здрав сън ще заспи.

Каква е работата, що ли става? Защо от баба си наречен беше внука „Бог“? Нима тя, наслаждавайки се на ликуването на своя внук, просто преувеличи? Ни най-малко! Работата е в това, че внукът ѝ дела извърши, които за името на Бога са достойни. Бог е сътворил Земята и всичко, което живее и расте на нея. Младежът, събрал в себе си знанията на предците си, за огромна радост на Твореца, разпозна предназначението на многото творения. И след като успя тяхното предназначение да определи, от тях създаде прекрасен жив оазис, който може радост всекиму да носи в живота — на него, на любимата му и на поколенията на техните деца, на хората, които ще се възхищават на най-прекрасното творение на любовта през идващите векове.

Кое човешко дело на Земята би могло да бъде по-приятно за Отеца от това? Какво по-добро и по-значимо нещо би могъл човекът, изминал един живот човешки на Земята, да извърши?

Сватбеният празник на Ведическата култура не е окултен ритуал. Огромен и велик реален смисъл има в него — стремеж към битие, подобно на Божественото.

Показвайки на хората стремежите и знанията си, пред тях младежът влюбен все едно се бе явил на изпит. Със своите дела показва, че е събрал в себе си знанията на всички поколения от първоизточниците насам, но е добавил нещо и от себе си. И всички хора оцениха по достойнството неговото творение, с огромна радост засадиха на посочените им места дърветата и билките. Съвместното прекрасно творение по-ярко ще разцъфва всяка пролет.

Завист при неговото съзерцаване няма да се появи нито у един съсед — всеки е вложил своя труд и старание за неговото сътворяване. В прекрасното расте от всекиго там посадено кълнче. Когато започнат подобни имения да се множат, Земята ще се облече в цъфтяща Божествена градина. По време на Ведическата култура всеки е знаел — на човека е даден вечен живот и прекрасният живот се повтаря, когато в живеещия има стремежи към прекрасното.

Именията! Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рая само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука. В действителност по този начин се оправдава ограничеността на мисълта.

Подобен спор е безсмислен без действия. Действията за разрешаване на споровете могат да бъдат много прости. Например всички научни светила, заслужили днес уважение, нека се опитат да създадат само един такъв семеен оазис, като изпълнят и задачите, с които се е справял всеки влюбен младеж по времето на Ведическата култура.

Имението, в което ще живее щастливото семейство, трябва да удовлетворява всекидневни потребностите от храна на всичките му обитатели.

Дори зараждане на болест не бива да се допуска. Човешкият поглед всеки миг би следвало да радват изменящите се картини на реалността. Безкрайното многообразие на звуците трябва да радва слуха, а обонянието — ароматът на цветята.

То трябва да дава ефирна храна за душата, роденото там бебе да отглежда и любовта навеки да опази. При това не трябва семейството да изразходват своите усилия, свободна трябва да остане мисълта — за творчество е дадена на всички тя.

Ученият се гордее с илюзорното:

— Гледайте, за благото на хората в Космоса ракети се насочват.

За благото ли?

— Погледнете, взривяват се бомби за вашата защита.

Но за добро ли?

— Гледайте, ученият, лекарят спасява вашия живот.

Но преди това животът всеки миг се е унищожавал от бита. Спасяват живота на роба, за да удължат страданията му.

И по друга причина няма да е по силите на научния свят да създаде дори някакво подобие на прекрасното имение. Във Вселената има закон — творецът, който е вдъхновен от любовта, е по-силен от всичките науки, които са лишени от любов.

Благословеният младеж спеше вече втора нощ и нищо не нарушаваше дълбокия му сън. Само образът на любимата блестеше

като звездно сияние. В съня си Радомир се отъждествяваше със сътвореното пространство, с могъществото и многообразието на Вселената.

Събуди се преди разсъмване, но не разбуди никого. Постави венеца на главата си, взе ризата, извезана от майка му, и се затича към потока, на който изворчето бе начало.

Луната осветяваше пътя му преди разсъмване, а звездните гирлянди още мигаха във висините. И след като се изми в потока и облече ризата, той тръгна бързо към мечтаното творение. Небето вече светлееше.

И ето, стои той сам на мястото, което чрез мечтата си твореше, където неотдавна беше празникът и хората от двете селища ликуваха.

Никой, който не е изпитал нито веднъж подобно нещо, не е в състояние да предаде силата на чувствата и на усещанията, които са в човека в такъв момент.

Може да се каже, че чувствата и усещанията в този момент са Божествени. И те растяха с трепетното очакване на първия лъч на зората, в който... Ето я! Тя, неговата най-прекрасна Любомила! Осветена от лъча на идващата утрин, тя бягаше за срещата си с него и със своето творение.

Земното видение бързаше към Радомир. Предел на съвършенството, разбира се, не съществува, но за двамата времето бе спряло изведнъж. В облака на своите чувства те влязоха в новия си дом. На масата — ястия, а от бродираната покривка на леглото струи примамващият аромат на сухите цветя.

— За какво си мислиш сега? — с горещ шепот го попита тя.

— За него. За бъдещото ни дете. — Радомир потрепна, поглеждайки Любомила. — О, колко си красива! — не можейки повече да се сдържи, той много внимателно я докосна с ръката си по рамото и по бузата.

Горещото дихание на Любовта обгърна двамата и ги отнесе в тайнствени и неизвестни висини.

През бъдещите милион години не ще успее никой да опише в детайли какво с него и с нея става, когато във взаимния им порив на любов, сливайки се в едно за сътворение, те своето и Божие подобие създават.

Но божествените хора от Ведическата култура знаели много добре — когато се извършва чудото необяснимо, съединяващо в едно двамина, впоследствие отново всеки себе си ще бъде, но в същото време в един необясним момент Вселената ще трепне, виждайки видението: ситнейки с краченцата си боси, Душата на младенеца вече към Земята се е устремила, въплъщавайки в единно цяло чрез себе си и двамата, и третия.

Венчалният ритуал между двама влюбени от времето на Ведическия период не може да се отнесе към окултното. Той е рационален. Той е съответствал на техния начин на живот. Непрекъснато растящата любов един към друг при всяка семейна двойка говори за същността на тази култура.

Днес почти винаги чувството на любов един към друг при семейните двойки угасва. Енергията на Любовта ги напуска. И това се приема от човешкото общество като нещо нормално. Такова положение е неестествено за хората. Именно то говори, че начинът на живот на съвременните хора е неестествен.

Влюбените от Ведическия период разбирали не с ума си, а със сърцето и с душата си, че взривът, пламъкът на любовните чувства е призив към Божествено сътворение.

Обърни внимание към какво се устремявали първоначално влюбените. Отначало в порив на вдъхновение те създавали заедно проекта мислено — проекта на пространството за своята любов. В изграденото от тях пространство зачевали детенцето. В едно съединявали завинаги трите най-важни чувства на любовта. Нали човек, необяснимо защо и за самия него, през целия си живот обича най-много родното си място — своята родина, своето дете, жената, с която всичкото това е сътворено. Само трите чувства на Любовта, съединени в едно, а не само едното, могат да живеят вечно.

По време на Ведизма раждането на син или дъщеря в семейството също било величествен празник и обред с важен житейски смисъл. И много други празници е имало. Тогава съпругески измени не съществували. Милиони щастливи семейства украсявали със себе си Земята. Вече по-късно е станало това — редица съвременни историци, угодничейки на управниците, да кажат, че първобитният човек е бил глупав, че е убивал с настървение зверовете

и се е обличал в кожата им. Чудовищната лъжа е необходима на този, който се стреми да оправдае собствените си чудовищни деяния.

ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА ВЪВ ВЕДИЧЕСКАТА КУЛТУРА

Човечеството все още търси съвършената система за възпитанието на децата. Стреми се да открие най-мъдрите учители и да даде децата си за възпитание при тях. И ти, Владимире, като се готвеше за разговора със сина си, в продължение на пет години търсеше тази система, която да е най-добра за възпитанието на децата, системата, която може всичко да ти обясни, да те научи как да общуваш със своето дете. И ти все търсеше съвет от разни учени и от признати учители. Но те не те удовлетвори. Нито един съвет, нито една система не ти се сториха добри и съвършени. И все по-често в тебе се пораждаха съмнения: „Ако имаше поне една съвършена система за възпитанието на децата, от нея непременно биха се възползвали много хора. Тогава нейде на Земята би живял щастлив народ. Но навсякъде, във всичките държави проблемите са или подобни, или различни. И да се намери щастливо семейство е все едно да се налага да се търси игла в купа сено. Значи няма чудотворна система за възпитанието на децата, напразни са и търсенията, щом всъщност няма и какво да търсиш. Моля те да ми простиш, но като не намирах друг изход, следях тогава твойта мисъл непрекъснато. Опитвах се чрез теб да разбера какво отвлеча хората от очевидното“.

И ето един път аз почувствах твойта мисъл: „Неверието и страхът от собствената грешка кара хората да пращат своите деца в училищата и в академиите. Само така те да могат след това не себе си, а учителите да обвинят.“

Веднъж видях как ти побледня и замря, когато в теб възникна мисълта: „Децата се възпитават от начина на живот на родителите си и обществото.“ Мисълта беше вярна и точна. Но тя те уплаши и ти през цялото време се опитваше да я забравиш. Но някак си не се получаваше да забравиш очевидното.

А след това пък се опитваше да не се съгласяваш със собствената си мисъл и разсъждаваше така: „Как може да станеш учен, художник,

поет? Как би могъл да изучиш математиката или астрономията, историята, без да се обучаващ в специално училище?“

Но ти мислеше за знанията по учебните предмети, а във възпитанието те не са най-важните. Неизмеримо по-важна е културата на чувствата, които са способни да свиват всички знания до зрънце. Ти би могъл да разбереш това, защото си най-ярко потвърждение на моите думи. Успя и книга да напишеш, без да си се обучавал в някакво специално училище.

С теб бяхме само три дни на полянката, а днес вече си известен писател в различни страни. Можеш да излезеш на сцена в зала, пълна с хора. Сред тях са и учители, и учени, поети и известни лечители. И ти си в състояние пред тях дори три часа да говориш. И хората те слушат с голямо внимание, задават ти въпроси: „Как можеш да задържиш в паметта си толкова огромна информация, чийто обем е безграничен? Как можеш без никакъв лист цели страници от книгите по памет точно да цитираш?“ На подобни въпроси ти отговаряше неясно, но за себе си реши, че вероятно ти влияя с някакви невиджани магии. В действителност всичко, което се случи с теб, е много по-просто.

Когато престоя за първи път с мен три дни в тайгата, Ведическата школа въздействаше върху теб непрекъснато. Тя не е нито натрапчива, нито досадна, в нея няма нито постулати, нито трактати. Посредством чувствата тя може да предава цялата информация. Ти ту се възхищаваше и се смееше, ту се ядосваше или пък се плашеше. И с всяко чувство, което възникваше у тебе, влизаше и информацията. Обемът ѝ е огромен и се разкриваше впоследствие, когато ти си спомняше чувствата, които възникваха у теб в онези дни.

Та нали чувствата са огромен обем концентрирана информация. И колкото по-ярко и по-силно е чувството, толкова повече вселенски знания има в него.

Спомни си например, когато се събуди през първата нощ в тайгата и видя до себе си мечката, как в първия момент се изплаши. Моля те, забележи и се задълбочи в думите „за момент се изплаши“. Какво означава чувството на страх? Да се опитаме да го преведем на езика на информацията. Какво ще се получи тогава? Ти си мислеше: „До мен има огромен горски звяр. Теглото му значително превъзхожда моето. Силата на лапите му е по-голяма от силата на моите мускули.

Горският звяр може да е агресивен, да ме нападне и да разкъса тялото ми. Аз съм без оръжие. Трябва да скоча и да избягам.“

Целият този огромен обем от информация при съзнателно осмисляне се вмества не в един миг, а в много повече време. Но информацията, сбита в чувство, в дадения случай в чувството на страх, дава възможност да се реагира на ситуацията моментално. При преживяването на ярко, силно чувство в един миг в човека бързо преминава информация с голям обем. При описването ѝ ще се получи научен трактат, чието безчувствено осмисляне може да продължи с години.

Правилната съвкупност от чувства, тяхната вярна последователност може да увеличи многократно обема от знания, който вече съществува в човека.

Например твойт страх от мечката също премина за миг. А защо премина? Това не е естествено. Ти си остана невъоръжен в тайгата. И мечката не отиде далеч, а колко други зверове можеше да има още в тайгата.

Но чувството на страх за миг бе заменено с чувството на безопасност. Ти усещаше тази защитеност в по-голяма степен, отколкото ако се намираше на собствения си кораб или в града в обкръжението на въоръжена охрана.

Чувството на защитеност се появи у теб също за миг. Това стана веднага щом видя, че мечката с удоволствие изпълнява моите команди, реагирайки на думите и жестовете ми. Чувството на безопасност ти даде възможност да възприемеш по нов начин информацията. Подробното описание на всичко, което ставаше в теб, може да запълни доста страници в целия трактат. И ти в книгите си посвети много страници на отношението на животните към човека. Но тази тема е безкрайна. А чрез чувството е вложена за миг.

Тогава се случи и нещо още по-значително. Само за няколко секунди двете противоположни чувства се оказаха в абсолютен баланс. За теб аз станах човек, до когото ти се чувстваше напълно защитен, но едновременно с това неразбираем и човек, който малко те плашеше.

Балансът на чувствата е много важен. Той свидетелства за уравновесеността на човека и в същото време чувствата, пулсирайки постоянно, като че ли раждат все нови и нови потоци информация.

Културата, начинът на живот на всяко семейство от Ведическата цивилизация и начинът на живот на цялото човешко общество са били най-великото училище за възпитание на подрастващото поколение, за интензивното му усъвършенстване, за придвижването му към творчество и съзидание в необятните светове на Вселената.

По време на Ведическия период децата не са били възпитавани както това става в съвременните училища, а чрез участието им във весели празници и обреди. Това са били празници на едно семейство или на цялото селище, а понякога и на няколко съседни селища.

Може да се каже и още по-точно: множеството празници на Ведическия период са били и сериозен изпит за децата и за възрастните, и средство за информационен обмен. Именно начинът на живот в семейството и подготовката за тези празници са давали възможност за получаване на огромен систематизиран обем от знания.

Знанията се предавали на детето без натиск, а не както сега — като го принуждават да седи и да слуша учителя. Процесът на обучение за родителите и децата се осъществявал непрекъснато, весело и ненаатрапчиво. Той бил желан и увлекателен.

Но в него имало и необикновени за днешния ден похвати. Не познавайки огромното им значение за обучението на човека, съвременните учени биха нарекли суеверни или окултни действията на родителите от Ведическия период.

Например ти също помисли така и се възмути, когато видя как могъщият орел хвана нашия още съвсем мъничък, безпомощен син, който не можеше дори да се изправя на краченцата си. Той държеше детенцето в ноктите си, кръжеше ту високо, ту ниско над полянката.

Подобно нещо са правели с децата във всички ведически семейства. Невинаги са викали орли за тази цел. Земята може да се покаже на младенеца и от височината на планинския връх, ако има такъв наблизо. А понякога, взимайки малкото детенце, бащата се качвал на високо дърво. Случвало се дори да строят специална кула за тази цел. И все пак ефектът бил по-голям, когато с бебето над земята кръжал орелът. В този момент в детенцето, преживяващо цяла гама от чувства, стремително влизали множество знания. И пораствайки, когато искало, когато се налагало, то можело чрез чувствата си да „извади“ тези знания от себе си.

Като пример си спомни, че ти показах как красавецът Радомир създава заедно с невестата си Любомила съвършения проект на имението. Вече ти казах, че днес подобно нещо не е по силите дори на учените, които се смятат за корифеи в съвременната наука. Няма да успеят, дори ако се съберат всички заедно.

На как е успял тогава младежът сам такова чудо да извърши? Откъде е знаел за всичките растения, за значението на ветровете и предназначението на планетите и много други неща? Та нали той не е седял на обикновен чин, не е изучавал науките. Откъде е научил младежът за предназначението на всяко от петстотин и тридесетте хиляди видове растения? Той е използвал само девет хиляди от тях, но пък точно е определил взаимовръзката на всяко едно с другите.

Разбира се, от малък Радомир е наблюдавал имението на баща си, имененията на съседите. Но не е записвал нищо, не е напъгал паметта си, за да помни всичко. Не е питал родителите си всяко от тях за какво расте и те не са му досаждали с наставленията си. И въпреки това младият, влюбен Радомир е създал свое имение, и то по-добро от това на родителите си.

Моля те, не се учудвай, Владимире! Разбери. В действителност не е изграждал своята градина Радомир, не е създавал и своята рационална овощна и зеленчукова градина, макар че имението му е станало точно такова. В действителност той е рисувал с чувствата си прекрасната картина за своята любима и за бъдещите си деца. А полетът с орела над родовото му имение е помогнал на любовния му порив, на неговото вдъхновение.

Когато бебето Радомир е гледало от височината на птичия полет пейзажа на имението, в подсъзнанието му като на кинолента се е запечатала цялата картина. То все още не е било в състояние да осъзнае с ума си прекрасната картина. Но с чувствата! С чувствата сякаш завинаги е сканирало цялата информация на разнообразното пространство и е усещало не с разума си, а чрез чувствата си красотата, която вижда.

А всичко това се е случило и затова, защото сред прекрасния пейзаж, видян отгоре, се е намирала неговата усмихваща се майка. Какво би могло да бъде по-прекрасно за младенеца от майчината усмивка? И неговата майка му махала с ръка. Тя! В чиято гръд се е намирало живителното топло мляко. За бебето от него по-прекрасно

нещо няма. И от височината на птичия полет на малкия Радомир му се е струвало, че всичко, което се вижда, е единно цяло, неотделимо от майка му. В мига, в който пламнало чувството на възхищението, частично в него са се внедрили и знанията за сътворението.

Огромни знания са показвали тогава младите хора в зоологията, агрономството и астрономията. От хората бил оценен и техният естетически вкус.

Разбира се, през Ведическия период също е имало и специални учители. През зимата в селището пристигали възрастни хора, които били особено опитни и знаещи в различните науки. Във всяко селище имало обща къща, където те излагали науките си. И ако някое от децата проявявало изведнъж особен интерес към астрономията, учителят отивал при родителите на детето. Те го приемали радушно. Ученият беседвал с детенцето за звездите толкова дни и часове, колкото то искало. И не би могъл да отговориш на въпроса, кой от кого е получавал повече знания по време на беседите. Великият възрастен учен задавал с уважение въпросите си към детето. Без назидание можел да поспори с него. По време на Ведическия период нямало смисъл да се записват беседите, изводите от тях, откритията. Свободна от многото всекидневни грижи на днешния ден, човешката памет можела да побере в себе си много повече информация, отколкото най-добрият сегашен компютър.

Освен това, ако откритията били рационални, те веднага се внедрявали в практиката и се използвали от всички хора.

Родителите и цялото домочадие също можели да слушат учебните беседи, понякога те самите тактично се включвали в разговорите. И все пак най-важният човек било хлапето. Ако по мнение на възрастните младият астроном стигал до неправилен извод за планетите, те можели да му кажат: „Извинявай, не мога да те разбера.“

Детето се опитвало да поясни и често доказвало своята правота.

Преди идването на пролетта жителите на селището се събирали в общата къща и слушали за постиженията на своите деца. През тези дни те изнасяли своите доклади. Можело да се случи и шестгодишен малчуган, говорейки за смисъла на живота, да порази присъстващите с философските си разсъждения. Едни от децата показвали чудесните си изделия; други — доставяли наслада с необикновени танци и песни.

Дали това били изпити или празник за всички е без значение. Важното е друго — хората получавали радост от творчеството. Положителните емоции, откритията, които се правели през тези дни, се внедрявали в живота с радост. Как да се отговори на въпроса, кое е било най-важно при възпитанието на детето? Може уверено да се твърди — културата, начинът на живот в семействата от Ведическия период.

Какво да вземем от културата на Ведите за днешните деца? Коя от съществуващите днес системи за възпитание на нашите деца да се признае като най-добра? Сам прецени: те всички са несъвършени. Изкривявайки човешката история, самите ние караме децата да ни лъжат. Насила принуждаваме мисълта да тръгне по лъжлив път. Заради това страдаме самите ние и караме и собствените си деца да страдат.

Преди всичко хората трябва да научат истината за себе си. Без истината, щом животът преминава в лъжливи постулати, той прилича на хипнотичен сън.

Последователността на трите картинки в учебниците също трябва да се промени. Историята на земните хора да се разкаже на децата вярно. Истинността ѝ трябва да се проверява чрез себе си. След това с децата заедно да се избира нов път, след като се познава вярната ѝ същност.

Трите картинки в детските книжки за историята на Земята и за хората не са безобидни. Ти само погледни какво внушават те още в детските им години.

Ето я първата. На нея е изобразен първобитният човек — сред костите на зверовете, които е убил, стои човек със сопа, облечен в кожи, озъбен като звяр, а погледът му е безсмислен. А ето и втората: човек в доспехи, с меч и шлем, който блести с украшенията си. Той покорява градовете с войската си, а робската тълпа му се покланя, паднала пред него по очи.

Ето третата: човекът има разумен, съзнателен поглед, той е благороден, със здрав вид, облечен е с костюм. Около него има много уреди и приспособления. Красив и щастлив е човекът в нашето съвремие.

Трите картинки са лъжливи, последователността им също не е вярна. Не е случайно, че тази лъжа с упорита строгост се внушава на децата. По-късно ще мога да ти кажа кой я прави и за какво му е

необходима тази лъжа. Но първо провери чрез собствената си логика, доколко тези три картинки са достоверни.

Сам разсъди: дърветата, тревичките и храстите ти виждаш днес в техния първосъздаден вид. И те съществуват тук в продължение на милиарди години. Но и днес, когато им се наслаждаваш, можеш да се възхищаваш на съвършенството им.

За какво говори всичко това? Творенията на Създателя са сътворени съвършени изначално. И какво излиза? Че Той е създал своето любимо творение — човека — грозен. Не е вярно това! Човекът изначално е застанал сред прекрасните творения като най-съвършеното творение, създадено от Бога на Земята.

И първата картинка трябва историческата истина да отразява — на нея трябва да се представи семейство от щастливи хора с разумни и по детски чисти погледи; лицата на родителите да светят от любов. Хармонията на човешките тела, в унисон с всичко, което ги обкръжава, впечатлява с красотата си и с благодатната си сила на духа. Наоколо са цъфтящите градини и животните, които са готови всеки миг с благодарност да служат на човека.

На втората картинка трябва да се изобрази в цялост историческата истина. На нея две войски в страшни брони летят една срещу друга. Военачалниците стоят на възвишението, а жреците ги убеждават. На лицата на пълководците са изписани страх и смущение. Поддалите се вече на увещанията, са с озверял и фанатичен вид. След миг безумната сеч ще започне и хора себеподобните си ще убиват.

Третата картинка представлява един ден на съвременните хора. Ето ги — в стаята са група бледни хора с болезнен вид сред множество изкуствени вещи. Някои са дебели, а други са прегърбени, лицата им са замислени и мрачни. Такива лица можеш да видиш у повечето пешеходци в градовете. А на улицата, зад прозорците, автомобили се взривяват и от небето пада пепел.

И трите правдиви картинки от историята трябва да се покажат на детето и да се попита: „Какъв живот най-много ти допада, какъв би си избрал?“

Картинките са само условни илюстрации. Разбира се, че е необходим и искреният разказ, правдив и вещ. Детето би следвало да знае цялата човешка история без лъжливи изкривявания. Едва след

това ще може да започне неговото възпитание. Необходимо е да го попитате: „Как може според тебе да се промени днешният живот?“

Малкият човек няма да намери отговора веднага; но ще го намери! Защото друга мисъл ще се включи — съзидателната. Да, възпитанието на децата! Владимире, разбери, дори един искрен въпрос и желанието да чуеш отговора от детето си са в състояние завинаги да съединят родителите с децата — да ги направят щастливи. Съвместното движение към щастието е безкрайно, но дори и началото му може вече да се нарече щастие.

Днес всички хора трябва да научат истинската, върната история.

РИТУАЛИТЕ

По-късно окултните жреци изразходвали много сили, за да опорочат и изкривят смисъла на ритуалните действия от Ведическите времена. Пускал се например слух, че ведите се прекланяли безразсъдно на водните стихии — даже всяка година са принасяли в жертва най-красивите девойки, които не познавали все още любовта. Завързани към салове, ги хвърляли в реки и езера, отблъсквали салове от брега и ги обричали на смърт.

Ведите действително са имали много и различни обреди, свързани с водната стихия, езерото или пък реката, но смисълът им е бил съвсем друг. Те са помагали на живота, а не на смъртта. Ще разкажа само за един от тях. Приликата във външните действия е достигнала и до днешния ден, но има само подобие. Огромният поетичен и рационален смисъл на този обред е заменен с окултизъм и неяснота.

И днес в различните държави има празник, свързан с водата. В нея се пускат венчета или малък сал със свещ или пък хубаво фенерче. Отблъскват от брега светлинката и се молят на водата за късмет. Виж откъде идва този празник, колко рационален и поетичен е бил първоначалният му смисъл.

Във Ведическите времена се случвало някои девойки да не намерят любим за себе си в родното си село. И по време на големия общ празник на съседните села те не успявали да изберат предопределения за тях любим. Причината не била в ограничения им избор. По време на празничните обреди пред тях блестели прекрасни младежи с разумните си погледи на богове, но моминското сърце и душа чакали друго. Любовта не идвала. Мечтаела девойката за някого, но за кого самата тя не знаела. Никой не може и до днес да обясни тайнствеността и свободата на избора на енергията на Любовта.

И затова в определен ден момите отивали при реката и в заливчето пускали малък сал във водата. По краищата го украсявали с гирлянда от цветя. В средата поставяли малка глинена стомничка с

напитка — вино или плодов сок. Около нея нареждали и плодове. Било задължително момата сама да приготви питието, а плодовете да откъсне от дърветата, които е садила със собствените си ръце в родовото си имение. Върху плотчето можело да се сложи и друга вещ — коланче, изплетено от конопени влакна, или пък нещо друго, но непременно изработено със собствените ѝ ръце. Накрая върху малкия сал се поставяло кандилце.

Около огъня, запален на брега, девойките играели хоро и пеели песни за любимия си, когото още не познавали. После взимали горящи пръчици от огъня, запалвали фитилчетата на кандилцата и избутвали малките си салове извън заливчето на реката. Там ги подхващало течението и грижливо ги понасяло към непознати брегове.

Погледите на девойките изпращали с надежда малките си салове, а те все повече се смалвявали в далечината и само огънчетата на кандилцата продължавали да се виждат. Тогава в сърцата им друг огън се запалвал — на надеждата. И в тях растяло радостно и нежно чувство, незнайно към кого.

Девойките изтичвали към своите домове, уединявали се и с трепет се подготвяли за срещата. Той, желаният, идвал на разсъмване или по заник-слънце. Но все пак как, какво го водело? Мистиката ли помагала за срещата или рационалното? А може би са знанията, до които водите се докосвали посредством чувствата си? Сам прецени.

Малките момински салове, носени от течението на реката, плували дни наред към определени, известни селища или пък по-далечни. Те били на път ден, два, а може би и три. През всичките тези дни и нощи по бреговете на реката с надежда ги чакали самотни младежи, непознаващи все още Любовта.

И ето, щом младежът виждал пламъчетата в далечината, веднага се гмурвал във водата и плувал към огънчетата на любовта. Реката не прерязвала с хладината си разгорещеното младежко тяло, течението на прозрачната вода го галело. И ето, все по-близо и по-близо проблясвали върху водата пламъчетата и се виждали очертанията на малките салове — един от друг по-красиви. Той избирал един от тях. Защо ли смятал своя избор за най-добър? Като че ли не ни е ясно.

Изтеглял плотчето той от средата на реката, като подбутвал с ръка или с буза края му. С течението си реката сякаш си играела с него,

но тялото му се изпълвало все повече със сила, той не забелязвал играта на реката, а мисълта му била вече на брега.

Младежът внимателно поставял малкия сал на брега, изгасял с диханието си кандилцето, с възхищение си пийвал от напитката и бързал да отиде вкъщи, за път да се подготви. Той взимал със себе си всичко, което било на плотчето. По пътя хапвал с наслада плодовете и се възхищавал на вкуса им. И скоро стигал той до селището, откъдето мъничкият сал бил пуснат, градината намирал безпогрешно, както и дървото, чиито плодове по време на пътуването му били наслада.

Тук много хора могат и да си кажат: „Аха, все пак без мистика не е минавало — как са могли така, без грешка, да откриват момците своите любими?“

Може да се каже, че Любовта ги водела по пътеката, която само на нея била известна. Но мога и да опростя нещата — също и кандилцето помагало. На малкото съдче, където в олио фитилчето горяло, били нанесени резки. Всеки можел да определи по тях колко време е горяло пламъчето на кандилцето. Скоростта на течението на водата била известна също. Съвсем е проста тази задача — лесно се решавала. А за младежа от Ведическите времена никаква трудност не представлявало в селището овошката, чиито плодове е вкусил, да открие.

Плодовете могат да изглеждат еднакви само за невнимателния човек. Плодовете на растенията от един вид, дори и тези, които растат едно до друго, се различават по форма, цвят, вкус и аромат.

Само едно нещо не може с точност да се обясни — как и защо, срещайки се за първи път, той и тя изведнъж един в друг непременно се влюбвали. И Любовта им необикновено пламенна била.

„Всичко е много просто — би отговорил съвременният философ. — Техните чувства са се разпалвали още преди срещата от собствената им мечта.“

Но на същия въпрос старецът-ведун, украсен със своите бели коси, би отговорил с хитринка: „Нашата река винаги голяма хитруша е била.“

Разбира се, ако желае, старият ведун би могъл с подробности да разнищи всеки миг от ритуала, за който ти разказах, и с точност да определи предназначението на всеки момент от него. Дори може да напише велик трактат. Но никой ведун не би си губил времето и

мисълта за туй занятие. И цялата работа, Владимире, е в това, че те...
Те не са разнищвали живота, а са го СЪЗДАВАЛИ, ТВОРИЛИ!

ХРАНЕНЕТО

Хората от Ведическия период не познавали нито една болест през време на живота си в тяло. Дори на сто и петдесет, двеста години те оставали с бодър дух, били жизнерадостни и абсолютно здрави. При тях нямало лекари и лечители, каквито има сега безброй. Съществуването на телесни болести било невъзможно. Начинът им на живот в собственото им имение, създаденото и естествено, уредено от тях пространство на Любовта, регулирало напълно процеса на храненето им. Човешкият организъм бил осигурен с всичко необходимо в нужното количество. Човекът употребявал съответната храна в най-благоприятния момент спрямо разположението на планетите.

Обърни внимание, Владимире, в природата неслучайно всичко е подредено така, че различните растения съзряват и дават плодове в определена последователност през пролетта, лятото и есента.

Отначало се появяват стръкчетата на тревичките, например глухарчето. Те също са приятни и вкусни, особено когато ги смесиш със зимната храна.

После узряват ранното френско грозде и ягодите, малините ранозрейки, които са на слънце, и по-късните, които са на сянка, черешите, по-късно вишната и много други плодове, треви и плодчета на храсти. Избирайки своето точно време, те се опитват да привлекат човешкото внимание към себе си с необикновената си форма, цвят и аромат.

Тогава не е съществувала наука за храненето. Никой даже не си е помислял какво, колко и по кое време трябва да яде. И все пак човекът употребявал всичко, което е необходимо за организма, с точност до грам.

Всяка ягодка, тревичка или плод имат свой ден, час, минута през годината, когато могат да допринесат най-голяма полза за организма на човека. Моментът, в който те завършват растежа си, установяват с планетите вселенска връзка. Като вземат предвид характера на почвата, околните растения, човека, който им е подарил погледа си, растенията

преценяват кое е най-потребното за него. Именно в този ден, когато вече са готови да послужат на човека, той ще ги почете, като ги приеме и допусне съвършенството да стане негова храна.

Казвах ти, че бременната жена трябва да изкара деветте месеца в своята градина, в пространството, сътворено съвместно с нейния любим. Това не е окултно тайнство, в него се крие великата рационалност на Божественото битие. Сам прецени. В природата има множество растения, които дори могат да прекъсват безболезнено бременността — например чесънът, мъжката папрат, душицата, и много други. А има и такива, които помагат за хармоничното развитие на плода в майчината утроба. Никой и никога не би могъл да каже какви, в какво количество би следвало да се приемат. Това знае само той — онзи, който е в утробата на майката. Той се грижи не само за себе си, но и за своята майка. И затова се случва да казват доста често, че жената след раждането, се е подмладила и разхубавила.

И за да стане това, бременната жена трябва непременно да бъде в своята градина. Там всяко стръкче я познава, плодът расте само за нея. Тя е изучила и миризмата, и вкуса им. Желанията ѝ са най-естествени и най-добре ще определят каква и колко храна ѝ е нужна.

В чуждото имение такава точност просто не е възможна. Дори чуждата градина да е многократно по-богата и растителността в нея — много по-разнообразна. А идеалното хранене в чуждата градина е невъзможно и по причина, че преди да хапне някой плод или пък билка, жената ще ги опита.

Приисква ѝ се да хапне ябълка, откъсва я и я опитва; усеща веднага, че тя не е необходима на организма ѝ, ще навреди на себе си и на детето. А защо става така? Цялата работа е в това, че дори еднаквите на външен вид и вкус плодове са различни по състав. В собствената си градина, опитвайки често плодовете си, жената не би могла да се излъже. В чуждата — грешката е неизбежна.

Какви знания и какъв закон са помагали на човека от онова време да се храни така точно? Отсъствието на закони и трактати! Той можел да разчита само на Божественото. Сега говорят, че човекът е единно цяло с природата. Но я си помисли точно в какво се състои днес това цяло? Сега, когато му предлагат изкуствена храна, и то само тази, която се избира от системата и е удобна за нея. И човекът е принуден

да използва само нея. Приемането на храна в определени часове също е изкуствено определено от тази изкуствена система.

По онова време, във Ведическия период, чувствата, подарени на човека от Бога, решавали всичко вместо него. Пространството удовлетворявало най-малкото усещане за глад. Тогава човешките чувства в съгласие с пространството на Любовта за няколко минути определяли като най-умния трактат или като най-съвършен автомат кога и каква храна да приеме човекът.

Разхождал се човекът из сътвореното от него пространство, а свободната му мисъл можела да твори или да решава вселенски задачи. Наоколо — плодове, примамващи с красотата си. Той интуитивно откъсвал един или два-три от тях, изяждал ги, без да отклонява мисълта си към това, което му е дадено за наслаждение от Бога.

Тогава човекът не мислел за храна. Хранел се така, както ние днес дишаме. Сътвореното от него пространство и интуицията му решавали задачата с точност: с какво, кога и как да се нахрани тялото.

През есента множество растения се освобождавали от плодовете и листата и се подготвяли за зимната почивка. Зимата била сезон за сътворяване на бъдещата пролет.

Но и през зимата човек не изразходвал мислите си за запасяването с храна. Вместо него с голямо старание и любов всичко правели домашните животни. Катеричките подготвяли много гъби, орехи и лешници. Пчеличките събирали от цветята мед и нектар. През есента мечката подготвяла зимника и там складирала кореноплодите. А рано през пролетта, като се събудела, мечката отивала до жилището на човека, ръмжала или чукала с лапата си леко по вратата. Викала го да ѝ покаже кой от зимниците трябва да разрови. Може би мечката е забравяла къде е скритата от нея храна? Може би просто ѝ е домъчнявало и търсела общуване с човека? При нея можел да излезе кой да е от семейството, но най-често това било детето. Потупвайки събудилия се работяга по муцуната, то отивало на мястото, което било отбелязано с прът и тупвало с краче. Мечката започвала старателно да рие земята на това място, за да откопае запасите. Когато ги откривала, тя се радвала, скачала, изваждала ги с лапата си на повърхността, но не започвала първа да ги яде. Чакала, докато човекът вземе нещо за вкъщи.

Човекът също приготвял зимнина, но това не било работа, а по-скоро изкуство. В много семейства правели вино и сокове от различни плодове. Виното не било силно, опиващо като водката. То било най-целебната напитка. Човекът можел да употребява и млякото като храна, но не от всяко животно. Взимал само от това, което било добро, ласкаво и се смятало за разумно; и което искало да нагости човека със своя продукт. Ако някой от семейството пипнел вимето на кравата или на козата и тя се дръпнела, човекът не взимал мляко от нея, щом тя не е пожелала да го подели с него. Това не означавало, че го мрази. Животните можели да определят, че в дадения момент съставът на млякото не е полезен за човека.

Хората на Ведическата цивилизация се хранели с разнообразна растителна храна само от собствената си градина и онази, която им поднасяли домашните животни. Този подход не бил обусловен от някакво суеверие или закон. Той бил резултат от огромните им знания.

Макар че „знам“ и „ведя“ не са едно и също, думата „ведя“ означавала много повече от думата „знам“. „Ведя“ не означава само знам, но и чувствам чрез себе си, с тялото си и с душата си явленията, предназначението на Божиите творения и Божествената система.

И всеки човек на Ведизма знаел, че храната, която употребява, не храни само тялото, а изпълва и душата му с разум, с просветление и носи лично за него информация от всичките вселенски светове.

Ето защо, вътрешната енергия, острият ум и скоростта на мисълта при онези хора многократно превъзхождали тези на съвременния човек.

Животинският свят, растенията, живеещи в пространството на човешкото семейство, реагирали на човека като на бог. Животните, тревичките, дърветата — всички жадували да получат от човека ласкав поглед или докосване, изпълнено с доброта.

И тази сила на енергията на чувствата не позволявала в градината или бостана да растат излишни плевели. И днес на много хора е известно, че домашното цвете може да увехне изведнъж, ако не допада на някой от семейството. И обратното, ако усети любов към себе, човешкото общуване, може да разцъфти с цялата си сила.

Ето защо, хората на Ведизма никога не обработвали градината си с мотика. И сега съществува изразът „лошо око“ или урочасване,

уроки. Той е дошъл от онези времена. Хората тогава могли да създават много неща с енергията на чувствата си.

Представи си, вървял човекът по своята земя и всичко, което било наоколо, улавяло неговия добър поглед. Той поглеждал плевела и си помислял: „Ти пък защо си тук?“ И плевелът скоро увяхвал от мъка. Обратното, ако някой се усмихвал на вишничката, тя с удвоена енергия карала сока на земята да бяга по жилките ѝ. А щом се случвало да тръгне на дълъг път, човекът от Ведическата цивилизация не се затруднявал да носи със себе си храна. По пътя си той можел да намери изобилие от нея. Когато влизал в някое селище, се наслаждавал на прекрасните имения и винаги можел да помоли да хапне и да пийне. Тогава се смятало за чест да поднесеш на пътника напитки, плодове и вкусни кореноплодни.

ЖИВОТ БЕЗ ГРАБЕЖИ И УБИЙСТВА

През хилядолетията на Ведическата цивилизация между хората не е имало нито един побой, кражба, убийство или просто сбиване. Дори обидните думи отсъствали в езика. Нямаło и закони, наказващи за подобни деяния.

Законите никога не ще успеят да ни предпазят от злодеяния. Знанията и културата на ведите не допускали конфликти във взаимоотношенията между хората. Сам прецени, Владимире, та нали всяко семейство, живеещо в своето имение, знаело, че ако се случи някаква неприятност с някой, дори страничен човек, на територията на имението или близо до него, даже и на края на селището да е, ще пострада цялото пространство.

Вселенската агресивна енергия ще повлияе на всичко, което живее и расте в него. Балансът на енергиите ще се промени. Енергията на агресията може да започне да расте, да се отрази на възрастните, на децата, и да създаде недъгаво потомство.

Обратното, ако пътникът, преминаващ през селото, остане с радостно чувство, пространството ще засияе с още по-голяма красота.

Освен това гостенинът не бил физически в състояние да изяде плода, ако самоволно го е откъснал или взел от земята в чужда градина.

Хората от Ведическата култура притежавали голяма чувствителност. Техният организъм веднага усещал различието във вкуса на самоволно откъснатия плод и поднесеният от добра ръка. В съвременните магазини храната често няма нито мириса, нито вкуса на онзи първосъздаден продукт. Тя е бездушна, равнодушна към човека. Тя не е предана никому. Тя е продажна.

Ако съвременният човек можеше да опита, да сравни онази храна от Ведическия период с днешната, той не би могъл да се храни със сегашните продукти.

По онова време пришелецът не можел дори да си помисли, че може да вземе от чуждото, без да пита. Всеки предмет, дори и камъкът,

съдържал информация в себе си и само семейството, което живеело в имението, знаело каква е тя.

Всяко имение от времето на Ведическата цивилизация било непристъпна крепост за злобата във всяко нейно проявление. И едновременно с това било майчина утроба за семейството.

Никой не строял високи крепостни стени, територията на имението се обграждала с живия зелен столб. И този жив плет, и всичко, което растяло зад него, предпазвали семейството от всякакви негативни изяви за човешкото тяло и душа.

Вече ти разказах, че по-рано са погребвали умрелите роднини само в градината или в горичката на собственото им имение.

Онези хора знаели — човешката душа е вечна, но и материалните тела не могат да изчезнат без следа. Всеки предмет, дори и този, който външно сякаш е бездушен, носи в себе си голяма вселенска информация.

В Божествената природа нищо не изчезва в нищото. Единствено променя своето състояние и плът.

Тогава не затваряли телата на умрелите с каменни плочи. И дори не отбелязвали местата, където са погребани. За велик паметник им служело пространството, сътворено от тяхната ръка и от душата им.

И бездушните вече тела, които променяли състоянието си, подхранвали със себе си дърветата, цветята и тревичките. А колко много обичало децата всичкото наоколо! Над онова пространство Духът на предците витаел, той обичал и пазел децата.

Те се отнасяли с любов към пространството на своята родина. И мисълта им не създавала илюзия за свършек на живота. За веда животът е безкраен.

Душата, която е отлетяла, ще прелети през всичките вселенски измерения, ще погостува в различни планове на битието и отново ще се въплъти в човешки образ.

Едно дете, като се събуди в родината си отново, ще се усмихне на градината. И цялото пространство ще му отвърне с усмивка. И слънчевият лъч, ветрецът, шумолейки с листата, цветята и далечната звезда с възторг ще въздъхнат: „Дете на Божественото битие, единни сме ние от теб въплътените.“

И днес все още се смятат за необясними молбите на възрастните хора, живеещи в чужбина: „Когато умра, ме погребете в моята родина.“

Те усещат интуитивно, че само родината им може да ги върне в тяхната райска градина на Земята. Чужбината откъсва душата им насила.

Хората се стремят да погребват своите тела в родината си. Душите им ги молят за това в продължение на хиляди години. Но може ли родина да се нарече гробището, в която и да е държава?

А гробищата са възникнали скоро с цел душите да се плашат с ада, да се унижат, да ги поробят, да ги накарат да се примирят.

Гробищата приличат на... Наподобяват на отходните места, където хората изнасят излишните си вехтории. Душите на умрелите се мъчат над гробището, а живите се страхуват от него.

Сега си представи имененията в онези времена. В тях са погребани телата на много поколения. Всяка тревичка се стреми да погали обитателите там, да бъде полезна за тялото на човека.

Ако някой дойде с агресивни намерения, изведнъж за него всичките растения и плодове в градината стават отровни. Затова у никого не се появявала дори мисъл да вземе нещо без разрешение.

Невъзможно е имението да се завладее със сила. То не може да се купи за никакви пари. Кой ще поиска да посегне на това, което може да го унищожи?

Всеки се стремил да създаде свой собствен прекрасен оазис. И с всяка изминала година планетата ставала все по-красива.

А днес, когато човек обгърне отвисоко с поглед съвременния град, какво ще види? Земята е покрита с купища от изкуствени камъни и непрекъснато израстват високи и широки къщи. Ту тук, ту там каменният пейзаж покрива все по-обширни площи. И въздухът е замърсен, водата в него не е чиста. Колко ли щастливи семейства живеят сред тези каменни грамади?

От съвременните семейства в сравнение с тези от Ведическата култура няма нито едно щастливо. Може да се каже и нещо повече: в изкуствените каменни грамади човешките семейства не живеят, те спят.

И все пак, дори в хипнотичния им сън една жива клетка в телата им блуждае. Тя ту за момент замира, ту се мята, допирайки се до хилядите други, заспалите, опитвайки се да ги събуди. Наричат я Мечта. И тя ще ги събуди! От този момент нататък човешките семейства ще започнат отново да създават прекрасни оазиси на Земята.

Както е било, отново тъй ще бъде. И ако тогава Земята се погледне отвисоко, погледът ще бъде очарован от множество живи картини. И всяка прекрасна рисунка ще означава, че на това място земята е докосната от ръката на събудил се Вед, че отново в своята родина живее едно щастливо семейство от хора, познаващи Бога, знаещи смисъла на живота и своята цел.

Ведите знаели за какво съществуват в небето звездите. Сред тях имало много поети и художници. Между селищата нямало вражди. Не съществували причини за кражби и побои. И чиновнически структури нямало. Културата на Ведите процъфтявала на териториите на съвременните държави в Европа, в Индия, в Египет и Китай. Между тях не съществували граници. Нямало и управници — нито големи, нито малки. Естественото управление се осъществявало чрез поредицата големи празници.

Хората от Ведическия период притежавали неизмеримо повече знания за устройството на Вселената, отколкото съвременният човек. Чрез вътрешната си енергия те могли да ускорят ръста на едни растения и да го забавят при други. Домашните животни се стремели да изпълняват командите на човека, но не за да получат храна, която и така била в изобилие. Те искали да получат като награда благодатната енергия на човека.

И сега похвалата, получена от човек, е приятна и за човека, и за животното, и за растението.

Но по онова време енергията на хората била неизмеримо по-голяма. Към нея, като към слънчице, се стремяло всичко живо.

ОБРАЗНОСТТА. ИЗПИТАНИЕТО

Към края на Ведическия период човечеството направило велико откритие — откритие, което няма равно на никое друго за цялата история на земната човешка цивилизация.

Хората на практика разбрали за силата на колективната мисъл.

И тук е мястото да се каже какво е човешката мисъл. Мисълта на човека е енергия, която няма равностойна в пространството. Тя може да създава прекрасни светове или оръжие, което може да унищожи планета. И цялата материя, която виждаме днес, без изключение е сътворена от мисълта.

Природата и животинският свят, самият човек са сътворени от Божествената мисъл в нейното велико вдъхновение.

Изкуствените предмети, машините, механизмите, които можем днес да видим, са сътворени от мисълта на човека. Може и да си помислиш, че ги създават ръцете на човека. Да, днес действително е необходимо да се използват ръцете, но все пак всеки детайл в началото се създава от мисълта.

Смята се, че днес мисълта на човека е по-съвършена, отколкото е била в миналото. Но това далеч не е така.

При всеки човек от Ведическата цивилизация тя превъзхождала милиони пъти мисълта на съвременния човек по скорост и пълнота на информацията. За доказателство може да служи и това, че ние взимаме знанията за растенията, за лечението и за храната от миналото. А механизмът на природата е много по-съвършен и по-сложен от изкуствените неща.

Човекът призовал на служба множество животни, определил предназначението на растенията, но когато разбрал силата на колективната мисъл, той осъзнал, че с нейна помощ може да управлява времето и климата, че може да накара и водата като изворче да бликва от недрата. Но, ако действията му не са достатъчно внимателни, той може с мисълта си птица в полет да убие; да повлияе дори и на живота на далечните звезди — да създава там градини или да унищожава

звездите. Това не е измислица, а живата реалност. И на човечеството всичкото това действително било дадено.

Днес всеки знае, че като тръгна по технократичния път, човекът се стреми да създаде ракета, с която да полети към звездите.

Да, стигнаха до Луната и се върнаха, като похарчиха много средства, сили и всичко беше във вреда на Земята. Но и не промениха нищо на Луната. Всеки подобен опит е обречен, безперспективен и опасен за всички хора на Земята и за другите планети. Има друг начин и той е много по-съвършен. Единствено и само с мисълта можеш да отгледаш цветете на Луната, да създадеш там подходящата атмосфера за човека, да посадиш градина и заедно със своята любима да се окажете и с телата си в нея. Но преди това мисълта трябва да превърне цялата Земя в цъфтяща райска градина. И това трябва да се осъществи чрез колективната мисъл.

Колективната мисъл е силна. В цялата Вселена няма енергия, която може да попречи на нейните дела. Материята и съвременната техника са нейно отражение. Тя е изобретила всичките съвременни оръжия и механизми.

Но си спомни как ти говорех, че в онези времена Ведически мисълта на всеки човек е била с неизмеримо по-голяма сила и енергия. Многотонни мегалити били премествани само от общата мисъл на девет души. За да може по-лесно да се използва колективната мисъл и тя да е полезна за всички, при това без да се губи време да се събират на едно място, хората измисляли образи на различни богове. С тяхна помощ започнали да управляват природата.

Богът на Слънцето се появил със свой образ — в образа на Огъня, на Дъжда, на Любовта и Плодородието. И всичко, което било необходимо за живота, хората го създавали чрез образи, в които била концентрирана човешката мисъл. Тя вършела много полезни неща. Например бил необходим дъжд за поливане и един човек насочвал мисълта си към образа на бога на Дъжда. Ако действително бил необходим дъжд, много хора насочвали енергията си към този образ. Когато той набирал достатъчно енергия, облаците се събирали, дъждът завалявал и посевите се поливали.

Божествената природа е дала на човечеството безгранични възможности. Когато то успее да преодолее съблазните за безгранична власт и задържи в себе си вселенските енергии в равновесие, тогава и в

другите галактики ще се появят градини, които ще са плод на човешка мисъл. Тогава човекът ще може и други светове да ошастливи.

Периодът, наречен „Образност“, процъфтявал. Човекът творял и усещал себе като Бог. А всъщност какво друго би могъл да бъде синът на Бога?

В Образния период богоподобният човек започнал да създава образите. Този период продължил девет хиляди години. Бог не се намесвал в хорските дела. Различните вселенски енергии се възбуждали и съблазнявали със себе си човека.

В човека има частички от всичките вселенски енергии. Те са много и са противоположни, но в човека трябва да са уравновесени и да са съединени в хармонично цяло.

Ако се случи дори една да преобладава, останалите веднага намаляват, и хармонията се нарушава и тогава... Тогава и Земята се преобразява и става дисхармонична.

Образът може да води хората към прекрасното, но може да ги поведе и към унищожение, когато единството се наруши отвътре.

Но все пак, какво е образът? Образът е енергийна същност, създадена от човешката мисъл. Тя може да се създаде от един човек или няколко души.

Ярък пример за колективно изграждане на образ е играта на артиста. Един човек описва образа на хартия, друг изобразява на сцената описания образ. Какво става с актьора, който изобразява измисления образ? За известно време той замества собствените си чувства, стремежи, желания с онези, които са присъщи на измисления образ. При това артистът може да промени походката си, изрази на лицето си, типичните за него дрехи. Така измисленият образ за известно време намира плът.

Само човекът е надарен със способността да сътворява образи. Сътвореният от човека образ, може да живее в пространството дотогава, докато човекът си го представя чрез своята мисъл. Може да е един човек или да са няколко души едновременно. Колкото повече хора подхранват образа чрез своите чувства, толкова по-силен става той.

Образът, сътворен чрез колективната човешка мисъл, може да притежава колосална разрушителна или съзидателна сила. Той има обратна връзка с хората и може да формира характера, маниера на поведение на малки и на големи групи от хора.

Използвайки откритите си огромни възможности, хората с увлечение създавали живота на планетата. Но се случило така, че още в началото на Образния период шест души не успели да задържат в баланс онези вселенски енергии, които Бог дал на човека при сътворяването му. Може би е трябвало те да се появят, за да може човечеството да изпита всичко.

В началото само в един от тях взела надмощие енергията на егоизма, а после в другия, в третия... в шестия. В началото те не се събирали заедно. Всеки живеел сам за себе си. Но подобното привлича подобно. Тогава те обединили мисълта си, насочили я към това, да станат владетели на всички хора на Земята. Те били шестима, пред хората нарекли себе си жреци. От век във век, прераждайки се, те живеят и до днес.

Днес само тези шест човека управляват всичките народи на Земята — шестимата жреци. Династията им съществува вече десет хиляди години. От поколение на поколение те предават окултните си знания на наследниците си. Науката за образността частично също им е известна. Те старателно крият от останалите хора ведическите си знания.

Сред шестимата един е главен. Той нарича себе си върховен жрец и днес се смята за главен управляващ на човешкото съдружие.

Върховният жрец започна да подозира коя съм всъщност аз само по няколкото произнесени от мен фрази, цитирани в книгите, и по реакциите, които те предизвикаха у много хора. И той за всеки случай, се опита да ме унищожи със съвсем незначителни сили. Но не сполучи. Учуди се, реши да пробва по-голямата си сила, все още не вярвайки напълно коя съм аз.

Сега, когато произнесох думата „ведруса“, аз се разкрих напълно. Върховният жрец, който живее днес на Земята, дори само от тази дума се страхува. Представи си как се тресе сега, като знае кой стои зад нея. Ще насочи всичките си войници — биороботи и силите на всички черни окултни науки за моето унищожение. И той самият всяка минута ще създава планове за моето унищожение. Нека да строи, така няма да има време да се занимава с друго.

Владимире, ти говореше за злостните нападки в пресата. Сега ще видиш как те ще се усилят, и как ще станат по-изтънчени. Ще видиш провокации и клевети; ще видиш целия арсенал от похвати, които

силите на мрака са използвали хилядолетия наред, за да унищожат културата на нашия народ. Но това, което в началото ще видиш, е само върхът на айсберга. Не всички хора усещат окултните нападки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те не се страхувай. Страшното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно чудовището, когато е забравено, то престава да съществува.

Фактът е необикновен и аз виждам съмнения в теб. Не бързай да се предаваш на съмненията си. Спокойно помисли, без бързане.

Нали дори най-малката група от хора, събрала се, за да реши нещичко да построи, винаги има лидер. Нека да го наречем ръководител.

Малкото предприятие има един официален ръководител. Голямото предприятие има няколко управители и един главен над тях. Много са управляващите на различни територии, наричани по най-различен начин: край, област, щат, сдружение, землячество, република, това е без значение. Във всяка държава има управляващ, а той съответно има много помощници. Ръководител на държавата и толкова, така ли? Така смятат много хора. Излиза, че никой не управлява цялото човешко общество, което живее на Земята. Какво, да не би да няма желаещи да се качат на земния трон?

Желаещи винаги е имало и има. На теб са ти известни от близката история много имена на пълководци, които са се опитвали да завладеят целия свят със сила. Но никой никога не е успявал да завземе властта в целия свят. Когато те се приближавали към абсолютна власт, задължително нещо се случвало и армията и претендентът за световно господство били унищожавани.

А държавата, която е посегнала към властта над целия свят, която дотогава се смятала за най-силна и процъфтяваща, изведнъж се превръщала в посредствена.

През последните десет хиляди години винаги е ставало така. Но защо? Така е, защото на света отдавна вече има таен управник. Той си играе с държавите, с техните ръководители и с отделни хора.

Той нарича себе си върховен жрец на цялата Земя и неговите пет помощници също наричат себе си жреци.

Обърни внимание на още един факт, Владимире, помисли сам. Хилядолетия наред в различни краища на Земята не са спирали

войните между хората. Във всяка страна има грабежи, нападения, болести, всеки ден се засилват различните катаклизми, но върху един въпрос е сложено строго вето — действително ли човешката цивилизация върви по пътя на прогреса или човешкото общество деградира с всеки изминал ден.

Отговорът на този въпрос е прост, но преди това погледни как са вървели към властта жреците и как все още успяват да я удържат.

Първото им постижение, водещо към тайната им цел, било създаването на Египетската държава. На съвременната история тя е най-позната в сравнение с другите. Но ако се разгледат историческите факти, след като се отстранят коментарите и мистиката, ти ще можеш до много тайни да се докоснеш.

Първи факт. В историята фараонът се нарича висш ръководител. Описани са много победи и поражения на фараоните. Величествените им гробници и до днес поразяват въображението и карат учените да търсят разковниче на тайните. Всъщност величието на пирамидите само ни отдалечава от най-важната тайна.

Фараонът се смятал не само за ръководител, управляващ всички хора, но бил почитан и като бог. Народът се обръщал към него с молби за плодородна година, за дъжд, да няма силни ветрове. Историята може да разкаже за много фактически доказани дела на фараоните, но научавайки за тях, ти се запитай: Би ли могъл някой от фараоните действително да бъде управник на огромна държава и бог на хората? И като съпоставиш фактите, ще видиш, че фараонът е бил само биоробот в ръцете на жреците.

А ето и какви факти са известни от историята.

По времето на фараоните във величествените храмове живеели жреци и между тях имало един върховен жрец. Под техния надзор винаги се обучавали няколко кандидати за фараони. Жреците внушавали на момченцата всичко, което искали, включително и това, че фараонът е избран от Бога. Казвали, че главният жрец лично е чул речта на Бога в тайния храм. По-късно те решавали кой от кандидатите да стане фараон.

И ето идвал денят. Облечен в специални дрехи и, държейки символите в ръцете си, на величествения трон сядал новият фараон. Само жреците знаели, че на трона седи техният биоробот. И знаели

точно, изучавайки още от детството характера му, как ще управлява, какви дарове ще поднесе в угода на жреците.

Понякога се случвало някои от фараоните да се опитат да се измъкнат от властта на върховния жрец. Но никога и никой не успявал да стане свободен човек. Властта на жреца не се виждала както било видимо за всички царското облекло на фараона. Властта на жреца не изисквала словесна команда или директно общуване, защото нито за миг не отслабвала властта му над управника. И в по-голямата част от поданиците се оформяла лъжливата представа за устройството на света. Ако фараонът би могъл сам да размисли на спокойствие, като се освободи от внушените му образи, вероятно би успял да стане човек. Но всичко още в началото било замислено така, че фараонът да не може да се освободи от всекидневните неразбории, суета и грижи.

Грижете! Потоци от информация се носели от всички краища на огромната държава от наместници, куриери, писари. Трябвало бързо да се взимат решения. В същото време се водела и война, а тя ангажирала мислите му изцяло. И фараонът препускал с колесницата, порицавал или награждавал поданиците си, често не си доспивал. А през това време жрецът си размишлявал спокойно и в това се състояло неговото предимство. Жрецът строил планове как да завладее еднолично целия свет. Дори замислял нещо по-голямо — как да създаде свой свят, различен от този на Бога.

И какво са представлявали за него глупавото момче фараон и тълпите от негови поданици? За жреца всички те били играчки.

Жреците тайно изучавали науката за образността. А човешките маси все повече забравяли природните закони.

Именно жреците, Владимире, са прехвърлили енергията от взаимодействието между хората и живата Божествена сила — сътворявана от природата — в измислените от тях храмове и се хранели с енергията на хората, без да им я връщат.

Всичко, което било явно по време на Ведическата култура, изведнъж станало тайно. Народът постепенно започнал да заспива сякаш е хипнотизиран и следвал указанията им, без да се замисля, като в полусън. Започнал да разрушава света на Божествената природа и да строи изкуствен свят в угода на жреците. А те в строга тайна пазели науката си. Дори не смеели на свитъците всичко да записват. Изобретили свой език, за да общуват помежду си. И този факт също

можеш да научиш от историята. Другият език им бил необходим, за да не би до тайните им някой друг да се докосне. Така и до ден-днешен простите им тайни се предават от поколение на поколение само в съсловието на жреците.

Преди шест хиляди години върховният жрец, единият от шестте, решил да завладее света.

Той си мислел: „По пътя на войната, с войските на фараоните няма да успея да заграбя властта, дори ако науча военачалниците да боравят с оръжие по-съвършено от онова, което имат другите. Какво би могла да направи една армия от безгрижни глупаци? Да награби повече злато, но то и без това е много. Да осигури роби — но те и така са в излишък, а освен това излъчват и неблагоприятна енергия, не е желателно дори храна да вземаш от техните ръце. Тя не е вкусна и е вредна. Човешките души трябва да се покорят така, че цялата енергия на трепетната им Любов към мен да се насочи. Но за това не ми е нужна армия, а научна мисъл. Науката за образността — ето я невидимата моя армия. Колкото по-дълбоко я опозная, толкова по-вярна ще ми бъде армията; колкото по-малко я познава тълпата, потънала в нереалното и окултното, толкова ще ми бъде по-покорна.

Върховният жрец изготвил план. Той е отразен в историческите събития на шест хилядолетия, та и до днес.

На теб, пък и на всеки, са известни събитията от по-близкото ни минало. Те се различават само в трактовките. Опитай се да дадеш свое тълкувание. Тогава ще откриеш истината. Погледни.

Ето, на съвета на шестимата жреци се излага онзи план, който става известен по-късно на всички като «Стария Завет» от Библията. Жрецът Мойсей по заповед на върховния жрец извежда еврейския народ от Египет. На народа се обещава от прекрасен по-прекрасен живот в Обетованата Земя, подготвена за него от Бога.

Обявяват еврейския народ за богоизбран. Тази примамлива вест ентусиазира хората и част от народа тръгва след Мойсей. В продължение на четиридесет години той разкарва хората из пустинята от единия до другия ѝ край. Помощниците на жреца непрекъснато четат проповеди, говорят за това, че са избрани, разказват за образността и ги карат да воюват и ограбват градовете. И всичко става в Негово име, в името на Бога.

Когато някой излиза частично от психозата и поисквал да се върне към предишния си живот, го обявявали за грешен и му давали срок да се поправи. Ако не го сторел, го убивали. Но жреците вършели своите деяния, не от свое име, а от името на Бога.

Не излагам пред теб измислици или сън. Всеки може да се убеди в това, като намери отговорите в Библията — в Стария Завет, в тази велика историческа книга. И всеки може да види там в достоверния им вид събитията от историята, ако поне за малко се събуди от хипнотичния хилядолетен сън и прочете как, с помощта на какво еврейският народ е бил зомбиран и превърнат от жреците във войска. Иисус по-късно се опитал да разкодира народа си и да предотврати замисъла на жреците, проявявайки способности за получаване на знания. Като пътешествал сред мъдреците, той се стремял да изучи в детайли науката за образността. Като научил много неща, решил да спаси своя еврейски народ. Успял да създаде своя религия, за да може тя да се противопостави на страшното.

Религията му не била за народите по цялата Земя. Била предназначена само за еврейския народ. Той много пъти е говорил за това. Думите му са били записани от неговите ученици, ти и днес можеш да ги прочетеш. Ето, например Евангелието от Матей, глава 15, стих 22—28: «И ето, жена хананейка, която беше излязла от онези предели, извика му и казваше: Помилвай мя, Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле страда от бяс.» Но той не й отговорил нито с дума. И дойдоха учениците Му, та Му се молеха и казваха: отпусни я, защото вика след нас.“ А той отговорил: „Не съм проведен, освен до погиналите овци от Израилиевия дом.“

Какво означават думите: „Аз съм изпратен само при загиналите овце на дома Израилев?“ Защо учението на Иисус е само за евреите? Защо Той смята еврейския народ за загинал?

Уверявам те, Владимире, Иисус е разбирал, че в хода на четиридесетгодишното зомбиране в Синайската пустиня по-голямата част от еврейския народ е била потопена в хипнотичен сън. Тази част, както и самият Мойсей, са станали оръдие в ръцете на върховния жрец. Те били неговите воители, които той задължил, за удовлетворение на собственото си самолюбие, да установят господство над хората по цялата Земя.

И в продължение на хилядолетия те се сражавали в различните краища на Земята. Оръжието им не било примитивният меч или патрона, а хитростта и създаването на такъв начин на живот, при който всички народи се подчинят на окултизма, а това означава на егото на жреца.

И те се сражавали, без да щадят себе си.

„Но всяко сражение предполага наличието на противодействащи страни, си помисли ти. А щом е така, къде са жертвите? Когато има сражения, трябва да има жертви и от двете страни.“

Би могъл сам да намериш тези доказателства по датите на събитията, които се споменават в различни исторически източници.

За да те улесня в търсенето на онези страшни дати, сега ще ти посоча само няколко от тях. Ако желаеш, сам можеш да потърсиш тяхното историческо потвърждение.

Днес на всички е известно, както и на теб, Владимире, че поради терора в Израел загиват старци и деца. Преди време, ти си чувал, е имало война, наречена „Великата Отечествена“. Запазени са документи как през тази война евреите съзнателно са били изгаряни в камери, отравяни с газ, погребвани в земята живи: старци и деца, майки и млади жени, носещи в себе си дете, младежи, не познали все още любовта.

Загинали са не един, не сто хиляди души, а за кратко време зверски са били убити милиони хора. Историците смятат, че е виновен Хитлер. Но кой е виновен за убийствата по друго време: в 1113 година в Киевска Рус избухнал народен протест срещу евреите. В Киев, както и на други места в Русия, еврейските къщи били ограбвани и опожарявани, евреите убивани, дори и децата не били пощадени. Народът на Русия, обхванат от животинска ярост, бил готов да помете и управляващите князе. И тогава съветът на князете решил да издаде закон: „От днес нататък всички евреи да се изселят от цялата руска земя и занапред да не се пускат в нея. Онези, които влязат тайно, да се ограбват и убиват.“

През 1290 г. внезапно започнало физическо унищожаване на евреите в Англия. Управниците били принудени да изгонят евреите от страната.

През 1492 г. започнали погроми срещу евреите в Испания. Над всички евреи, които живеели там, надвиснала заплаха за физическо

унищожение и те били принудени да напуснат страната.

От момента, в който евреите излезли от Синайската пустиня, народите от различни страни започнали да ги ненавиждат. Ненавистта се трупала в много народи и ту тук, ту там се проявявала чрез жестоки погроми и убийства.

Цитирах само датите на тези страшни погроми, които ти сам можеш да научиш от историята, написана от хората. Освен цитираните дати еврейският народ е имал и много други конфликти. Разбира се, поотделно всеки от тях е по-малко значим от всичките известни, но ако те се съберат в едно цяло, ще се окаже, че този конфликт е невиджан по мащабите си и е най-ужасният и най-страшният от всичките.

Щом това се случва в продължение на не едно хилядолетие, може да се направи извод, че еврейският народ е виновен пред целия свят. Но за какво е виновен? Историците (и древните, и сегашните) казват, че той организира заговори срещу властта. Опитва се да лъже малко и голямо. С измама се опитва дори от бедния да вземе поне нещо малко, а богатия да разори напълно. И това се потвърждава от факта, че сред евреите има много богати хора, които са в състояние да влияят дори на правителствата.

Но задай си въпроса: Доколко е бил праведен онзи, който е бил измамен от евреите? А онзи, който е натрупал богатства, всичките по честен път ли ги е придобил? А този, който е обречен на властта, достатъчно ли е умен, щом е възможно с лекота да бъде мамен?

Всъщност повечето владетели са зависими и именно евреите показаха достатъчно ясно това. По тази тема може дълго да се разсъждава, но отговорът е прост — в окултния свят всички живеят чрез лъжата. Тогава заслужава ли си да се осъжда само онзи, който е натрупал повече от другите?

А що се отнася до еврейския народ, на негово място би могъл да бъде всеки от съвременните народи; всеки, ако е бил подложен на зомбиране в продължение на четиридесет години скитане из пустинята, слушайки само за окултното, без да вижда сътвореното от Бога.

Иисус се опитал да премахне това кодиране, за да спаси народа си и създал за него нова религия, различна от предишната. Например обратното на казаното: „Око за око, зъб за зъб“, той говорел: „Ако те ударят по дясната буза, подложи и лявата.“ А там, където било казано:

„Ти си избраният сред другите народи“, той говорел: „Ти си раб Божий.“

Иисус би могъл да каже на народа си и истината — да разкаже за Ветическите времена, за това как би могъл всеки да живее щастливо в своето имение, сред творенията на Създателя Отец.

Но еврейският народ бил вече зомбиран. Той вярвал само в окултните неща, нереалният свят потискал съзнанието му. Тогава Иисус решил да действа чрез окултните методи. Създал окултна религия.

Върховният жрец успял да разгадае замисъла на Иисус. Доста година се напругал, докато намери решение. И то му се сторило гениално. Той решил: „С учението на Иисус няма смисъл да се боря. По-скоро е необходимо с ума си да внедря моите войници, които са сред неговите евреи, в народите по цялата Земя и да оставя старата религия в Израел.“ И станало точно така, както го бил замислил върховният жрец.

По едно и също време на Земята започнали да съществуват две различни по своята същност философии.

Едната казвала: „Евреите са избран народ, както ни е учил Мойсей, на него трябва всички да се подчиняват.“ А другата говорела с Иисусовите думи: „Пред Бога всички са равни и помежду си хората не трябва да се възгордяват, а ближния, дори врага са длъжни да обичат.“

Жрецът разбирал — ако целият свят се обхване от религията, която призовава към любов и смирение и в същото време се запази и юдаизмът, който извисява едного над всички, светът ще бъде покорен. Светът ще се преклони пред евреите, а те са само войници. Всъщност светът ще се подчини на жреците.

И тръгнали проповедниците на жреца между хората, за да разпространяват искрено по света най-новото учение.

Учението на Иисус ли? Не точно. Сега в него било привнесено доста и от жреца. Какво е станало по-нататък ти знаеш. Паднал Рим. Великата империя не била разрушена от външни врагове. Рим започнал да се разрушава отвътре, след като приел християнството. А императорите смятали, че то укрепва властта им. Много им допадал единият от постулатите: „Всяка власт е от Бога дадена, а управникът — император е помазан за царуване с Божията милост.“

През четвърти век християнството официално и фактически удържало победа в Рим. Ликувайки, върховният жрец дал негласно, индиректно нареждане на византийския император. И християнският Рим изгорил до основи Александрийската библиотека^[1]. Били унищожени всичките 700 033 тома.

В различните градове горели клади с древни книги и свитъци. Изгаряли книгите от езическия период, но сред тях били и онези (малко на брой), в които се съдържали знанията на хората от Ведическите времена. Те не били изгорени, а иззети и скрити. А посветените после ги изучавали в тесен кръг, след което ги унищожили.

Върховният жрец смятал, че сега, когато хората все повече се отдалечавали от знанията на първоизточниците, по пътя му вече няма да има препятствия. Добил кураж, той издал още една невидима заповед.

Поради тази заповед на втория Константинополски събор било анатемосано учението за прераждането. Ще попиташ защо? За да не се замислят хората за смисъла и същността на земния живот. За да си мислят, че щастлив живот има само извън Земята. И много народи на Земята започнали да смятат така.

Жрецьт ликувал. Той знаел какво ще стане по-нататък и разсъждавал така: „Човекът не е виждал извънземния живот. Не му е ясно как да попадне в рая, където е хубаво, и да не се окаже в ада, който го плаши. Точно тук ще му подшушна нещо окултно, в полза на моя план“.

Така и до днес жреците подсказват на целия свят в своя изгода, но пълна власт над целия свят не успели да си осигурят дори когато, както им се струвало, вече бил унищожен най-силният бастион на езическата култура — Рим. Въпреки всичко на Земята останало едно островче неподвластно на обикновените магии. Още преди Рим и появата на Учението на Иисус върховният жрец се опитвал да унищожи културата на последната ведическа държава — Русия.

[1] Александрийската библиотека е най-известната антична библиотека, в която се пазели всичките съществуващи по онова време произведения. По времето на Цезар те били 700 хиляди. В периода на ожесточените стълкновения между езичниците и християните през 391

г. бил разрушен храмът Сараписа, където се помещавала библиотеката.

↑

ТАЙНАТА ВОЙНА С ВЕДИЧЕСКА РУСИЯ

Война с ведическата Рус започнала много преди появяването на Иисус на Земята и падането на Рим. Хилядолетната война не се водела с помощта на железния меч. Набезите се осъществявали от окултизма в нематериален план.

Из руските земи обикаляли проповедници на окултната религия. Десетки техни имена можеш да научиш от днешните църковни книги, но броят им бил десетки хиляди. Били невинни в своите заблуди. Били фанатици, а това означавало, че не са в състояние с мисълта си да обхванат дори и милионна част от Вселената. Те били войниците на жреца, чиято заповед изпълнявали безропотно и с благоговение, като се опитвали вдъхновено да обясняват на хората как да живеят. Опитвали се да говорят същото, което казвали и във великата някога Римска държава.

Опитвали се да внедрят ритуала. Предлагали да се строят храмове, да не се обръща внимание на земното битие, на природата. Тогава за всеки щяло да дойде царството небесно. Няма да те натоварвам с техните проповеди. Ако поискаш, и днес можеш сам да прочетеш за това, което се говорело тогава. Аз ще ти разкажа по каква причина в продължение на хиляди години те не са успели да направят нищо във Ведическата Рус.

Всеки втори, който живеел в онази Русия, бил поет и шегобиец. В Русия имало и бардове, тогава ги наричали баяни. В онези времена ставали ето такива събития. В продължение на десетилетия войниците на жреца обяснявали на хората как трябва да се покланят на Бога. И тук-таме хората започвали да ги слушат и да разсъждават върху казаното. Като виждал това, баянът се подсмивал, съчинявал притча и я пеел. И притчата бързо се разнасяла по цялата Рус. Така в следващите десетина години Русия се смеела добродушно на проповедите на жреца. Побеснял от ярост, той организира нови атаки. Но отново се раждала притча и Русия пак се смеела. Ще ти разкажа три от многото притчи от онези времена.

В КОЙ ОТ ХРАМОВЕТЕ ДА БЪДЕ БОГ (ПЪРВА ПРИТЧА НА АНАСТАСИЯ)

В едно от многобройните човешки селища на Земята хората живеели щастливо. В него имало деветдесет и девет семейства. И всяко семейство имало прекрасна къща, украсена с чудна резба. Всяка година градината раждала плодове; сама отглеждала зеленчуците и ягодите. Хората посрещали радостно пролетта и се наслаждавали на лятото. Веселите и задружни празници раждали песни и танци. А през зимата хората си почивали от многобройните празници. Съзерцавайки небето, те се опитвали да решат дали биха могли да вплетат звездите и луната в по-красиви шарки от онези, които вече ги имало.

Веднъж на три години през месец юли хората се събирали заедно на поляната в края на селото си. Един път на три години Бог отговарял с обикновен глас на техните въпроси. Невидим за погледа на обикновените очи, Бог се явявал осезаем за всекиго. И заедно с всеки жител на селото решавал как животът им да стане по-добър в бъдните им дни. Разговорът им с Бога бил философски, а понякога съвсем прост, закачлив.

Ето, изправял се например някой мъж на средна възраст и заявявал пред Бога:

— Ти какво така, Боже, през лятото на празника ни, когато на разсъмване се бяхме събрали всички, започна да ни мокриш с дъжда? Докъм пладне валя като водопад небесен, едва тогава слънчицето засия. Какво, да не би да си спал до обед?

— Не съм спал — отговарял Бог. — От разсъмване мислех как по-добре да постъпя, за да бъде празникът чудесен. Видях, че някои от вас, отивайки на празника, ги беше домързяло да се измият с чиста вода. Какво да сторя? Ще развалят празника нечестивците. И реших, че отначало всичките ще ги измия, а после ще отвея облаците и ще дам възможност лъчите на слънчицето да погалят човешките тела вече умити с вода.

— Е, добре, щом е така... — се съгласявал мъжът, отстранявайки скришом храната от мустаците си, и започнал да чисти устата на сина

си, изцапани от боровинки.

— Кажи ми, Господи, какво означава в небето над нас своеобразната рисунка по звездите? — попитал замислен възрастен мъж, философ. — Мога ли щом някоя звезда си избира, която е харесала душата ми, когато ми дотегне земния живот, да се заселя там с цялото семейство?

— Картината на небесните тела, блещукащи в тъмнината, съобщава за живота на цялата Вселена. Ако се отпусне и се концентрира, душата ще може да прочете книгата на небето. Но тя не се разкрива на безделните или на любопитните, а само на онези със значимите и чисти помисли. А иначе защо пък не, ще можеш ти на някоя звезда да се заселиш. И всеки може да избере за себе си някоя небесна планета. Но едно условие ще трябва да се спази само. Трябва да си в състояние по-хубави творения от тези на Земята да създаваш на избраната от теб звезда.

От тревата изведнъж скочило съвсем младо девойче, отметнало плитката си на гърба, вдигнало нагоре личицето си с вирнато носле и, като сложило дръзко ръцете си на кръста, изведнъж заявило на Бога:

— А пък аз имам претенция към тебе, Господи. Чаках нетърпеливо две години, за да изразя претенцията си. Сега ще кажа. На Земята има някакво безредие, става нещо ненормално. Всички хора живеят като човеци, влюбват се, женят се, веселят се. А аз за какво съм виновна? Щом дойде пролетта, на бузите ми излизат конопушечки. Нито мога да ги измия, нито мога да ги скрия с нещо. За какво си ги измислил, Боже, за развлечение ли? Господи, аз претендирам през идващата пролет да не ми излезе нито една коно...

— О, дъще моя, на твоето прекрасно лице през пролетта се явяват не коно..., а лунички. Но аз ще ги наричам както искаш ти. Щом смяташ коно... си за неудобство, ще ги премахна през следващата пролет — отговорил Бог на момичето.

Но веднага на другия край на поляната се изправил строен младеж и, свеждайки поглед, се обърнал към Бога тихо:

— През пролетта ни предстои да свършим доста работа. А ти, Боже, се стремиш във всяко дело да участваш. За какво ти трябва да си губиш времето с луничките. Освен това те толкова са хубави, че аз не бих могъл да си представя по-прекрасен образ от този на младото девойче с лунички.

— И сега какво да правя? — казал Бог замислено. — Помоли ме девойчето и аз ѝ обещах.

— Как така „Какво да правя?“ — отново се намесило девойчето. — Нали народът казва, че трябва да се занимаваме с по-важни работи, а не с лунички... А щом тръгна разговор за луничките, аз съм за това, ако може още две да се прибавят, така за симетрия, ето тук на дясната ми бузка.

Бог се усмихнал — това се разбрало от усмивките на хората. Всички разбрали: в селото им скоро любовта ново и прекрасно семейство ще роди.

Така с Бога заедно живеели в онова чудно село хората. И ето веднъж при тях дошли стотина мъдреци. Сърдечните жители винаги посрещали гостите си с разнообразни ястия. Хапвали мъдреците прекрасните плодове и се възхищавали на необикновения им вкус. След това единият от тях казал:

— Хора, вашият живот е ритмичен и прекрасен. Във всяка къща има изобилие, уют. Но няма култура на общуването с Бога. Няма прослава и преклонение пред Бога.

— Но как така? — опитали се разтревожените жители да възразят. — Та ние общуваме с Бога, както общуваме един с друг. Общуваме веднъж на три години. Но Той е всеки път с нас при изгрева на слънчицето. Той е в пчеличката, която шета от пролетта до есента около всяка къща. През зимата Той покрива цялата Земя със сняг. Делата Му за всекиго са ясни, на всяко ние се радваме.

— При вас не е организирано тъй както трябва — казали мъдреците. Ний сме дошли да ви научим как с Бога да общувате. По цялата Земя са построени храмове, дворци. В тях хората с Бога могат да общуват всеки ден. Вас също ще научим.

В продължение на три години хората от селото слушали мъдреците. Всеки от тях защитавал своята теория как по-добре да се строи за Бога храм, какво да се прави в него всеки ден. Всеки мъдрец имал собствена теория. Жителите на селото се чудели коя от стоте мъдрости да изберат. Освен това, как да се направи тъй, че мъдреците да не се обидят? И като изслушали всичките мъдреци, решили всеки свой храм да построи — по един за всяко семейство. Но в селото имало деветдесет и девет семейства, а мъдреците били сто. Когато чули решението на хората, те се развълнували: „Значи някой ще остане

без храм, някой няма да получи подаръци.“ И мъдреците започнали да спорят помежду си чия теория за преклонение пред Бога е най-ефективна. Започнали да въвличат в спора си и жителите на селото. Той все повече се разгарял и за първи път от много години хората от селото забравили за времето, когато общували с Бога. Не се събрали на поляната в уговорения ден както преди.

Изминали още три години. Около селото се извисявали деветдесет и девет величествени храма и къщите вече не блестели като нови. Оказало се, че не са прибрани част от плодовете и червеите са започнали да ги ядат.

— Всичко това става — казвали мъдреците в различните храмове, — защото у вас няма достатъчно вяра. Носете повече дарове в храма, по-старателно се кланяйте на Бога.

И само един от мъдреците, онзи, който останал без храм, тайничко съобщавал ту на един, ту на друг:

— Хора, не направихте каквото трябва. Построените храмове не са с необходимата конструкция. И неправилно се покланяте в храмовете; думите, които трябва, в молитвите си вий не произнасяте. Само аз мога да ви науча как да общувате с Бога всеки ден.

Щом той успявал някого да убеди, нов храм се възвисявал, а някой от вече съществуващите овехтявал. И отново един от мъдреците, който оставал без подарък, тайно се опитвал да позори другите пред хората. Изминали доста години. И ето, хората веднъж си спомнили за предишните си събирания на онази поляна, където чували гласа на Бога. Отново се събрали на поляната, започнали да задават въпроси с надеждата, че Бог пак ще ги чуе и както преди отговор ще им даде:

— Отговори ни защо се случи тъй, че са червиви плодовете в градините ни? Защо и зеленчуците в тях не всеки път порастват? Защо все спорят и се карат помежду си хората, защо дори се бият, но все не могат да изберат за всички най-добрата вяра? Кажи ни в кой от храмовете, които за теб са построени, ти живееш?

Те дълго чакали отговор от Бога на въпросите си. Когато гласът Му все пак прозвучал в пространството, не бил той весел, а по-скоро изморен. Бог на събралите се отговорил:

— Синове мои, дъщери мои, във вашите къщи, заобиколени с градини, цари днес немара, пустош, защото сам не мога да успея. Всичко изначално е замислено така, че да творя прекрасното. Аз мога

само заедно с вас. Но вие почти загърбихте своя дом-градина. Сам не успявам да творя, би следвало да бъде съвместно сътворението. В допълнение желая още нещо Аз на всички вас да кажа: У самите вас е любовта, у вас е свободата на избора, готов съм с мечтата си стремежите ви да последвам. Но вие ми отговорете, мили мои дъщери и синове, в кой храм от всичките да се заселя? Вий всички равни сте пред мене, така че ми кажете, къде да бъда Аз, за да не обидя никой? Когато решите в кой храм да се заселя, аз ще последвам съвместната ви воля.

Така отговорил Бог на всичките и замълчал. А хората от селото, което някога било прекрасно, до ден-днешен продължават спора. В къщите им има тление и запуснатост; наоколо — все по-високи храмове и по-остри спорове.

— Е, Анастасия, разказа ми някаква нереална притча като приказка. Изглежда някак прекалено глупави са били хората в това село. Нима не разбират, че Бог иска заедно с всеки от тях да се грижи за градината? А това селище къде се намира, в коя страна? Можеш ли да ми разкажеш?

— Мога.

— Тогава ми разкажи.

— Владимире, ти и хората от различните държави живеете сега в това селище.

— Така ли?... Ама точно така, ние! Разбира се, че ние. Все така си караме, от време на време спорим чия вяра е по-добра. А в градините — червиви плодове!

НАЙ-ХУБАВОТО МЯСТО В РАЯ (ВТОРА ПРИТЧА)

Отишли четирима братя на гроба на баща си, умрял преди много години, за да почетат паметта му. Поискали братята да разберат дали баща им е в ада или в рая. Всички едновременно поискали душата на баща им да се яви пред тях и да разкаже как се живее в онзи свят.

И пред братята се появил в чудесно сияние образът на бащата. Учудили се братята, възхитили се на чудесното видение, а когато дошли на себе си, попитали: „Кажки, татко наш, в рая ли е твоята душа?“

„Да, синове мои — отговорил баща им, — моята Душа се наслаждава на чудесния рай.“

„Кажки ни, тате — продължили да разпитват братята, — къде ще попаднат душите ни след смъртта на нашите тела?“

Тогава бащата задал на всеки от братята своя въпрос: „Кажете, синове мои, как оценявате своите земни дела?“

Братята отговорили поред. Най-големият син казал:

„Аз станах голям военачалник, тате. Защищавах родната земя от враговете. Не стъпи на нея вражески крак. Никога не съм обиждал бедните и слабите, постарах се да опазя своите войници, винаги почитах Бога. Затова се надявам да попадна в рая.“ Вторият син отговорил на баща си: „Аз станах известен проповедник. Говорех на хората за доброто. Учех ги да почитат Бога. Достигнах високи звания и върхове между себеподобните си. И затова се надявам да попадна в рая.“

Третият син отговорил на баща си: „Аз станах известен учен. Измислих много приспособления, които облекчават живота на хората. Построих много хубави съоръжения за тях. Когато пристъпвам към строителство, винаги отдавам дължимото на Бога. Споменавам Неговото име и Го почитам. Затова се надявам да попадна в рая.“

Най-малкия брат отговорил на баща си: „Аз, татко, се грижа за овощната и за зеленчуковата градина. Изпращам на братята си плодове и зеленчуци от прекрасната градина. Старая се да не върша постъпки, неугодни Богу. Затова се надявам да попадна в рая.“

Тогава бащата отговорил на синовете си: „Душите ви, деца мои, след телесната смърт ще бъдат в рая.“

Изчезнало видението на бащата. Минали години, братята умрели и душите им се срещнали в райската градина, но сред тях не била душата на малкия им брат. Тогава тримата братя започнали да викат своя баща и когато той се появил в чудесното си сияние, го попитали: „Кажни ни, татко наш, защо душата на най-малкия ни брат не е сред нас в рая? Вече минаха сто години според земното изчисление, откакто говорихме с теб при гроба ти.“

„Не се безпокойте, синове мои, и най-малкият ви брат е в райската градина. Сега не е с вас, защото в този момент общува с Бога“ — отговорил бащата на синовете си.

Минали още сто години и братята отново се срещнали в райската градина. Но малкият брат пак не бил сред тях. И братята отново започнали да викат своя баща, а когато той се появил, попитали: „Минаха още сто години, но нашият брат не дойде на срещата ни. Никой не го е виждал и в райската градина. Кажни, тате, къде е най-малкият ни брат?“ И бащата отговорил на тримата си сина: „С Бога общува вашият малък брат, та затова не е сред вас.“ Тогава тримата братя започнали да молят баща си да им покаже къде и как малкият им брат общува с Бога. „Погледнете“ — призовал бащата синовете си. И те видели Земята, а на нея най-прекрасната градина, която малкият им брат отглеждал по време на живота си. В чудесната земна градина техният подмладен брат обяснявал нещо на детето си. Наоколо домакинявала красивата му жена. Учудили се братята и попитали баща си: „Нашият брат е все така в земната си градина, а не в райската като нас. За какво е виновен пред Бога? Защо не умира тялото на малкия ни брат? Измина не едно столетие според земните изчисления, а ние го виждаме все така млад. Да не би Бог да е променил вселенския ред?“

Бащата отговорил на тримата си синове: „Бог не е променил вселенския порядък, сътворен изначално в хармония велика и вдъхновена любов. Не един път умира тялото на вашия брат, но най-доброто място за душата е в райската градина, която е сътворена със собствените ръце и душа; както за любещите майка и баща най-прекрасното нещо е създаденото от тях дете. Следвайки Божествения порядък, душата на вашия най-малък брат трябваше да попадне в

райската градина. А щом тази градина е на Земята, душата се въплъщава веднага в новото си тяло в милата ѝ земна градина.“

„Тате — продължили братята, — ти ни казваше, че нашият малък брат общува с Бога, но ние не виждаме Бога да е до него в градината му.“

Бащата отговорил на синовете си: „Вашият най-малък брат, синове мои, се грижи за Божиите творения — дърветата, тревата — именно те са материализираните мисли на Създателя. Докосвайки се до тях с любов и осъзнатост, вашият брат по този начин общува с Бога.“

„Кажете ни, татко наш, ще се върнем ли и ние на Земята в телесен облик?“ — попитали синовете и чули неговия отговор: „Душите ви, синове мои, сега пребивават в райската градина. Те могат да получат земен облик само, ако на Земята някой сътвори за вашите души градина, подобна на райската.“

И братята възкликнали: „За чуждата душа не се създават с любов градини. Ние сами, получавайки тяло, ще направим райска градина на Земята.“

А бащата отвърнал на синовете си: „Такава възможност вече ви беше предоставена, синове мои.“ Бащата понечил тихичко да си тръгне, но тримата братя отново възкликнали и попитали баща си: „Татко наш роден, покажи ни твоето място в райската градина. Защо се отдалечаваш от нас?“

Бащата се спрял и отговорил на синовете си: „Погледнете! Ето, в градината, редом с вашия брат, цъфти клонеста ябълка. Под ябълката има малка люлчица. В нея размърда ръчичката си прекрасното телце на младенеца. В него живее моята душа. Та нали тази прекрасна градина започнах да я отглеждам аз...“

НАЙ-БОГАТИЯТ ГОДЕНИК (ТРЕТА ПРИТЧА)

Аз ще променя малко тази притча, за да бъде в съзвучие с нашето съвремие.

В едно село две съседски семейства си другарували, работели за свое удоволствие на своята земя. През пролетта градините в именията им цъфтели. И малките горички, които били в тях, растели. Във всяко семейство се родило момче. Когато синовете им пораснали, веднъж по време на празничен обед двете приятелски семейства взели твърдо решение — да предадат всичко за управление на синовете си.

— Нека сега нашите синове да решават какво и кога да се сее. А ние, приятелю мой, нито с поглед, нито дори с намек не трябва да им противоречим — казал единият.

— Съгласен съм — отговорил другият. — Нека нашите синове, ако поискат, посвоему и къщите да променят. Нека сами да избират и дрехите си, и добитъка, покъщнината. Нека сами да решават какво им е необходимо.

— Добре — отговорил вторият, — нека синовете ни да станат самостоятелни. И сами да си изберат достойни невесты. А ние, приятелю мой, заедно за нашите синове ще тръгнем да сватосваме невестите.

Така решили твърдо двамата приятели и съседи. А техните жени подкрепили инициативата им. И тъй семействата започнали да живеят под ръководството на своите пораснали синове. Но оттам нататък животът им потръгнал по различен начин.

В едното семейство синът станал много деен, с всички се съобразявал и затова в селото го нарекли „първия“. Другият син бил замислен, на всички околни се струвал бавен, затуй започнали да го наричат „втория“. Първият изсякъл младата гора, посадена от баща му, и закарал на пазара дървения материал. Вместо коня купил лек автомобил и малък трактор. Смятали сина на първия съсед за предприемчив, предприемачът преценил, че през идната година рязко ще се вдигне цената на чесъна и не сбъркал. Изтръгнал всички насаждения от своята земя и засял полето с чесън. А майка му и баща

му, като били дали дума на сина си, във всичко се стараели да му помагат. И тъй семейството продало чесъна с голяма печалба. Започнали огромна къща да строят със съвременни материали, като наели и строители. А синът-предприемач не се успокоявал — от сутрин до вечер все пресмятал какво да посее на полето през пролетта, че да бъде по-изгодно. И към края на зимата преценил, че най-печелившо ще бъде през пролетта да засее нивите с лук. И пак продал изгодно своята реколта и си купил луксозен автомобил.

Веднъж синовете на двамата съседи се срещнали на пътя в полето. Единият пътувал с автомобила, а другият — в каруцата, запретната с пъргава кобилка. Предприемачът-късметлия спрял колата си и между двамата съседи се провел следният разговор:

— Погледни, съседе, какъв автомобил луксозен карам, а ти с каручката си, както и преди се влачиш. Аз вече строя голяма къща, а ти живееш в старата си бащина къщурка. Родителите ни отдавна са приятели, аз също мога по съседски да ти помогна. Ако поискаш, аз ще ти подсказва с какво е по-изгодно да засееш нивата си.

— Благодаря ти за желанието да ми направиш тази услуга — отговорил вторият съсед, — но аз държа на свободата на мислите си.

— Та да не би аз да посягам на свободата на мислите ти. Само най-искрено искам да ти помогна.

— Благодаря за искреността ти, добри съседе. Свободата на мисълта се отнема от неживото, например този автомобил, в който ти седиш.

— Как може колата да отнема? Та тя спокойно изпреварва твоята каручка. Докато стигнеш в града, аз вече ще съм свършил работата си. И всичко това благодарение на автомобила.

— Да, разбира се, че твоят автомобил може да изпревари каруцата ми. Но през това време ти седиш зад волана и си принуден непрекъснато да го държиш, нещо в движение все да превключваш, да наблюдаваш приборите му и пътя. Моята кобилка е по-бавна от колата, но през това време мога да не правя нищо и по този начин не отвличам с движението мисълта си. Мога дори да спя, а кобилата сама ще ме закара до дома. Ти казваше, че имало проблеми с бензина, а конят сам храна на пасището си намира. А всъщност за къде си се забързал толкова с колата си, кажи?

— Искам да се запаса с резервни части. Знам, че скоро може нещо да се счупи в колата ми.

— Значи добре си изучил техниката, щом можеш да предвидиш и бъдещите повреди, така ли?

— Да, три години изучавах техниката в специални курсове. Помниш, че и теб те поканих на тези курсове.

— Ти подари за три години мисълта си на тази техника, която и старее, и се чупи.

— Твоята кобилка също ще остарее и ще умре.

— Да, разбира се, че ще остарее, но преди това ще успее да роди жребче. То ще порасне и ще мога да пътувам с него. Живото вечно служи на човека, а мъртвото му съкращава живота.

— На твоите разсъждения се смее цялото ни село. Мен ме смятат късметлия и богат, а теб — живеещ само за сметка на спечеленото от баща ти. Ти дори храстите и дърветата на бащината си земя и малко не си променил.

— Но аз ги обикнах. Опитах се да разбера предназначението и взаимодействието им. И тези, които започнаха да вехнат и да линейт ги ободрявах с поглед и докосване. Сега всичко расте в съгласие през пролетта, без да изисква някаква намеса. Жадува само да предложи плодовете си през лятото и есента.

— Действително, приятелю, ти си странен — въздъхнал предприемачът. — Все се разхождаш и се любиш на своето имение и на градината с цветята. Значи, казваш, че по този начин предоставяш свобода на мислите си?

— Да.

— А за какво ти е свободната мисъл? Какъв е смисълът, каква е ползата от тази свобода на мисълта?

— Ами тази, че мога да изуча, да опозная всичките велики творения; за да бъда по-щастлив, за да ти помогна.

— На мене ли? Ама че го каза! Аз мога да си взема за жена най-хубавата девойка в селото, за мен е готова да се омъжи всяка. Всички искат да са богати — да живеят в просторна къща като моята и да карат моята кола.

— Да си богат не означава, че си щастлив.

— А да си беден?

— Да си беден също не е добре.

— Ни беден, ни богат. А какъв тогава?

— Всички имат нужда от изобилие и доход, но освен това не е лошо да се осъзнава онова, което става покрай нас. Нали щастието не идва изведнъж при хората?

Предприемачът подигравателно се усмихнал и бързо си тръгнал. След една година двамата бащи се събрали на съвет. Решили, че е време вече да сватосат невестите за синовете си. Когато ги попитали кои девойки от селото биха избрали за жени, синът на предприемача отговорил на баща си:

— Дъщерята на старейшината ми харесва, искам нея за жена да взема.

— Виждам, сине мой, юнак си ти. В селото и в цялата околност най-красива е дъщерята на старейшината. Всички, които ни гостуват от далечни места и от близките села, щом я видят, изпадат във възторг и възхищение. Но тя е много своенравна, умът на тази необикновена девойка не могат дори и родителите ѝ да разберат. Тя би могла и за особена да се приеме, но за съвет и изцеление от всякакви недъзи при нея идват все повече жени, дори децата си при нея носят от различните села.

— И какво от това, тате? И аз не съм загубен. В селото ни няма по-просторна къща от нашата, по-хубава кола от моята. Освен това на два пъти видях как дълго и замислено ме гледа.

Тогава вторият баща попитал сина си:

— Коя девойка от селото, сине, ти харесва най-много?

Младежът отговорил:

— Обичам дъщерята на старейшината, тате.

— А тя как се отнася към теб, синко? Виждал ли си погледа ѝ влюбен?

— Не, тате. Когато съм я срещал случайно, тя си свеждаше погледа.

Двамата съседни решили заедно да сватосват невестата за синовете си. Пристигнали и чинно седнали. Старейшината извикал дъщеря си и ѝ казал:

— Ето, дъще моя, едновременно дойдоха сватове от двама младежи, които желаят да те вземат за жена. И ние тримата решихме сама да определиш единия от двамата избраници. Ти можеш ли сега да кажеш кой ще бъде или ще си помислиш до разсъмване?

— Много утрини в мечти аз съм посрещала, тате — тихо казала девойката. — Затуй веднага мога отговора да ви дам.

— Тогава ни кажи, всички ние чакаме с нетърпение.

Красавицата отговорила на сватове така:

— Благодаря ви, бащи, за вниманието към мен и на вашите синове благодаря за желанието им живота си да свържат с моя. Прекрасни синове вие сте отгледали и изборът ми би могъл да бъде труден на кой от двамата да поверя съдбата си. Но аз желая да родя деца и да бъдат те щастливи. Да могат в любов и заможност, и свободно да живеят. Затова се влюбих в този, който е най-богат.

Бащата на предприемача се изправил гордо, а вторият баща седял с наведени очи. Девойката към втория баща се приближила, коленичила пред него и без да вдига погледа си казала:

— Искам с вашия син да живея.

От мястото си станал и старейшината, който искал да види дъщеря си в дома на този, който в селото се смятал за най-богат. И затова казал строго:

— Ти каза, дъще моя, думи правилни, зарадва с разсъдливостта си мойто бащино сърце. Но не се приближи към най-богатия в селото, не коленичи ти пред него. Тук друг е най-богатият. Ето го. И старейшината, посочвайки с ръка бащата на предприемача добавил:

— Техният син построи голямата, просторна къща. Те имат кола и трактор, и пари.

Девойката пристъпила към недоумяващия си баща и отговорила на строгите му думи:

— Разбира се, ти си прав, тате. Но аз говорех за децата. Каква ще бъде ползата за дечицата от вещите, които ти току-що изреди? Докато те пораснат, тракторът ще се счупи, колата ще ръждяса, а къщата ще остарее.

— Нека и така да е аз ще приема думите ти като верни, но затова пък децата ще имат много пари и ще си осигурят и трактор, и кола, и дрехи.

— И колко „много“ бих искала да знам?

Бащата на предприемача погладил гордо мустаците и брадата си и отговорил важно и сериозно:

— Синът ми има толкова пари, че ако трябва, може наведнъж да купи и три стопанства като туй, което вече имаме. А коне, като тези на

съседа ми, не два, а цял табун може да купи.

Смирено, с наведени очи девойката тогава отговорила:

— Желая щастие на вас и на сина ви. Но по цялата Земя пари такива няма, с които би могло градина бащина да се закупи, където всяко клонче се протяга с любов към този, който го отглежда. Не може и предаността на коня, що с детенцето си е играл, когато бил е все още жребче, да се закупи с пари. Пари произвежда вашето имение, а имението на моя любим — изобилие и любов.

ЖРЕЦЪТ СМЕНЯ ТАКТИКАТА

През време на хилядолетната война жрецът променял тактиката си много пъти безуспешно. Русия, както и преди, се смеела на окултните му опити. Народът нарекъл онези проповедници „сакати“. Тогава за недъгавост се смятал окултизмът, а не телесната повреда. Хората в Русия съчувствали на окултните проповедници, хранели ги, предоставяли им покрив, но не приемали сериозно думите им.

Едва след четиристотин века жрецът осъзнал — така няма да успее ведическата страна да победи. Необикновената сила на ведизма той точно в какво се състои определил.

Ведизмът се базирал трайно на Божествената култура. Божествен бил на всекиго и начинът му на живот. Всяко семейство създавало в своето имение пространството на Любовта, чувствайки единството на цялата природа, което значело — всичко създадено от Бога.

Фактически по време на ведизма хората говорили с Бога чрез природата. Те не му се кланяли, а се опитвали да Го разбират. Обичали Го тъй както своите добри родители обичат синът или дъщерята.

Жрецът създал план, който бил в състояние с Божественото диалога да прекъсне. За тази цел било необходимо хората от техните имения по-скоро да се отделят, от Божествените им градини и от съвместното им творчество с Бога; цялата ведическа земя на отделни държави да се раздробят и тяхната култура да се унищожи.

По земите на Русия тогава тръгнали други проповедници. Действията им били различни. Те започнали да търсят хора, в които егото и гордостта над другите енергии на чувствата, макар и малко да преобладават. Откривайки такъв човек, те в него се стремели да развият гордостта. И действали така.

Представи си, че в дома на едно щастливо семейство идват приятни на вид старци. Те не се опитват както преди да учат как да се живее. Точно обратното, покланят се пред главата на семейството, поднасят редки, чудновати дарове и казват: „В една далечна страна се качихме на висока планина; от нея няма по-висока по цялата Земя. Когато стояхме на върха, от облаците по-висок, от небесата глас се чу

и той говореше за теб. И беше казано, че ти си най-мъдрият от всички на Земята. Единственият ти си, който е избран. За нас е чест на тебе да се поклоним, дарове да ти поднесем и да чуем мъдрото ти слово.“

И ако човекът се поддавал на уловката, продължавали лукавата си реч: „Ти всички хора трябва да ощастливиш. Гласът, там на върха, така ни каза. Не трябва да си губиш времето за други работи. Да ръководиш хората си длъжен. Поръчано е вместо тях ти само да решаващ. Ето, за тебе е туй украшение небесно за главата.“

И с тези думи поднасяли на човека, като най-голямо съкровище, украшение, инкрустирано със скъпоценности. Поставяли го на главата на повярвалия в своето величие „избраник“ и веднага в израз на велико преклонение пришълците падали по очи и започвали да славят небесата, че са удостоени с чест на величието да се поклонят. А след това чужденците построявали отделна къща — подобие на храм.

Така се появили първите князе във ведическата Рус.

Съседите на „избраника“, който седял на трон в храма, отивали да го погледнат като някоя чудатост. Гледали как му се кланят чужденците, как угаждат на всяка негова прищявка и как въпроси разни му задават.

Приемайки отначало действията им за някаква игра задморска, съседите кой от любопитство, кой от жалост и съчувствие решили към играта да се приобщят. Но постепенно тези хора се увличали в играта, изпадали в зависимост и неусетно за себе си отдалечавали от сътворяването своята мисъл.

Много усилия трябвало да положат пратениците на жреца, за да се зародят княжествата. Повече от сто години опитите им били все неуспешни. Накрая все пак станало — Ведическа Русия на княжества се разделила.

А по-нататък тръгнал естественият процес: започнали князете за власт и превъзходство да се бият, въвличайки в размирици съседите си.

По-късно историците ще пишат, че уж се намерили велики князе, които са обединили разпокъсаните княжества в една могъща държава. Ти помисли сам, Владимире, така ли е наистина? И за какво обединение говорят историците? Та всичко е толкоз просто в действителност. Князът е можел или да убие, или да покори другите. Хората могат да бъдат обединени само от културата и от начина на живот.

Установяването на граници винаги е било свидетелство за разделяне. Когато се създавала държава не въз основа на начина на живот, а на изкуствено възвеличаване на един човек или на няколко души и чрез силата на армиите им, възниквали веднага множество проблеми — да се опазят границите и при възможност да се разширят, което налагало голяма армия.

Един човек не би могъл да управлява сам голямата държава. Веднага управляващи, завеждащи и писари се появили, размножили се и тъй до днес те повече и повече все стават всекидневно с всяка изминала година. Князете, управляващите, писарите, търговците и целият обслужващ персонал са категорията хора, които са откъснати на Бога от творенията. Тяхното предназначение сега е сътворяването на изкуствен свят. При тях способността да възприемат реалността вече е изгубена. Те именно са почвата за окултизма днес.

А само преди десет века Русия все още се смятала за езическа. Езичеството все още, макар и малко, пазело смисъла на Божествената ведическа култура. Заедно с князете и с малките феодални княжества (а след това и с големите) се появила необходимост от сила по-мощна от армията; сила, която би могла да създаде друг тип човек — поддаващ се на безропотно подчинение.

Пратениците на жреца и сега дошли на помощ на управляващите князе и предложили подходяща религия.

На князете допаднала същността на новото. Макар че новото в нея вече било малко. Всичко било като в Египет преди пет хиляди години.

Князът, както и фараонът, се смятал за протеже на Бога. Окултните служители на новата религия били негови съветници. И това също както в Египет. Останалите били роби. Не било лесно да се вкара в умовете на свободните хора, в чиято памет все още се пазели празниците на Ведическата култура, подобно нещо. И отново на помощ на князете дошъл жрецът — войниците му започнали да разнасят лъжлив слух, че някъде си сред езичниците все по-често за жертвоприношение на Бога се използват хора.

Говорело се, че езичниците принасят в жертва на своите божества не само разни животни, но и красиви девойки или младежи, а понякога дори и малки деца. Този лъжлив слух е стигнал и до наши дни. Той все повече ядосвал езическия ни народ. Точно тогава се

появила и новата религия, която предлагала на народа строга забрана на жертвоприношенията. Разбира се, говорело се и за равенство и братство, като се изключвали князете. Така в езическа Русия постепенно се насаждала новата религия. По-късно един от управляващите я князе заповядал като вярна единствено на Христа тя да се признае — Русия християнска да се нарече, а всички други вери да се забранят.

Нека сега всеки, чиито предци — майки и бащи — са били езичници само преди хиляда години, да попита себе си дали действително в Божия угода езичниците са принасяли в жертва животно или пък човек? И истинската същност на действителността пред всекиго тогава ще застане; пред този, който сам е способен, с помощта на своята логика, да поразсъждава поне девет минути.

И ти, Владимире, можеш сам да видиш истината, призовавайки логиката си. Аз ще ти помогна малко.

Отначало сам си задай логичния въпрос. Ако действително езичниците, както ги обвиняват, са принасяли някого в жертва на Бога, защо тогава дори слухът за жертвоприношенията толкова е възмущавал разума и чувствата им? По-логично е да се приветства подобно нещо и да се опитват с усърдие да го повторят; да не се възмущават, да не се приема новата религия. Но народът е бил възмутен, защо ли? Именно защото езичниците не са възприемали дори жертвоприношенията на животни, а камо ли на хора.

Ето затова никой не може да представи и до днес нито един източник, който да документира, че сред хората на езическа Русия е имало жертвоприношения. За това говорят само летописците на християнството. Но нали те са живели в езическата Русия? А къде са източниците и ръкописите на онази, на езическа Рус? Една част от тях е скрита, а другата унищожена на кладите, както е било в Рим. Какво толкова скандално в онези свитъци е имало? За какво се е разказвало в тях? Днес всеки може сам да се досети и без да ги чете. Те биха разкрили лъжливите обвинения спрямо езическото и биха могли да ни предадат знанията на ведизма. Цялата работа е там, че хората на цяла езическа Русия не само че не са познавали кървавите жертвоприношения, а въобще не са опитвали месо. Дори не са помисляли за такова нещо. Езичниците са били приятели с животните. Всекидневната им храна била разнообразна, но само от растителност.

Кой би могъл поне една рецепта да представи от ястията на древната руска кухня, в която да се споменава за месо? Никой!

Дори в повествованията се говори за това, колко много са уважавали ряпата в Русия и че са пиели и медовина. Ами нека днешните хора, дори и тези, които се хранят с месо, да опитат топлото питие от мед, билки и нектар от цветя. След него не само месо, нищо друго не биха поискали да хапнат. А ако ги накарат насила, при много от тях месото може и повръщане да предизвика.

Освен това сам прецени, Владимире, за какво е трябвало да се хранят с месо, ако наоколо е имало изобилие от лесно усвоима калорична храна.

Пчелата се храни през цялата зима само с мед и нектар. И през цялата зима не отделя екскременти в кошера.

Организмът на пчелата усвоява продукта изцяло. А хората предлагали на гостите си веднага след влизането им в къщата медовина — горещата напитка от мед и билкова отвара. Кой ще яде месна храна след сладкото? Месната храна била въведена в живота от номадите. В степите и в пустините те трудно намирали храна. Затова чергарите убивали добитъка и се хранели с месото на животните, които заедно с тях понасяли чергарския живот с всичките му трудности — пренасяли покъщнината им, хранели ги с млякото си, давали и вълната за дрехите им.

Така културата на нашите прародители била унищожена, а Русия — потопена в религията. Ако тя е била истинската, ако е била само Христовата, сега животът вероятно щеше друг да бъде. Но жрецът вмъкнал в религията на Христос своите уловки. Започнали тълкувания най-различни да й дават. И тъй започнал християнският свят да се дели на много вероизповедания, между които възникнали конфликти. Върховният жрец изхабил много сили, за да промени Русия. На други места по Земята, като виждали делата му, хората не допуснали в земите си проповедници. И Китай, Япония и Индия християнски не станали, но върховният жрец ги покорил с други методи. Хилядолетието на окултизма настъпило преди хиляда години. В него живели и до ден-днешен живеят хората по цялата Земя...

ОКУЛТИЗМЪТ

Той съществува само едно хилядолетие. Човечеството от периода на окултизма е потопено в нереален свят.

То започва да отдава много енергия на измислени образи и абстрактни светове, намиращи се извън пределите на реалния живот. Реалният свят с цялото му разнообразие започва да получава все по-малко животворна човешка топлина. Той продължава съществуването си за сметка на натрупаното в миналото и изначалния Божествен заряд.

Човечеството престава да изпълнява своето главно предназначение, то става опасно за Вселената. И започват катастрофите от планетарен мащаб.

Човечеството и днес живее в окултния свят, но той завърши през две хилядната година. Разбира се, името на годината не отговаря на две хилядната по сегашното летоброене.

Знаеш, че съвсем наскоро летоброенето беше променено. Преминатият предел на времето беше едномилионният юбилей на земната цивилизация.

И както винаги досега трябваше да стане катастрофа от планетарен мащаб; по-точно човечеството трябваше да започне нов опит за усвояване на Вселената чрез собственото си усъвършенстване. Но планетарна катастрофа не се случи нито в една окултна година.

Само трима от незаспалите веди успяха да унищожат от съвременните хора част от окултните успиващи магии. Спомни си как започнаха да трептят сърцата на хората, които четяха твоите книги. Те започнаха да си спомнят любовта си към Земята. Те още са в сън, но Божествената сила на Ведическата култура вече се завръща в тях. Надеждата пък се връща в Бога. Макар да не бяха се събудили изцяло, те предотвратиха катастрофата с Любовта си. Тя вече няма да се случи на планета ни.

И скоро всички хора ще започнат от хипнотичния окултен сън да се събуждат и да се завръщат в реалността.

Ти се чудиш, че днес човечеството в хипноза спи или в нереален свят живее. Смаян си: „Как може да има такова нещо? Ето аз съм тук и много други хора живеят в малки и големи градове. По улиците множество коли се движат.“

Не бързай ти на моите думи да се чудиш, Владимире. Поразмисли сам, разсъди кога, в кой ден или час съвременните хора пребивават в реалния свят. Спомни си например колко различни религии съществуват по света. Те по различен начин тълкуват същността на човека и устройството на света и всяка от тях има различни ритуали от другите.

Да допуснем, че има една от всичките религии, която е най-вярна. Това означава, че останалите изграждат нереален свят. Има хора, които вярват в тях. А щом вярват, живеят и се подчиняват на законите от нереалния свят.

Все повече са хората по цялата Земя, които се стремят да имат колкото се може повече пари. А какво са парите? Те са една условност. Смята се, че с пари може всичко да се купи. Илюзия! Никой досега не е успял да купи истинската енергия на Любовта, или пък чувствата на майката, Родината, вкуса на плодовете, които са предназначени само за този, който съзнателно ги е отгледал.

Парите са условно нещо. С тях можеш само условна любов ти да купиш; да се обградиш с безброй бездушни вещи, купени с пари, и с това да обречеш душата си на самота.

В окултното хилядолетие човечеството е напълно дезориентирано спрямо пространството, създадено от Бога. Човешките души се мятат сякаш са в тъмнина.

Погледни по-внимателно, Владимире, колко рязко обществото е сменяло своите ориентири само през последното столетие в страната, в която ти живееш.

Имало е цар, светски закони, а уважаваните хора са били награждавани с медалчета, значки и ордени с цветни лентички, носели мундири, украсени с везба. По цялата страна храмове и манастири се строели. И изведнъж всичко това било сметнато за нещо ненормално, извратено. Започнали да смятат мундирите и ордени с панделки за клоунски дрехи; храмовете пък — за мракобесие, служителите в храмовете — за мошеници.

И хората разрушавали храмовете с въодушевление, с ярост убивали окултните служители. А след това било заявено пред всички, че единствено съветската власт е виновна за това. Да, действително властта призовала народа към това, но той не се възпротивил, откликнал на призива на вождовете — на своите кумири.

От съществуващите и днес документи знаеш как в Кубан зверски са били избити четиридесет и двама християнски свещеници. Те не са били убивани просто ей така, а са били жестоко измъчвани и телата им са захвърлени в отходни места. Всичко това не е било извършвано от вождовете, самият народ е искал такова действие. А вождовете само са давали разрешение за тези действия. В резултат на това в различни краища на страната са били убити хиляди свещенослужители. Който не е успявал да избяга, се отричал от вярата си. В онези времена малко от тях са успели да запазят и живота и вярата си.

Повечето хора в страната станали искрени атеисти. Сменили се и дрехите: значките и лентичките станали други по форма и цвят. Много аналитици, историци са написали книги за годините на съветската власт, но... Когато по-късно човечеството ще научи за Ленин и за Сталин, потомците ще говорят едно и също: „За първи път на човечеството беше показано директно, че окултизмът е изживял времето си. Народите няма да приемат окултните религии дори в съня си. Окултизмът се поддържа по изкуствен път, насилствено.“ Та нали не вярата в Бога е била унищожена, а само проникналият във вярата окултизъм.

През последното хилядолетие единствено в Русия са успели така рязко да сменят философията на народа, да принизят религията, като я превърнат във вяра в комунизма, макар че това също е вяра.

Съвсем скоро, ти си свидетел на това, народът на Русия пак смени рязко ориентира си. Пътят, по който той с възторг вървеше, беше признат за неверен. И приоритетите отново се смениха.

Народът ли избра нов път? Съвсем не. На народа пътят изобщо не му е ясен. В окултния нереален свят народите не избират сами пътя си. Той винаги е посочен от някого. От кого? От върховния жрец, който и днес управлява целия свят.

А как осъществява той управлението на хората в съвременния свят? И защо не може никой да го свали? Къде се намира? Гледай. Ще успее да ти го покаже.

ЖРЕЦЪТ, КОЙТО И ДНЕС УПРАВЛЯВА СВЕТА

Виждаш възрастен човек. Не се учудвай, че е простовата външността му. От повечето хора той не се различава по дрехите и по маниерите си. Както виждаш, и в дома си от най-обикновени вещи е заобиколен. И къщата му не е голяма. Цялата му прислуга — само двама души. Има си семейство — жена и двама сина. Дори и то не знае кой е той в действителност. И все пак в него има една външна отлика от всички хора. При внимателно наблюдение може да се забележи, че той прекарва всеки ден в усамотение. На лицето му е изписана дълбочината на неговия размисъл. Когато се храни, разговоря с жена си, макар че разговорите им са редки. Очите му като че ли леко са покрити с безжизнена, мъглява ципа. Дори когато гледа телевизия, притворил леко очите си, не се учудва никога, не се засмива. Всъщност той почти не гледа телевизия. Само външно създава впечатление, че прави това, а в същото време мисли интензивно за своето и разсъждава. Той строи грандиозни планове и управлява с действията си света. Той е от династията на жреците. Получил е окултните си знания по наследство и сега също може да ги предаде на единия от синовете си. В рамките на една година ще успее да му разкаже устно всичко. Подготвя го тайно дори от самия него; жрецът отдавна е започнал да развива определени способности у сина си.

Всичките пари в света принадлежат на тоз върховен жрец. Всички пари в света работят за него — дори и тези, които сега са в твоя джоб. Не се учудвай. Ще ти покажа как става това, с помощта на какво и защо върховният жрец предпочита да не живее в замък и да не бъде в обкръжението на многочислена охрана, защо предпочита обикновения, баналния разкош.

Върховният жрец няма охрана, защото много добре знае, че колкото по-видима е висшата власт, толкова по-голяма охрана е необходима. Никой земен управник не би могъл да защити себе си с никаква охрана от хора, дори да е стохилиядна. Имало е случаи, когато самата охрана на управника го е предавала или убивала. Освен това охраната изисква много грижи. В определени моменти управникът

дори е длъжен да се подчинява на условията на охраната. И да ѝ съобщава за своите намерения, например за предстоящите пътувания или придвижвания.

Човекът с охрана се намира винаги под наблюдение и затова за него е по-сложно да размисля.

По-просто и надеждно е да скриеш същността си. По този начин се изключват коварни замисли или интриги спрямо теб от страна на противниците, съперниците за властта или пък фанатиците.

Сега си мислиш: „Как може да се управляват огромен брой хора, при това без да има помощници, управляващи, наместници, без да се пишат закони и без да се наказват виновните за неизпълнение?“

Всичко е много просто. Вече отдавна повечето хората са потопени в окултното.

Върховният жрец знае методите и начините на окултизма добре. Има си помощници, ръководители и съставители на закони, палачи и затвори. Има армии и пълководци, но нито един от тези, които изпълняват волята му, дори не подозира кой ги командва невидимо и как дава нарежданията си.

А всъщност системата на управление е проста, невидима и безконтактна.

Във всяка страна, в градовете и в селата има хора, които започват изведнъж да чуват гласове, които звучат неизвестно откъде. Гласът с неизвестен произход може да заповяда на човека да извърши определено действие и той да му се подчини.

Случва се, гласът да се чува наяве, или пък човекът не е наясно какво става със самия него — възниква някакво необикновено желание и той по заповед изпълнява нещо определено.

Подобни явления са известни на съвременната наука. И лекарите психиатри, и представителите на другите науки отдавна напразно се опитват да разберат природата им и да ги проучат.

Това явление и подобните на него съвременната наука приема за психическо заболяване. Лекарите се стараят непременно да вкарат в болницата хората, които им казват, че чуват гласове, идващи неизвестно откъде, които им заповядват. В каква болница ги настаняват? Болницата, която наричат психодиспансер. В много страни тя прилича на затвор. Такива болници в днешната Америка, в Европа и в Русия има много. В тях лекуват хората с разни таблетки и инжекции,

за да ги успокоят психически. И от тези лекарства човекът дълго спи, става отпуснат и много от усещанията му се притъпяват. Някои хора престават да чуват гласа, други се преструват пред лекарите, за да излязат от болницата-затвор.

Но не всички хора, които чуват гласове, се обръщат към лекарите. Представи си, че човекът, който се подчинява на гласа, управлява ракета с атомен заряд или ръководи армия, или трябва да съхранява съд със смъртоносни бактерии, а гласът му даде специфична заповед...

Науката не успя да определи природата на необикновеното явление. Днес то явно съществува, но се страхуват да го афишират, но напразно. Отдавна вече трябваше за нещо много просто ний да се замислим: щом има приемник, който приема сигнал, някъде трябва да има и предавател.

На върховния жрец и на неговите помощници е известен начинът за предаване на гласови заповеди. Те знаят какъв тип човек могат да формират множеството от религии. Всъщност именно жреците са родоначалниците на религиите и на окултизма. Те са им необходим, за да могат да командват хората. Вярващият в нереалния свят фанатик прилича на биоробот и е предразположен да чува гласовите команди и безропотно да изпълнява всяка заповед.

Върховният жрец и неговите помощници знаят как да насъскват, да накарат хората от различните вероизповедания да воюват помежду си.

Причините за войните са различни, но във всяка война основното оръжие винаги са били различията във вероизповеданията.

Техническите средства, всичко онова, което разнася и предава информацията по изкуствен път, а също и чрез хората, е подвластно на жреците. И затова не им е нужно да ръководят всяко предаване по телевизията и да водят ръката на онзи, който пише на хартия. Достатъчно е да се създадат общите условия, при които всички средства за информация ще се стремят да работят за пари.

Например рекламата на различни стоки по телевизията става все по-изтънчена, агресивна и досадна. Всеки психолог ще ти каже, че тя не е нищо друго, освен агресивно внушение, насочено към хората и често не за тяхно благо, а във вреда. В същото време убеждават хората, без дори малко да почервенеят от срам, че е невъзможно да се мине без

реклама, защото, виждате ли, тя дава пари на телевизията. При това всяка реклама се плаща от човека, който гледа телевизия, който си купува стоките по внушението на рекламата. В цената на стоката се крият и парите за нейната реклама. Какво може да бъде по-тъжно от тази ситуация?

И така парите служат като огромен, мощен лост за осъществяване на влиянието на жреца.

Аз ти казах, че дори парите, които са в твоя джоб, служат на върховния жрец. Ето как става това.

В обърканата банкова система има една проста закономерност. Парите, взети от банката, увеличават капитала ѝ. Например държавата Русия взима кредит от Международната банка. И по-късно трябва да го върне с лихва, т.е. в по-голям размер. А откъде ще се вземе разликата? От данъците, които плащаш ти, или от неработещото старче, което си купува четвъртинка хляб, защото в цената ѝ също е заложен процент от данъка. И този процент или част от него ще бъде даден на Международната банка. Така процъфтява капиталът, но чий е той? На върховния жрец. Без да се докосва до капитала, той е в състояние да насочва потоците от пари за войни, за окултни дела или за производството на смъртоносни лекарства.

Целта му е проста. В него преобладава гордостта и се стреми да създава собствен свят, различен от този, който е създаден от Бога. Не само да го създава, но и да го държи в подчинение. И жреците успяват частично да постигнат желаното. А за това им помага човешката суета, тщеславие и неразбория. И те самите създават сред хората суета.

Обърни внимание, че бързайки насам-натам около грижите си, хората не забелязват, че им се дава все по-малко информация. Налага се все по-строга забрана върху една тема, по един въпрос: Верен ли е пътят, по който върви цялото човечество?

Ако все пак се абстрахират от суетата, много хора биха могли да преценят: щом болестите сред хората се увеличават с всяка година, щом войните не спират, а катастрофите с всеки изминал ден нарастват, пътят, по който ние вървим, е съмнителен. Но суетата! Тя не позволява да размислим. А жрецът всяка минута мисли, планове крои и с ръцете на огромно множество от хора ги осъществява.

Дълго слушах вълнуващия разказ на Анастасия, без да я прекъсвам и да разпитвам, без да задавам уточняващи въпроси. Този път престоят ми в тайгата продължи по-дълго от обикновено. Когато си тръгнах, разбрах, че съм претоварен от обема информация и ще ми бъде трудно да я изложа в книгата. Анастасия ми каза твърде странни неща, засягащи религиите и властта. В религиозните общества има много и различни фанатици. Те са готови да се нахвърлят срещу всеки, който посегне на вярата им! А за какво са ми тези проблеми?

ТРЯБВА ДА СЕ МИСЛИ

Когато вече си бях вкъщи и подготвих книгата за печат, до последния момент не можех да реша дали си заслужава да включа всичките изказвания на Анастасия в ръкописа.

Когато тя говореше за прекрасното бъдеще на Русия, което може да се постигне чрез уреждането на родовите имения, всичко ми беше ясно. Идеята ѝ беше подхваната от читателите и хората започнаха да действат.

Но когато в книгата „Кои сме ние?“, отговаряйки на някакъв въпрос, тя развълнувано нарече Иисус Христос свой по-голям брат и аз го написах, някои читатели, предимно вярващи християни, изразиха недоволството си.

В предишната книга на въпроса ми дали ще може да я разбере поне един свещенослужител, тя отговори, че ще ѝ помогне римският папа Йоан II. Тогава пък започнаха да се съмняват отделни читатели католици.

Заради такива изказвания не ме напускаха съмненията дали си заслужава да пиша в книгите си за странните действия, думи и поведение на Анастасия, дали те носят полза или вреда. Няма ли да бъдат поставени под съмнение от някои читатели очевидно осъществимите идеи за устройство на обществото чрез подобряване на благосъстоянието и начина на живот на отделните семейства?

Самият аз също се съмнявах в нейните думи. Да се кажат неща като „сестра на Иисус Христос“, „ще помогне папа Йоан II“ е странно.

Ако се прегледа цялата Библия, там никъде не се споменава дори за това, че Иисус Христос е имал братя и сестри.

Но веднъж се случи събитие, което може да се нарече супер сензационно. Отново и отново необикновените изказвания на Анастасия ме караха да се замислям за величината на истинските възможности на човека. А ето и какво се случи.

Неочаквано се появи информация, че Ватиканът е обнародвал сведения, в които се споменава, че Иисус Христос е имал две сестри.

Не разбрах дали става дума за сестри или братовчедки. Чух това кратко съобщение, докато се занимавах с някаква домакинска работа. Работеха едновременно радиото и телевизорът. Затова не мога да кажа точно откъде дойде информацията. Все пак мисля, че прозвуча в новините по телевизията.

След това всеки път, когато сядах зад бюрото си, неизвестно защо взимах в ръце записките с необикновените изказвания на Анастасия, които бях решил да не включа в новата книга. Замислих се дали съм взел правилното решение. Сред тези изказвания имаше и такова:

„Президентът на САЩ Джордж Буш, без сам да разбира, с едно свое нестандартно действие ще спаси своята страна от страшна катастрофа и ще запази света и всичко земно от невиджана по разрушителната си сила война.“ След станалите на единадесети септември разрушителни терористични актове и военната операция в Афганистан с непосредственото участие на САЩ, а това фактически беше война, изказването на Анастасия ми се струваше в пълно противоречие със случилото се в действителност. Но като анализирах информацията от пресата и от телевизията, в мен все повече се утвърждаваше мнението, че събитията от единадесети септември в Америка трябва да открехнат за хората една сериозна тайна, да предотвратят вероятните по-мощни и глобални терористични актове в различни страни. И те ще бъдат предотвратени само в случай че тази тайна бъде разкрита. Аз препрочитах отново и отново всичките странни изказвания на Анастасия. И ето какво излизаше.

На единадесети септември в САЩ бяха извършени серия едромащабни терористични актове. От нюйоркското летище излетели с пътници граждански самолети, управлявани неизвестно от кого и веднага променили определения им маршрут. Един след друг те се врязали в небостъргачите в търговския център и в други важни стратегически обекти.

Хората от всички страни чуха това. Много пъти видяха страшната картина на разрушенията по телевизията. Скоро след тези събития беше установен и главният виновник — Осама бен Ладен и неговата организация. Малко по-късно президентът и правителството на САЩ със съгласието и участието на редица европейски страни и Русия започнаха да бомбардират Афганистан, където според наличната

информация се намирал главният терорист и членовете на неговата организация.

Тогава в какво се състои тайната? Нали кадрите с последствията от терористичните актове и хода на антитерористичната военна операция бяха показани и досега се използват по няколко пъти на ден в репортажите.

Тайната е в пълното неизясняване на причините за терористичните актове, в пълното отсъствие на логика в действията не на самите изпълнители на терористичните актове, а на техните организатори.

Тайната се състои в това, че пресата дори не се опитва поне частично да анализира причините на случилото се, сякаш всички средства за масово осведомяване имат забрана за осветяване на този въпрос. Всекидневно ни показват и говорят само за факта. Постоянното повтаряне прави извънредното събитие обикновено като всекидневните репортажи за катастрофите по пътищата.

Според съобщенията на средствата за масова информация се оформя следната картина. Някой си много богат терорист — според общоприетата версия Осама бен Ладен — е подготвил и с помощта на изпълнители е осъществил серия шокиращи терористични актове, които са съпроводени с голям брой жертви, с невиджан по-рано ефект на въздействие върху хората в целия свят.

Какво е постигнал главният организатор в резултат на терористичния акт? Част от държавните глави в света се обединиха срещу него. Използваха се съвременни технически средства и добре обучени военни формирования за неговото залавяне и унищожаване.

Според съществуващата версия терорист номер едно се криеше в пещерите в афганистанските планини. Самолетите бомбардираха планините, а също и войските на талибаните, които се смятат за помощници на терорист номер едно.

Най-развитите страни начело със САЩ се обединиха с цел да приключат веднъж завинаги и с всички лагери на терористичните организации, независимо в коя страна се намират те.

Може ли човекът, който е организатор на терористичния акт, да не предвиди подобно развитие на събитията? Пълна глупост! Естествено, че е разбирал, че ще стане точно така. За него, който е в състояние да се крие от спецслужбите толкова продължително време,

да подготвя и осъществява терористични актове, изискващи сериозен анализ и разчет, съвсем не е трудно да предвиди и подобен ход на събитията.

Получава се така, че от една страна, той е хитър и умен стратег и тактик, изящен аналитик, а от друга — пълен глупак. Излиза, че със своите терористични действия той предизвиква своята гибел, гибелта на организацията си и на всички терористични организации, дори и тези, с които не е свързан.

Ситуацията е нелогична, а от това следва, че действията на световното съдружие за борба с тероризма може би са неефективни, а погледнато в по-широк план — опасни. Логиката подсказва, че главният организатор на терористичните актове остава извън подозрение.

Както и да е, едно е ясно — от фактите, поднасяни от средствата за масово осведомяване, се сглобява именно такава алогична картина на случилото се.

Разбира се, както и много други хора, отначало и аз не обърнах внимание на това, но... Случилото се в САЩ веднага възстанови в паметта ми няколко изказвания на Анастасия, които пак заради тяхната нестандартност и странност, не исках да публикувам. Но сега, след събитията в Америка, именно те ми обясниха много неща, макар и не веднага. Ето едно от тях:

„Ръководителите на големите и на малките държави още от времето на египетските фараони са най-заетите хора на Земята. Те прекарват по-голяма част от времето си в изкуствено информационно поле, принудени са да се подчиняват на общоприетите норми на поведение. При тях непрекъснато постъпва огромен обем от типична, еднообразна информация, но факторът време не позволява тя дори да се анализира. Преминаването на ръководителя на държавата от изкуственото в естественото информационно поле, дори за три дни, е опасно за жреците на различни нива. То е опасно и за светските конкуренти на управника. Опасността се състои в това, че ръководителят може да започне да анализира самостоятелно много процеси, сам да се освободи от властта на окултните въздействия и да освободи от тях и народа си.

Естествено информационно поле е природата с нейните гледки, аромати и звуци. Природата на собственото имение, местата, където

флората и фауната се отнасят с любов към човека, могат изцяло да го изолират от окултните въздействия.“

Сега, когато седях зад писалището от кедър, което ми подари Анастасия, аз си спомних това нейно изказване и то не ми се стори странно както преди.

Действително, погледнете какво става с нашия президент. Непрекъснати срещи ту с ръководителите на чужди, държави, ту с чиновниците в нашата страна. Всички те не искат да пият чай, а идват с различни проблеми, чието разрешаване държат да стане незабавно. А пресата? Щом се случи някакво необикновено събитие, в медиите веднага се появяват коментари за реакцията на президента. Пита се хапливо: „Защо президентът не отиде на мястото на събитието?“ И се одобрява, ако той посети района, където е станало наводнение или нещо друго. А дали това е добре?

Кога може той да помисли спокойно, да анализира постъпващата информация? „Дайте ни тук президента!“ — иска народът, веднага щом нещо се случи. Такъв е редът. Така е прието. Така са се стекли обстоятелствата. А как щеше да бъде, ако се въведе друг ред? Президентът не е длъжен да хуква нанякъде като пожарникар. Не трябва да приема чиновници, да си губи времето със съвещания.

Трябва да му се даде възможност да поседи в собствената си градина и оттам да наблюдава събитията в страната и да анализира постъпващата информация. Понякога и да взима решения. Може би тогава народът ще започне да живее по-добре. „Що за глупост?“ вероятно ще си помислят много хора, както си мислех и аз в началото. Глупост ли? А това, че не дават възможност на човека да мисли е нормално, така ли? За някой е много изгодно президентите на различни страни да могат да мислят по-малко. Какво ще стане с нашата страна, ако се даде възможност на президента ни спокойно да обмисля нещата, ако не го безпокоят за щяло и не щяло, ако му дадат възможност поне за малко да излезе от изкуственото информационно поле?

И изведнъж! При тази мисъл по тялото ми сякаш премина ток, а писалището ми стана топло. Невероятно хрумване... Не знам защо, но от вълнение хванах телефонната слушалка и без да набирам номер, защото тя няма телефон, извиках: „Анастасия!“

Слушалката не издаваше обичайния звук „свободно“. И след миг чух ясно познатия, различен от всички гласове на света, чист и спокоен глас на Анастасия: „Здравей, Владимире. Постарай се повече да не се вълнуваш толкова много. Виждаш сам какви неестествени действия предизвиква излишното вълнение. Няма да разговарям с тебе по телефона. Моля те, успокой се. Стани от стола и излез на чист въздух в горичката, която е близо до дома ти.“

В слушалката се появи сигнал „свободно“ и аз я поставих на вилката.

„Ама че работа — си помислих. — Чак толкова да се развълнувам. Интересно, действително ли говореше Анастасия или от вълнението ми се стори така? Трябва да изляза на чист въздух и да се успокоя.“

След малко се облякох и отидох в гората, която се намираше до къщата, навлязох между дърветата и видях... Анастасия стоеше под един бор встрани от пътеката и се усмихваше. А аз веднага започнах да говоря, без дори да обърна внимание на нейното странно появяване.

КОЙ СПАСИ АМЕРИКА?

— Анастасия, аз разбрах... Анализирах, съпоставях твоите изказвания и събитията, които станаха в Америка, и ми стана ясно... Слушай, и ако бъркам, ме поправи. Серията терористични актове, които станаха на единадесети септември в Америка, беше непълна. Организаторите ѝ готвеха нещо значително по-голямо Така е, нали?

Разбира се, че е така. Само че не мога да си представя детайлите. В общи линии... ми се струва, че се научих. Но в детайлите... Можеш ли да ми разкажеш по-подробно?

— Мога.

— Разкажи ми тогава.

— Главният организатор беше планирал да задейства последователно шест терористични групи. Всяка от шестте трябваше да действа самостоятелно в определеното за нея време. Те не знаеха нищо един за друг. И ръководителите им не знаеха кой е главният и каква е крайната цел. Във всяка група влизаха религиозни фанатици, готови да отидат на смърт.

Само една от групите се състоеше от хора, които се бяха съгласили да извършат злодеянието за пари.

Първата група трябваше да окупира всички граждански самолети, които се намираха по едно и също време във въздушното пространство на страната, както и излитащите и приземяващите се. Планираше се всички пленени самолети да се насочат за разрушаване на важни за страната обекти.

Шест дни преди това друга група трябваше да зарази водата в системата за водоснабдяване на двадесетте най-големи хотела. Беше измислен метод, при който е почти невъзможно да се определи къде се намира източникът на заразяване и злосторникът-изпълнител. Извършителят трябваше да се настани в един от големите хотели; да постави на крана на студената вода специално устройство и да го отвори. От него нямаше да потече вода. Точно обратното, налягането на въздуха щеше да издуха смъртоносния прах в системата за водоснабдяване. След това водопроводният кран трябваше да се

затвори, а на следващата сутрин злосторникът да се премести в хотел в друг град.

Попадналите във водопроводната система бактерии при контакта си с водата щяха да станат лепкави, да се закрепят за стените на тръбите, да набъбнат, да се размножат и да се стекат надолу. След дванадесет дни щяха да станат много. Те не биха могли да се размножат в естествена водна среда. Биха ги унищожили другите бактерии. Но във водопроводната система не съществува екологично равновесие. Човекът е лишил водата от много природни свойства.

По време на голямото разпределение на водата сутринта, когато хората се мият, потоците вода щяха да откъсват част от бактериите и от крановете щеше да потече заражена вода. Човекът, който се мие с нея, нищо нямаше да усети. Но след осем или дванадесет дни по тялото му щяха да се появят ранички. Щяха стават все повече и повече. Язвите щяха да се уголемяват и да започнат да гноят. Болестта е заразна и лечението ѝ е трудно. Организаторите на терористичния акт имат противоотрова. Болни хора трябваше да се появят в много страни. Скоро щеше да се изясни, че болните са пребивавали в хотели. Това трябваше да стане известно едва след падането на самолетите.

Неприятно ми е да ти разказвам какви злодейства трябваше да извършат други злосторници. В резултат на всичките терористични актове трябваше да настъпят паника и ужас.

Много хора, цели семейства щяха да започнат да напускат страната, да се опитват да прехвърлят капиталите си в банки в други страни, които по тяхно мнение са по-малко опасни за живеене. Но не всяка страна би се съгласила да приеме бежанци от САЩ. Страх и ужас щяха да обхванат населението на повечето страни, щом не се е преборила страната, която се смята за най-силна...

— Стоп, Анастасия. Ще се опитам сам. И тогава вече тези, главните организатори, биха се разкрили. Имам предвид биха обявили чрез някакви свои посредници исканията си.

— Да.

— Но те не са успели да извършат всичките терористични акции. Не са успели да изплашат напълно американците. Затова не са могли да изпълнят всичко замислено, били са принудени да започнат да действат значително по-рано, преди да е била завършена напълно подготовката им. Затова всичко се е получило така нелогично.

Терористични акции има, а искания няма. Всичко се е провалило! И се досещам защо. Защото главните, най-важните са сред живеещите днес жреци. А те са се изплашили от действията на Буш и се е наложило да започнат по-рано. Така ли е?

— Да. Те...

— Чакай, Анастасия, трябва сам да разбере всичко. Трябва да се науча да разбирам. Това е много важно. Ако успея аз, значи и другите, онези, които са като мен, ще успеят да видят реалността, в която живеем. Значи всички ще разберат какво трябва да се направи, за да стане животът по-добър.

— Да, Владимире, ако ти успееш, тогава и другите ще могат. Някои по-рано, други по-късно, но хората ще започнат да изграждат живота си в прекрасна реалност. Ти говори, само че по-спокойно, не се вълнувай толкова много.

— Та аз вече почти не се вълнувам. Макар че в този случай е трудно без вълнение. Да не се надяваш президентът на САЩ Буш да спретне такъв номер на умниците. Разбрах: те всички са изпаднали в ужас, че той... президентът на САЩ изведнъж заминал на ранчото си в щата Тексас само половин година след встъпването си в длъжност. И изведнъж си взима отпуск и заминава почти за месец. И къде заминава? Не на някой разкошен моден курорт, не в някой екзотичен замък — заминава на ранчото си, където има малка къща. Даже няма президентска телефонна линия за връзка. Има само най-обикновен телефон. Няма ги и многото телевизионни канали, защото няма сателитна антена. Коментаторите говореха за тези факти, а какво се крие зад тях никой така и не разбра. Четох в Интернет всичко, което се отнася до пътуването на Буш до ранчото му. Излагаше се само фактът. Да, учудвах се защо толкова рано си е взел отпуска, защо за толкова дълго време. Той престоя двадесет и шест дни в ранчото си. И не допусна там никакви журналисти и не прие разни чиновници.

И никой, никой не разбра. Президентът на САЩ Джордж Буш извърши мащабно действие, което до този момент не беше направил нито един президент през цялото съществуване на страната. А може би такова нещо не се е сетил да направи нито един управник през последните пет или десет хиляди години.

— Да, не се е сетил.

— А грандиозността му се състои в това, че за първи път ръководителят на огромната, на най-значимата държава в света за ужас на жреците от най-различен вид и ранг изведнъж се изтръгна от изкуственото информационно поле. Той просто реши и спокойно излезе от него. А следователно излезе извън контрола на окултистите. Сега разбрах: ръководителите винаги се държат под контрол. Внимателно се следят всекидневните им изказвания, дори интонацията на гласа и израза на лицето им. Действията им се коригират, като им се подхвърля всевъзможна информация. А Буш взе, че излезе извън това поле и вся ужас сред тях. Те са се опитали да се доберат до него чрез окултен метод. Както ти казваше, с глас да му диктуват от разстояние. Но не е станало! Ти ми казваше, спомняш ли си? Говореше за това, че природата, флората, фауната — те са естественият свят, който не допуска вредните окултни въздействия до човека. И защитава човека, ако той е в контакт с естествения свят и сам го създава.

— Да. Това действително е така.

— Явно Джордж Буш не е отглеждал растителност на ранчото си, но сам е избрал това място. Той се е отнесъл с любов към него, към природата, която се намира там. Това се вижда от много факти. Тя, природата, е реагирала на неговата любов. Отвърнала му е със същото. Тя го е защитила по същия начин както растителността на родовото имение. Възможно ли е такова нещо, Анастасия, когато не си посял сам, а тя да реагира?

— Възможно е. Понякога реагира, ако човек се отнесе към обкръжаващото го искрено и с любов. В дадения случай при Джордж Буш е станало точно така.

— Ето, и аз също разбрах това. Президентът се е намирал в своето ранчо. Всички са смятали, че той е лишен от информация. Но в действителност е намалял само потокът от изкуствената информация на изкуствения свят. А потокът на естествена информация от околния свят значително е нараснал. Президентът го е приемал чрез пляска на водата, шепота на листата, пеенето на птичките и подухването на ветеца и е размислял. Анализирал! Мислел! Ще се опитат да „затрият“ този факт, да го забравят, да не го споменават. Да го приключат. Няма да стане! Въпреки всичко той ще влезе в историята на хилядолетията. Разбрах, Анастасия. Може да се произнасят много умни речи, да се пишат много песни и стихотворения като библейския

цар Соломон, а може да се постъпи по-ярко и убедително, както е направил Буш, и по този начин да се каже на света: „Гледайте, хора, аз съм богат, в моите ръце е висшата власт над най-силната държава в света. Но всичко това не е най-важното за човешката същност. На човешката Душа, на Божествената същност допада друго нещо — не изкуствено създаденият свят, а естественият, създаденият от Бога. Моето ранчо е по-близо на душата ми от златото и технократските постижения. И затова аз отивам на ранчото. Помислете и вие, хора, замислете се над стремежите си в своя живот!“ Президентът на Америка направи най-добрата, най-силната и убедителна реклама на родовите имена, за които говореше ти, на бъдещите руски родови имена, на имената в целия свят. Ако и след това хората не разберат, значи човечеството действително спи. Или почти всички хора се намират под нечия хипноза. И затова се мъчат, боледуват, употребяват наркотици и воюват, убивайки един друг. Ако човечеството не излезе от тази хипноза след твоите думи, след действията на Буш, тогава катастрофата е необходима. Буш е президент. Той е най-информираният човек в нашия технократски свят, защото има достъп до информацията на спецслужбите, институтите за анализи му предоставят информация, познава и информацията на естествения свят. Има възможност да сравни, да анализира. Той е сравнил и с действието си е показал... Стоп. Пак невероятна случайност. Не, цяла серия случайности, ако това са случайности, разбира се. Ти казваше... Ти говориш, а после се случва... Президентът на Русия ще издаде в началото на новото хилядолетие закон за земята — на всички, на всяко руско семейство да се даде безплатно по един хектар земя.

На двадесет и първи февруари 2001 година по всички телевизионни програми предаваха репортажи от заседанието на Държавния съвет под председателството на президента на Русия В. В. Путин. На заседанието се разглеждаше въпросът за земята; за частната собственост върху земята, включително и за селскостопанските имоти. Мненията на губернаторите, събрали се на съвет, бяха различни. Повечето ръководители на региони — членове на Държавния съвет, бяха склонни да се предостави земя на руснаците като частна собственост.

Като съдя от изказванията и репликите на президента и от това, че той постави въпроса за земята пред Държавния съвет, също е за

даване на земя на хората като частна собственост с право за предаването ѝ по наследство.

В резултат от заседанието на правителството е наредено до май 2002 година да се подготви проект за нов закон за земята, който да се внесе за разглеждане в Държавната Дума.

Разбира се, става дума за продажба, а не за безплатно даване на земя за родови имения и въпросът за селскостопанските земи не се засяга, но все пак се усеща явно движение напред.

— Анастасия, това все низ от случайности ли е или ти влияеш по някакъв начин на хората? Така е нали? Ти също можеш да командваш с гласа си от разстояние, нали? Разбира се, че можеш. И го правиш. Говориш ли с тях?

— Владимире, не съм говорила с никого, освен с тебе, и то само днес по телефона. Не съм говорила от разстояние, както предполагаш ти. И няма никога да се възползвам от възможността за силово въздействие.

— Но веднъж, когато бях в Москва, аз чух гласа ти, Анастасия. Ти не беше до мен, а гласът ти звучеше.

— Тогава до теб беше дядо, Владимире. Много хора могат да улавят мислите от пространството. Това е естествена способност на човека. По-рано са я притежавали всички хора и в това няма нищо лошо, защото отсъства насилието. Всеки човек може със своя мисловен лъч да се докосне от разстояние до друг човек, да го стопли с него и по този начин да ускори мисловния му процес. Лъч мисъл има във всекиго, но силата му е различна.

— Но твоят лъч е много силен. Опитвала ли си се да докосваш хората с него?

— Да. Но няма да кажа имената им.

— Защо?

— Докосването с лъча не е най-важното за тези хора. Най-важното са способностите им да възприемат действителността.

— Добре де, не казвай имена. Само... Невероятно!

Знаеш ли за какво си помислих? Грандиозно! Нали ти можеш не само да сгриваш с лъча си, но и да изпепеляваш от разстояние. Можеш да превърнеш камъка в прах. Нали веднъж вече го показва. Ами тогава изгори онези, които готвят терористичните атентатите. Изгори жреците и въобще цялата им пасмина. Нали ти казваше; помня, че

писах: „Ще изгоря за миг с лъча си мрака на вековните постулати. Не стойте между Бога и хората...“ И така нататък. Помниш ли тези свои думи?

— Да, помня ги.

— Ами защо се бавиш тогава? Защо не ги изгориш? Нали така казваше.

— Аз говорех за постулатите, но никога не бих посмяла да горя хора с лъча си.

— Дори и главните организатори на терористичните актове ли?

— Дори и тях.

— Защо?

— Помисли само какво казваш, Владимире.

— Че какво има да мисля? На всички им е ясно, организаторите и техните съучастници трябва веднага да се унищожат. Нали за това са задействани армиите на различните страни, спецслужбите. Загиват хора.

— Напразни са усилията им. Те няма да намерят и да унищожат истинските организатори. Тероризмът не може да се спре по този начин.

— Тогава още повече. Ако можеш да изчислиш и да изпепелиш за миг и главните организатори, и съучастниците, направи го. Изгори ги!

— Владимире, а можеш ли да помислиш още и да определиш кои са помощниците на главните организатори и колко са те?

— Разбира се, че мога да помисля. Само че едва ли ще ги определя. Ако ги знаеш, кажи имената им.

— Добре. Сред помощниците на терористите сте ти, Владимире, и твоите съседи, приятели, познати.

— Какво? Какво говориш, Анастасия? За себе си, че и за своите приятели абсолютно точно мога да кажа — ние не сме съучастници.

— Владимире, начинът на живот на повечето хора е онази почва, на която растат тероризмът, болестите, различните катаклизми. Нима този, който работи в завода и произвежда автомати и патрони за тях, не е съучастник в убийствата?

— Тези, които произвеждат оръжие, може косвено и да са съучастници. Но ти говориш и за мен.

— Ти например пушиш, Владимире.

— Ами да. Какво общо има това?

— Пушенето е вредно, следователно ти тероризираш тялото си.

— Моето?... Но става дума за друго...

— Защо да говорим веднага за друго. Нека всеки внимателно анализира своя начин на живот. Особено тези, които живеят в градовете. Нима тези, което пътуват с автомобили, не знаят, че колата им замърсява въздуха със смъртоносен газ? Нима живеещите в големи блокове, разделени на много апартаменти, не знаят, че е вредно и опасно да се живее в тях? Организацията на живота в големите градове е насочена към унищожаване на човека и дезориентирането му по отношение на естественото пространство. Повечето хора, които живеят по този начин, се явяват съучастници на тероризма.

— Да, допуснем, че е така. Но сега много хора започват да разбират, подготвят се да променят своя начин на живот. Хайде, помогни на хората, изгори главния организатор на терористичните актове с лъча си.

— Владимире, за да изпълня твоята молба, трябва да насоча по лъча си много зловна енергия, която да е способна да унищожи човека.

— Е, и какво? Така и направи. Нали този човек е главният организатор на терористичните акции.

— Разбирам, но преди да насоча енергията на ненавистта, трябва да се концентрирам в себе си и да произведа голям обем от тази енергия. След това тя може да се всели отново в мен или да се разсредоточи на части в други хора. Върховния жрец ще унищожа, но неговата програма ще продължи да действа. Ненавистта и злобата ще намерят друг жрец и той ще бъде по-силен от унищожения. Разбери, Владимире, тероризмът, убийствата, грабежите са на много години. В Египет един фараон е бил отровен от жреците за това, че се опитал да се възпротиви на действията им. Когато учените открили гробницата му, те определили, че Тутанкамон е бил едва на осемнадесет години. От Библията ти е известно за войната на жреците. Спомни си, че в Стария Завет се говори за това. Жреците спорели помежду си преди излизането на всички евреи от Египет. Жрецът Мойсей поискал пълна власт над евреите, но другите жреци не искали да удовлетворят молбата му и тогава посевите в Египет били нападнати от скакалци. След това пък минал мор и всичките деца умрели. Хората и домашните животни били нападнати от много болести. И фараонът се принудил да

пусне евреите. В страха си жителите на Египет им давали животните, оръжието, златото, среброто си.

В Стария Завет се казва, че тези действия в Египет били сътворени от Бога. Възможно ли е подобни деяния да са на Бога? Разбира се, че не. Бог твори щастлив живот за всички. Терористичните актове в Египет са организирали жреците, когато са поделяли властта помежду си. Но са обвинили за злодействата си Бог. Още нещо, спомни си, Владимире, как е бил разпънат Иисус Христос на кръста. Кой са били до него на съседните кръстове? Разбойници! Така се казва в Новия Завет. И това се е случило преди повече от две хиляди години. И тогава сред хората е имало грабежи и разбойниците са били екзекутирани. Какъв е резултатът? Грабежи стават и до днес. С всеки изминал ден се увеличават. Защо? Живеейки в грижи хилядолетия наред, хората все още не са осъзнали, че не може да се борят срещу злото със зло. Така злото само се увеличава. Ето защо, Владимире, не мога да отговоря на злото със зло.

— Значи не можеш или не искаш, всъщност това не е важно. Когато говориш, Анастасия, доводите ти тежат. Действително човечеството не е успяло да се пребори през хилядолетията с бандитизма. Възможно е те да не са се борили с подходящи методи. Но само като гледаш днешната ситуация в света, нищо друго не ти идва в главата, освен това, как да смачкаш терористите. Сега все по-често се употребява изразът: „религиозен екстремизъм“. Чувала ли си го?

— Да.

— И друг израз има: „ислямски религиозен екстремизъм“. Той е най-силния от всички, така казват.

— Да, казват.

— Е, какво да се прави? Чувал съм, че ислямската религия се разпространява най-бързо в света. Сред моите познати има мюсюлмани, не са лоши хора, но има екстремисти и сред ислямистите. Те извършват мащабни терористични акции. А как да се бориш с тях, освен с военна сила?

— Преди всичко, да не лъжеш.

— Кого да не лъжа?

— Себе си.

— Как така?

— Разбираш ли, Владимире, ти си чувал за религиозния екстремизъм на мюсюлманите. Нарочиха много хора, че са терористи. Мълвата усилено се разнася по целия свят. Не е трудно да се внуши такава мисъл на много хора, когато действително има терористични актове и в тях са намесени мюсюлмани, но говорейки за мюсюлманския тероризъм, се премълчава друг значителен аргумент.

— Какъв?

— Онези, които биват наричани екстремисти и терористи, смятат, че именно те са тези, които се опитват да спрат терора и да спасят народа си от тази напасть. И аргументите им тежат. Те смятат, че спасяват целия свят от чумата, която внася западният, немюсюлмански свят.

— Каза, че аргументите им тежат, но аз въобще не съм чувал нищо за техните аргументи. Ако знаеш, кажи.

— Да, ще ти разкажа. А ти се опитай да прецениш и после да кажеш коя от двете воюващи страни е права. Духовните наставници говорят на своето паство от мюсюлмани по смисъл приблизително следното: „Вижте, хора, вижте какво ни носят неверниците. Потънал е в разврат и блудство Западният свят. Те искат да присадят своите страшни болести на нашите деца. Воините на Аллах трябва да спрат нашествието на неверниците.“

— Чакай, Анастасия, та това са просто думи, какви са аргументите им?

— Цитират факти, в които се съобщава, че в западните страни, в немюсюлманските, процъфтяват хомосексуализмът, проституцията и развратът. Грабежи има непрекъснато. И с всеки изминал ден хората употребяват наркотици все в по-голямо количество. Не могат да се преборят със страшни болести, като СПИН например и пианството.

— А при тях, така де, в мюсюлманските страни, да не би да не съществува всичко това?

— Владимире, в мюсюлманските страни има много по-малко пушачи и пияници. Неизмеримо по-малко са болните от СПИН. Раждаемостта при тях не спада и съпругеските изневери са много по-малко в сравнение с другите страни.

— Получава се така, че и двете страни са уверени, че се сражават за справедлива кауза?

— Да.

— Тогава какво може да се очаква занапред?

— Жреците смятат, че са направили всичко, за да започне мащабната война. Западните страни, християните, се обединиха и в единоействие тръгнаха срещу мюсюлманския свят, след което ще се обедини за борба и мюсюлманският свят. Но силите няма са равни — мюсюлманите нямат съвременни оръжия. Тогава, виждайки как загиват техните едновърци, те ще започнат да подготвят хиляди терористи, за да накарат западния свят да спре. Войната ще започне, но ще бъде спряна, защото няма да се позволи да се разгърне.

— Кой няма да позволи?

— Твоите читатели. В тях се формира вече нов мироглед. Различен е от този, който е съществувал през последните хилядолетия. Сега те творят в мечтите си. Щом мечтите започнат в реалност да се претворяват, войните и всички болести ще започнат да отстъпват.

— Имаш предвид, че това ще стане, когато започне изграждането на родовите имения ли? Но какво отношение могат да имат те към прекратяването на конфликтите и религиозните противоречия по целия свят?

— Благата вест за тях по целия свят ще се разнесе. По цялата Земя след хипнотичния плен хората ще прогледнат, ще се събудят след хилядолетния си сън. Ще променят начина си на живот и вдъхновено ще строят по цялата Земя Божествения свят.

— Разбира се, ако започне такова нещо, още повече повсеместно, светът действително ще се промени. Знам, че ти, Анастасия, мечтаеш за това. Вярваш в своята мечта и никога няма да я предадеш. Много хора разбраха твоята идея за родовите имения и действително започват да действат. Но ти не знаеш всичко. Ела! Сега ще ти покажа една вещ и ти ще видиш, сама ще разбереш с какво са се сблъскали тези хора.

— Да вървим, Владимире, да ми покажеш какво толкова те е смутило.

КОЙ Е „ЗА“ И КОЙ „ПРОТИВ“?

Когато влязохме в апартамента, Анастасия свали дебелото си яке и шала и златистите коси се разпиляха по раменете ѝ. Тя леко ги разтърси и стаята се изпълни с чудесните аромати на тайгата.

Взех един стол и го сложих до моето кресло при бюрото ми, включих компютъра и влязох в Интернет.

Не всички хора в Русия знаят какво е това. Затова ще обясня накратко. Интернет е информационна мрежа, която се разгръща интензивно в много страни по света. С помощта на компютъра всеки може да се включи в тази мрежа и по телефонната линия да се свърже със сървър. Сървърът е специален мощен компютър, съдържащ множество най-различни информационни съобщения. При повечето сървъри може да се поместват и собствени съобщения.

Владимировският фонд за култура и подкрепа на творчеството „Анастасия“ съвместно с московската фирма „Руски експрес“ също си направи свой сървър и сайт. Името му е „Anastasia.ru“.

По този начин читателят, който има компютър, може да набере на клавиатурата дадената по-горе дума и да влезе в сайта ни, да изкаже мнението си за прочетеното, изпращайки съобщение, да се запознае с мнението на други читатели или да обсъжда някакъв въпрос.

Тези, които нямат собствен компютър, могат да направят същото, като се обърнат към някой от интернет клубовете, които функционират сега във всички областни и краеве центрове и вероятно в повечето градове в Русия.

От време на време с помощта на компютъра си аз също се включвах в Интернет и се запознавах с изказванията на читателите. Не можех да го правя често, тъй като не успях да отговоря на кореспонденцията по пощата лично на моя адрес. А на сайта „Anastasia.ru“ през последната година са постъпили четиринадесет хиляди съобщения. Хората обсъждаха конкретни въпроси, свързани с идеята на Анастасия за родовите имения. Предлагаха проекти за поправки в Конституцията, подготвяха се да проведат референдум по този въпрос.

В обръщанията към президента същността на идеята на Анастасия да се предостави на всяко семейство, което желае, не по-малко от един хектар земя за създаване на родово имение се излагаше много по-точно и аргументирано, отколкото в моето, публикувано в книгата „Кои сме ние?“ Преценете сами. За тези читатели, които нямат възможност да използват Интернет, ще представя извадка от едно обръщение.

Открито писмо
До президента на Руската федерация
Владимир Владимирович Путин

Уважаеми Владимир Владимирович!

През годините на съветската власт, които много хора и сега все още си спомнят като най-добрите през живота им, се случи страшното: ние, гражданите на великата страна Русия, исторически изградената могъща държава, излязла като победителка от Втората световна война, успяла във фантастично кратък срок да възстанови разрушената от войната икономика, неусетно за самите нас се превърнахме в... безволеви... паразити и храненици.

Погледнете! Всички ние ходехме на работа без изобщо да се безпокоим за работно място, получавахме стабилна заплата, с която можехме да живеем нормално. Ние изпращахме децата си на училище и бяхме спокойни за тяхното бъдеще. Знаехме, че при достигането на пенсионната възраст ще получим стабилна пенсия и ще изживеем спокойно старостта си. И тази стабилност, тази могъща тоталитарна система ни изигра лоша шега — свикнали на социална пасивност и апатия, на безразличие, сега не получавайки вече такава стабилна материална база за живот, ние започнахме да се възмущаваме. Вижте, ние не започнахме да действаме и да подобряваме живота си, а просто започнахме, без да се притесняваме, да ругаем и псуваме съществуващата власт, всеки следващ президент и всяко следващо правителство, смятайки, че те и само те са

виновни за настоящето. Мислим, че те са длъжни да ни плащат стабилна заплата, да се грижат за нашето настояще и бъдеще, а ние просто ще си живеем за свое удоволствие и нищо няма да правим за поддържането на тази стабилност и благополучие. Ще се съгласите, че когато има движение само в една посока, това е паразитизъм. Ако ние искаме да получаваме, без да даваме нещо в замяна, това е позицията на паразита.

И ето случи се нещо УЧУДВАЩО: хиляди, десетки хиляди руснаци се развълнуваха и поискаха ДА СЪЗДАДАТ, ДА СЪТВОРЯТ!

ДА СЪЗДАДАТ — прекрасно цветущо кътче в своята Родина РУСИЯ;

ДА СЪТВОРЯТ — прекрасно настояще и бъдеще за себе си и своите деца;

ДА СЪЗДАДАТ — своето материално и духовно благополучие;

ДА СЪТВОРЯТ — най-богатата и процъфтяваща страна — Русия.

И за това на хората им трябва всичко на всичко малко парче, един хектар земя и увереността, че по-късно няма да им вземат тази земя, тяхната Родина, където ще създадат през вековете пространството на Любовта за себе си и за своите деца. ПРОСТРАНСТВОТО НА ЛЮБОВТА, което ще се образува от сливането на всичките цветущи кътчета на необятната Русия, ще извести на Целия Свят за Великото Чудо — Възраждането на Велика Русия.

Струва ми се, че именно сега в Русия се създаде ситуация, за каквато може да мечтае всеки ръководител на една страна (наречете го президент); ситуация, при която самите хора искат да работят и да създават за себе си своето материално и духовно благосъстояние, без да молят за каквото и да е държавата, освен парчето земя и символа за стабилност, отразен в Закона.

Не е ли това мечтата на всяка държава — да открие неизчерпаемия източник на богатство и благосъстояние

вътре в себе си, да намери в себе си стабилността и независимостта от външни неприятности?

Уважаеми Владимир Владимирович! Аз, както и хилядите граждани на Русия, още веднъж потвърждавам намерението си да сътворя своето малко кътче Родина, Русия, да го направя цъфтяща градина за много поколения потомци.

Както и хилядите граждани на Русия, аз престанах да критикувам неудържимо, без да мисля, както Вас така и нашето правителство, разбирайки сложността и отговорността на вашата работа.

Както и хилядите граждани на Русия, вярвам във Вашата мъдрост и далновидност, в това, че Вие ще оцените с цялата си отговорност създалата се ситуация.

Най-после дойде времето да бъдем с Вас в един дружен колектив, в колектива на съмишлениците, когато ще Ви разбираме и ще Ви приемаме като близък приятел. Вие ще чувствате нашата любов и подкрепа и ще се грижите за нас с любов като за поверен на Вас народ.

И НИЕ ЗАЕДНО ЩЕ СЪТВОРИМ НАСТОЯЩЕТО И ПРЕКРАСНОТО БЪДЕЩЕ НА НАШИТЕ ДЕЦА, НА НАШАТА РУСИЯ!

Вадим Пономарьов, гражданин на Русия
20 юли 2001 година

ТАКА СА ИЗЛЪГАЛИ И НАШИТЕ ПРАРОДИТЕЛИ

Един ден от сайтовете набрах „Анастасия“. На монитора се появи много голяма цифра: 246 сървъра, използващи руски език, с посочени съответни адреси. Все още не вярвайки, че те се отнасят до сибирската Анастасия, започнах да набирам подред адресите им и да се запознавам със съдържанието им. Оказа се, че внушителен процент от тях обсъждаха именно сибирската Анастасия. В много сървъри нейните идеи се приемаха положително. Отначало този факт ме зарадва, но задълбочавайки се в обема от информация в Интернет, започнах да се натъквам на още по-невероятен факт. На част от сайтовете бяха поместени подобрени извадки от статии в пресата и анонимни съобщения, че движението, свързано с Анастасия, е секта, а всички читатели на книгите — сектанти. В единия от сайтовете лаконично бяха съобщени списъците на всички или на по-голямата част от съществуващите в Русия секти и в това число беше посочена „Анастасия“ и нейните привърженици. Не се казваше въз основа на какво е направено това изявление и кой разпространява тези слухове. Просто се посочваше като съществуващ факт, който уж отдавна е известен на всички.

Статиите и кратките бележки от различни централни и регионални издания, поместени в отделните сайтове, много си приличаха и в тях винаги се правеше един и същи извод: движението „Звънтящите кедри на Русия“ е секта или бизнес. Движението „Анастасия“ се отъждествяваше с такива секти като „Аум сенрикьо“. Говореше се, че читателите са тоталитарна секта. Употребяваха се също такива думи като „реакционери“, „деструктивизъм“. Не се цитираха никакви конкретни факти — просто извод и толкова.

Тъй като не знаех точната формулировка на думата „тоталитаризъм“, отворих големия енциклопедичен речник и прочетох в него следното: „Тоталитаризмът е една от формите на господство, характеризираща се с цялостен контрол на всички сфери от живота на обществото, фактическа ликвидация на конституционните права и свободи, с репресии спрямо опозицията и инакомислещите —

например различните форми на тоталитаризъм във фашистка Германия и Италия, комунистическият режим в СССР.“

Ето колко е остро. Излизаше, че аз или Анастасия ръководим такава една секта, която е готова да свали властта, да отмени конституционните свободи и да установи фашистки режим. Но аз не ръководя никаква организация, още по-малко Анастасия. През последните шест години работя само върху книгите си, един-два пъти в годината се изказвам на достъпните за всички желаещи читателски конференции. Изказванията ми се записват на лента и всеки, който пожелае, може да се запознае с тях.

Но защо, с каква цел и кой тиражира тази откровена лъжа? Например в една статия, в издаващото се в гр. Владимир приложение към „Комсомольская правда“ се говори, че в книгите Анастасия призовава хората изобщо да напускат апартаментите си и да отиват в горите.

„Как е възможно това? — си мислех. — Та Анастасия говори точно обратното.“ Ето нейните точни думи: „Не трябва да се заминава в горите. Първо разчисти и подреди там, където си направил боклук.“ И призовава хората да строят своите имения до градовете, като променят постепенно начина си на живот с по-цивилизован, по-приемлив за душата и физическото здраве.

Тъй като нямах възможност сам да се запозная с огромния обем информация, а още повече да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти — политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи. Те поискаха за труда си солидно заплащане, тъй като всеки трябваше да прочете петте книги, а също и поместената в Интернет обширна информация, свързана с книгите. Бях принуден да се съглася.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви изводи. Ще цитирам една типична извадка:

„Срещу идеите, изложени в серията книги
«Звънтящите кедри на Русия», се провежда целенасочена,

ярко изразена кампания с цел да не се допусне разпространението им сред обществото...

Като основни, главни цели в книгите се посочват укрепването на държавата, достигането на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига за сметка на осигуряването на всяко семейство, което желае, на не по-малко от един хектар земя за вечно ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, каквито и аргументи да посочват опонентите, всъщност те се изказват срещу тази идея.

Следващият въпрос, който се засяга в серията книги «Звънтящите кедри на Русия» — Божествената същност на човека, неговото духовно начало — може да предизвика отричане от много религиозни общества. Главната героиня на книгата твърди, че райският живот на човека трябва да се изгражда от самия него и тук на Земята. Човекът е вечен и само променя тялото си от век на век. Цялата обкръжаваща го природа е създадена от Бога и представлява неговите живи мисли. Човек може да разбере програмата на Бога, същността на своето предназначение на Земята само като общува с природата...

Тази концепция, нейната аргументираност и убедителност не могат да не предизвикат отхвърлянето ѝ особено в средите на религиозните фанатици, приемащи неизбежния край на света и прехода на едни в небесния рай, а на други — в ада. Такава концепция е изгодна за много хора, които не са способни да направят своя живот щастлив в условията на земното битие.

Противодействието на идеите на главната героиня в серията книги «Звънтящите кедри на Русия», Анастасия, се осъществява посредством разпространяването в средствата за масова информация на слухове за принадлежността на читателите, проявяващи инициатива за реализация на

изложените в книгата проекти, към някаква тоталитарна секта.

Този ход не е избран случайно, тъй като е в състояние да дистанцира властта от контактите ѝ с инициативните читатели, от разглеждането на техните конкретни предложения, а също от обсъждането на повдигнатите в книгата проблеми в средствата за масово осведомяване, да пречи на разпространението на книгите и свързаните с тях идеи. Трябва да отбележим факта, че противодействащата страна постигна целта си. Според наличните сведения в много административни органи е разпространена информация за читателите, които се числят към сектата.

Целите, които се представят от противодействащата страна, са неясни и загадъчни.

Като правило при използването на мръсни методи в конкурентната борба на кандидатите за власт е лесно да се определи поръчителят. В икономическата сфера, характеризираща се с конкурентната борба между отделните фирми, също не е трудно да се определи поръчителят на злепоставянето, а още повече целта. Тя винаги е ясна — да се отстрани или изтощи конкурентът.

Анастасия говори за новото съзнание на човека, за новия начин на живот, за промяна на устройството на държавата на по-съвършена база.

Кой може да се противопоставя на тази цел? Само силите, които са заинтересувани да се запази деструктивното състояние на отделните семейства, на държавата и на цялото общество. Фактът за съществуването на такива сили се проследява чрез тяхното противоборство, което в дадения случай се изразява в организирането на действия, насочени както срещу Анастасия и нейните идеи, така и срещу читателите на книгите от поредицата «Звънтящите кедри на Русия». Вероятно те действат чрез подчинените им пряко или косвено подведомствени структури и отделни лица“.

Показах на Анастасия отделни фрагменти от обсъждането на темата в сайтовете на Интернет, прочетох ѝ заключението на специалиста с надеждата, че създалата се ситуация ще я засегне, ще я развълнува и тя ще започне по някакъв начин да я поправя.

Но Анастасия си седеше спокойно на стола до мен, сложила ръце на коленете си и лицето ѝ не издаваше никакво вълнение, напротив тя даже се усмихваше.

— Защо се усмихваш, Анастасия? — попитах аз. — Нима изобщо не те вълнува, че клеветят читателите ти и блокират стъпките им за получаване на земя за родовите имения?

— Владимире, аз се радвам на вдъхновения порив на толкова много хора, на тяхното разбиране и оценяване на същността и значимостта на предстоящите дела. Виж колко разумно и смислено излагат мислите си и строят планове за бъдещето. И обръщението си към президента са формулирали по-добре, отколкото ти в книгата си. И се канят да подготвят конференция с такова хубаво име — „Избери своето бъдеще!“ Чудесно е, че хората започват да се замислят за бъдещето.

— Те действително започват да го правят, но нима не виждаш как им противодействат? Какъв хитър ход е измислен: нарочиха всички за сектанти и с това плашат народа и дистанцират административните органи.

— Забелязвам, но в това противодействие няма нищо ново и хитро. Именно по този начин са били унищожени и културата на битието и знанията на нашите прародители. И сега силите на мрака действат със същите стари методи. По-нататък те ще измислят и провокации, а след това ще разпространяват слухове, плашещи народа. Това вече се е случвало, Владимире.

— Именно, случвало се е. И те са победили. Нали самата ти казваш, че са унищожили културата на нашите прародители. Преиначили са историята. Значи и сега, действайки по изпитания начин, те ще победят. Ако вече не са победили. Ами че дори само този простичък въпрос като предоставянето на един хектар земя на всяко желаещо семейство не може да се реши вече цяла година. Разбирам, ако този един хектар се искаше за нещо несъществено. А то, да не е възможно да получиш земя за организиране на свое родово имение на нея, за нормални условия на живот и хранене. Ето на, бежанците

живеят вече три години в палаткови лагери. А ако бяха дали по един хектар земя на тези, които желаят, досега за изминалите три години щяха да са се устроили някак си по-човешки. Много мислих, Анастасия, за това какви колосални промени можеха да станат в страната ни, ако не се пречеше, а се помагаше на хората, които се стремят да създават свои имения. Но такъв простиച്ък въпрос за заделяне на земя не се решава.

БЛАГАТА ВЕСТ

— Този въпрос съвсем не е толкова прост, Владимире. Именно той влече след себе си глобални промени на нашата планета и в цялата Вселена. Когато милиони щастливи семейства започнат съзнателно да превръщат планетата в цъфтяща градина, хармонията, която ще се възцари на Земята, ще повлияе и на другите планети и на вселенското пространство. Сега от нашата планета бълва смрад, която одимява Космоса. А боклуците по земната орбита стават все повече. От Земята излиза енергия на злото. Когато се промени съзнанието на земните жители, ще блика друга енергия. И благодатта, идваща от Земята, ще подари цветущи градини и на другите планети.

— Ех, това е грандиозно! А нима в историята на човечеството не е имало такава възможност и по-рано? Нали в Русия преди революцията помещиците са имали свои родови именения. И сега в много държави земята е частна собственост. У нас има фермери, които получават земя под аренда за дълъг период от време, но от това не произлиза нищо добро. Защо е така?

— Съзнанието им не е било такова, каквото днес поклъва и расте с кълнове божествени в душата и в ума на хората. Това, което ти нарече прост въпрос, Владимире, всъщност е било най-великата тайна, пазена от жреците през окултните хилядолетия. В много религии през всички периоди се е говорело за Бога, но нито в една очевидното не е казано. Ако човек общува с природата съзнателно, тогава той общува и с Божествената мисъл. Да разбереш пространството, означава да разбираш Бога. И дори мисълта, мечтата за родово имение, в което всичко е в хармония с теб, в себе си таят сближаване с Бога много повече, отколкото множеството заплетени, помпозни ритуали. Тогава пред човека ще започнат да се разкриват всичките вселенски тайни. Изведнъж той ще открие в себе си такива способности, за които сега дори няма представа. И човекът ще стане наистина подобен Богу, онзи човек, който ще започне да създава Божествения свят около себе си.

Помисли, защо ли за това мъдреците не споменават никъде? Защото човекът, който е разбрал земната си същност и своите

възможности, ще се освободи от окултните магии. Тогава ще изчезне и властта на жреците. Никой и нищо няма да може да властва над човека, създал около себе си пространството на Любовта. И Създателят няма да бъде за този човек строг и страшен съдник, а баща и приятел. И затова през вековете толкова уловки са създавани, за да се отклони човекът от своето най-важно предназначение. Земята! Казваш, че толкова е прост този въпрос, Владимире, но я си помисли защо столетията си минават, а човекът още няма земя за своя род. Ето, ти говореше за фермерите, за помешчиците, но имайки земя, те са принуждавали други хора да работят на нея, стремели са се колкото се може повече печалба да получат от своята земя. Онези, които са се трудили на чуждата земя, не са могли да се отнасят към нея с любов. И често хвърляли семената в земята с гняв, тогава пониквало и злото. С хилядолетия от хората са крити простите истини — до земята на рода не трябва да се докосват по принуждение чужди мисли и ръце. Управниците през различни периоди предоставяли на хората земя, но такава, че за тях да остане неясен смисъла на земните дела.

Ако на човека се даде малко земя, например четвърт хектар, на нея семейството няма да успее да създаде оазиса, който без усилия да му служи; при голям парцел земя не би могъл самостоятелно да го управлява с мисълта си и в този случай той би поканил помощници, привличайки тъй чужди мисли. Така с уловки и с хитрости през цялото време са отдалечавали от хората най-важното.

— И какво се получава? В продължение на хиляди години нито една религия не е призовавала хората да създават на Земята Божествени оазиси. Точно обратното, през цялото време са отдалечавали от нея хората. Така четете...

— Владимире, не казвай за религиите неприятни и недобри думи. Твоят духовен баща, монахът Теодорит, те доведе до днешния ти ден. И ние с теб се срещнахме и благодарение на Него. Днес е дошъл денят, когато цялото паство от различни вероизповедания трябва да помисли как да спаси от беда духовните си лидери.

— От каква беда?

— От същата, бедата от миналия век — когато хората са разрушавали храмовете и са убивали служителите от друга вяра.

— Имаш предвид по време на съветската власт, но нали сега има демокрация, свобода на вероизповеданията и властта се отнася лоялно

към всички, поне що се отнася до основните религии. Защо смяташ, че изведнъж могат да се повторят събитията от изминалите години?

— Погледни по-внимателно днешните събития, Владимире. Известно ти е, че много страни се обединиха в борбата срещу тероризма.

— Да.

— Те определиха другите страни, които раждат тероризма. Назоваха имената на инициаторите. Покрай другите обвиниха и религиозните, духовни лидери. Обявено е издирването им от специалните войски. Но това е само началото. Вече съществуват много доклади, предназначени за ръководителите на големите и на малките страни, в които се разкрива същността на много от религиите. В тях с много примери се обяснява, че религиите са създавали терора и войните на Земята. Докладите вече са готови. В тях анализаторите са изложили убедително и точно всичко. В бъдеще постепенно ще се обнародват факти за много злодеяния, ще напомнят на хората за безкрайната поредица от кръстоносни войни, интриги, извращения и алчност сред окултните служители. Когато в повечето хора узрее възмущението, тогава може да се стигне до повсеместните погроми и разрушаване на храмове. Сега служителите на много религии се опитват да спрат религиозния екстремизъм и заявяват, че нямат връзки с екстремистите, открито осъждат екстремизма. Засега изявленията им се възприемат... Или по-точно, управниците се правят, че не разбират... и заявленията им ги удовлетворяват. А междувременно в тайните доклади вече е определено: религиите кодират хората, без значение под каква форма. Причините могат да бъдат добронамерени и да призовават да се прави добро. Но вярата в онова, което човекът не вижда, и при това безропотно възприема като истина от проповедника, винаги може да носи в себе си възможност да се пренасочва вярващият. По волята на проповедника съвсем спокойно вярващите могат да се превърнат в терористи камикадзета. И в потвърждение на този извод в тайния доклад са дадени множество различни доказателства от миналото и от настояще време. Скоро управляващите ще стигнат до едно мнение — да изберат една религия и да я вземат под пълен контрол. Всички други да се обявят за деструктивни и да се унищожат. Ако не успеят да привлекат народите към една религия, впоследствие поне в своите страни да унищожат всички религии.

Подобно решение ще доведе до непрекъсната война. Фактически началото ѝ вече е поставено, тя е в ход. Но трябва да се прекрати. А това може да стане само по един начин — като се всели в духовните ни лидери осъзнатостта. Само благата вест може да възстанови мира по цялата Земя. Тези, които възприемат добрата вест, в големите и в малките храмове, ще я произнесат и ще напълнят храмовете с много хора. Тези, които не я възприемат, ще се превърнат в пустеещи и разрушаващи се храмове.

— Каква вест имаш предвид, Анастасия? Разкажи ми някак по-просто и разбрано.

— Тези, които наричат себе си духовни наставници, които говорят за Бога и учат децата в съвременните училища, трябва да признаят за богоугодно дело сътворяването на пространството на Любовта от всяко семейство на Земята, в собственото му имение; да признаят и в храмовете заедно с енориашите си да създават проектите на бъдещите селища. Заедно с хората да се стремят да върнат знанията на първоизточниците и да мечтаят, да обсъждат и усъвършенстват проекта в детайли. Процесът на сътворяване на мечтата ще отнеме няколко години. След това, когато всичко започне да се осъществява, хората ще заживеят в хармония в реалното Божествено пространство на Земята.

— Анастасия, разбрах те. Искаш във всички храмове, във всички вероизповедания, в училищата и във висшите учебни заведения да започнат да изучават природата. Да разберат науката за създаване на родово имение по специфичния проект. Да допуснем, че това действително не на думи, а на дело може да сплоти различните религиозни общности.

Да допуснем, че действително хората ще се събудят от хипнотичния си сън, ще спре тероризмът, ще изчезнат наркоманията и много други негативни процеси в обществото.

Нека допуснем. Но... По какъв начин ще успееш да убедиш всички патриарси, свещенослужители и различни духовни общности? Как ще убедиш всичките светски учебни заведения? В много неща успяваш, Анастасия, но това, за което говориш сега, е съвсем нереално.

— Реално е. За тях вече няма друг път.

— Ти така смяташ. Само ти. Това са само твоите обикновени думи.

— Но Този, който ми позволява да произнеса тези прости думи, както казваш Владимире, притежава непреодолима сила! Спомни си, преди повече от седем години, когато беше все още предприемач, при езерото в тайгата аз нарисувах с пръчица на пясъка пред теб букви.

— Да, помня, е и какво?

— И ти започна изведнъж да пишеш книги, и много хора вече ги четат. Как мислиш, за това чия е заслугата? На пясъка при езерото ли, на пръчицата ли, с която аз чертаех, или пък думите, които произнасях, а може би ръката ти сама да е сътворила тези всички книги? Поезията после бликна като свято изворче в хорските сърца. Кой беше главният творец на всичко това?

— Не знам, може би са повлияли някак всички тези фактори.

— Повярвай ми, Владимире, и, моля те, разбери. Зад всичко, което беше сътворено, стоеше Неговата енергия. Тя вдъхновяваше човешките сърца. И все така ще продължава да ги вдъхновява.

— Възможно е да е така, но ми е трудно да повярвам, че свещенослужителите ще започнат да действат, както ти казваш.

— Длъжен си да вярваш в това. И да моделираш в себе си тази благоприятна ситуация, тогава тя ще се осъществи. Още повече че за теб сега не е трудно да го направиш. Спомни си как дойде при теб православният свещеник от една селска църква, за да те подкрепи, да повдигне падналия ти дух. Друг свещеник взимаше книгите ти срещу заплащане, сам ги разнасяше по затворите. И твойт свещеник, отец Теодорит, ти говореше за много неща. Помниш ли?

— Да.

— И още нещо разбери. Служителите в църквите се различават по миогледа си. Ще се намерят тези, които да разнесат благата вест.

— Да, мисля, че ще се намерят. Но ще има и други, които ще започнат да противодействат. Освен това и върховният жрец, за който ти разказа, и неговите окултни помощници също ще измислят още някакви интриги и коварства.

— Ще измислят, разбира се, но всички опити на силите на мрака ще бъдат напразни. Процесът, който започна, е необратим. Хората ще познаят земния рай. Казваш, че думи прости произнасям. Виж, сега само две прости думи ще произнеса и част от тъмнината ще се озари

от светлина. Останалите нека тръпнат и да крият своите имена, изгубвайки възможността да се превъплъщават в реалността. А думите са съвсем прости: „Родовата книга“.

РОДОВАТА КНИГА

— Действително, думите са прости и не е ясно защо всички сили на мрака трябва да затреперят от тях.

— Страхуват се от това, което стои зад тези думи. Знаеш ли кой ще напише тази книга и колко страници ще има в нея?

— Колко страници? И кой ще я напише?

— Няма да изминат много дни и тази книга на рода ще започне да се създава, ще я пишат с ръцете си милиони майки и бащи в различни краища на Земята. Те ще бъдат огромно множество — книгите на рода. И всяка ще съдържа истината, идваща от сърцето, предназначена за собствените им деца. В тези книги няма да има място за лукавост, подлост и коварство. Пред тях историческата лъжа ще падне.

Представи си, Владимире, какво би станало, ако можеше в ръцете си да вземеш днес книгата, която е започнал да пише лично за теб далечният ти прародител; следващият я е продължил, а после е дошъл реда на дядо ти, на твоите майка и баща.

Днес човекът чете книги, сред които има много и от тези, които се пишат с определена цел: да се изопачи историята и същността на живота. Много лъжливи постулати съзнателно заблуждават човека в пространството. И той невинаги във всичкото успява да се ориентира, но когато синът прочете книгата на своите прародители, продължена лично за него от неговите майка и баща, веднага ще му стане ясно.

— Но, Анастасия, почакай, не всеки умее да пише книги.

— Всеки ще може, щом усети в себе си потребността и ако иска да опази в бъдеще децата си и себе си от лъжливи постулати. Във ведическите времена всеки баща и всяка майка са пишели книгата на рода за своите бъдещи деца и внуци. И тази книга не била съставена от думи, а само от дела. Децата можели като книга да четат сътвореното пространство и помислите, и делата на своите родители да разберат. Били щастливи от наследяването на щастливото пространство. В онази

книга липсвало едно — отсъствало предупреждението към децата за окултния свят.

Всички знаещи веци не били чували за него. Но сега, когато цялото човечество вече е опознало пагубното влияние на проявите на окултните постулати върху себе си, то ще успее да опази децата си от тях.

Макар все още да не съществуват именията, разцъфващи през пролетта, помислите за тях живеят вече в човешките души. И затова за своите деца ние сме длъжни да започнем да пишем книгата за помислите.

— А защо трябва да пише всеки родител? Ето, аз пиша книги за именията, архитект от село Медведково работи върху проекта на цяло селище, тази тема оживено се обсъжда в Интернет. Това не е ли достатъчно?

— Не е достатъчно, Владимире. Вгледай се в ситуацията по-внимателно. Ти пишеш книги, но другите в противовес на твоите книги също пишат. И книгите са толкоз много, че човек през целия си живот не би могъл и половината да прочете. А освен това върху него всекидневно се изливат потоци от информация и от други места. Тя изглежда разнообразна, а в действителност говори за едно и също — оправдава и прославя нереалния окултен свят. Какво би могло да помогне на този, който отново е дошъл в този свят, да се ориентира къде е истината и къде лъжата? Ще му помогне най-важната светиня на семейството — Книгата на Рода. Родителите ще напишат в нея на сина си и на дъщеря си кое е то — най-важното, което трябва да се сътвори в живота, за да има щастие. А после тя ще бъде продължена от децата. За семейството по-мъдра и по-правдива книга няма да има на Земята. И в нея ще се влеят всички знания на първоизточниците.

— Анастасия, как може знанията на първоизточниците да се окажат в книгата, която ще започнат да пишат съвременните хора? Откъде ще вземат тези знания? Нали ти каза, че културата на нашите предци, техните книги, всички е било унищожено.

— Онези, които ще започнат да пишат, имат тези знания в себе си. Те се пазят у всекиго. Когато хората се позамислят, когато не за кой да е, а за децата си започнат те да пишат, всички знания на първоизточниците ще просветнат в съзнанието им.

— Това означава, че преди да се започне записването, първо трябва нещата така да се обмислят, че още на първите страници да бъдат изложени мъдри мисли.

— Първите страници могат външно да изглеждат прости.

— Какви например?

— Кога се е родил човекът, който пръв е започнал да пише книгата народа и как се е казвал. С каква цел и с какви мисли е започнал да докосва с перото страниците на най-важната книга, какво е възнамерявал да твори в бъдеще.

— Такава книга може лесно да се пише от някой знаменит артист или пък губернатор, от учен или решителен предприемач. А как да се справят тези, които са водили обикновен живот? Например работил човекът, едва свързвал двата края, за да осигури пари за хляб и дрехи. Какво може да напише на децата си, какви съвети може да им даде такъв човек?

— На днешните управници и тези, които днес пред хората блестят в лъчите на славата, и онези, които са напечелили много пари, ще им бъде по-трудно в бъдеще да отговорят на децата си. Хората бързо забравят направеното, но онова, което човекът е допринесъл за бъдещето, поколенията ще оценят. Ти и който и да е друг често ли си спомняте за бившите губернатори, знаменитите артисти или предприемачи от миналото?

— Рядко, по-точно изобщо не мисля за тях. Даже не им знам фамилиите. Но децата им с гордост ще си спомнят делата на родителите си.

— Напротив, децата им ще се стараят да ги забравят, срамувайки се от имената на своите родители.

— А децата им пък защо трябва да се срамуват?

— Съдбата е предоставила големи възможности на родителите, но те не са могли да разберат — възможностите винаги се дават, за да се твори бъдещето. През настоящия живот човек би трябвало да се стреми и следващия да изгражда. Тогава ще се прероди отново и ще живее вечно.

Всеки човек още днес може да помисли за своето имение и за пространството на Любовта, да сътвори своя проект и да се постарее земя да вземе. А след това да посади на нея няколко фиданки или семена за родови дървета и да ги отгледа. Но дори да не успее да

израсне цялата гора, зелената ограда и прекрасната градина, дори да не успее бедният човек основите на къщата си да положи, ще може да напише в книгата на своя род за внуците и за децата си: „Бях беден. Едва когато старостта дойде, започнах да се замислям какъв все пак е на живота смисълът и за това, какво съм дал на моите деца. Тогаз реших проекта на пространството на нашия род да създам. Да го създам за вас, дечица мои, и го описах в книгата. Сам успях да посадя едва девет плодни дървета и едно на мястото, където трябваше горичката да бъде.“

Ще минат години. Внукът ще прочете книгата, за дядо си тогава ще си спомни, ще отиде до могъщия величествен кедър или дъб, растящ сред многото други дървета в имението на рода.

Мисълта на внука ще литне в пространството, изпълнена с Любов и благодарност, с дядовата мисъл ще се слее и тогава ще се роди за двамата нов план на битието. На човека е предоставен изцяло живот във вечността. И усвояването на Земята, на вселенските планети за всекиго не е нищо друго, освен преобразяване на себе си самия.

И ще предаде благата вест на потомците, ще помогне душата на пишещия отново да се прероди на Земята.

— Анастасия, ти отдаваш такова голямо значение на тази книга, че на мен също ми се прииска да започна за своите потомци да я пиша. Интуитивно чувствам, че в твоята идея за книгата се крие нещо необикновено, грандиозно. И името ѝ е едно такова — „Родова книга“, „Книга на рода“, „Най-святата книга за семейството“. Но тя на какво може да се пише? Ако е на обикновена хартия, бързо ще овехтее и ще изгние. И подвързията на тетрадките и на албумите винаги изглежда примитивна. А щом книгата е предназначена за потомците, ако тази книга, както казваш ти, има голямо значение, тогава съответно и хартията, и подвързията трябва да бъдат подходящи.

— Ето, такива например — и тя показа с поглед книгата, която беше на масата ми. Проследих нейния поглед и след миг държах в ръцете си нещо необикновено...

Преди известно време Сергей ми изпрати от Новосибирск една книга „Анастасия“. Обикновената подвързия беше срязана, а страниците поставени в друга... исках да кажа в друга подвързия, но онова, в което бяха поставени страниците, не би могло да се нарече подвързия. Сибирският майстор беше създал невероятно произведение

на изкуството. Подвързията беше направена от ценни дървета. По краищата — бук, в средата — кедър. Всичките детайли бяха украсени с изкусна резба, с орнаменти, текст и илюстрации. Всичко това трудно би могло да се окачестви с обикновената дума „подвързия“. Сигурно по-точното наименование е обков. Лицевата и задната част бяха съединени, а от другата страна имаше малка закопчалка. Всички детайли бяха напаснати много точно един към друг. В затворено положение страниците се притискаха равномерно една към друга от горната и долната част на обкова, без да позволяват на хартията да се деформира при повишена или понижена влажност нито дори при течение. Много хора, които видяха това произведение, дълго го държаха в ръце, разглеждаха го и се възхищаваха.

Проследявайки погледа на Анастасия, взех в ръце книгата в дървения обков, усетих топлината ѝ и разбрах. Разбрах, може би благодарение на това необикновено произведение, невероятното значение на Книгата на Рода, за която говореше Анастасия.

Тя седеше скромно на стола до мен, поставила смирено ръце на коленете си. В мен се появи усещането, че тя е по-мъдра от всички жреци, чиито династии идват от дълбока древност, по-мъдра от съвременните аналитици. И със своята мъдрост и чистота на помислите си е способна да победи всички негативни прояви в човешкото общество. Откъде са тези нейни способности? Кое училище, коя система на възпитание е в състояние да дари човека с подобно нещо?

Ами ето, представете си, да измисли такъв нестандартен, невероятен ход! Неволно започнах да мисля бързо и... Сами преценете какво е измислила тя.

Никой не би могъл да устои на потока от всевъзможни внушения, които се стоварват всяка минута върху хората в различните страни, и на първо място върху нашите деца.

Внушенията! По телевизията непрекъснато дават криминалета, екшъни, уж за развлечение на публиката, а всъщност показват как прекрасно можеш да осигуриш собственото си благосъстояние чрез насилие!

Внушенията! Прекрасно е да бъдеш знаменита певица, да блестиш в морето от светлини и аплодисменти, да ходиш от прием на прием с великолепни автомобили. Внушението! В противен случай ще

трябва наред с това да се покажат и други (заемащи много повече време) периоди от живота на тези хора. Всекидневният им тежък труд, непрекъснатите интриги на техните шоу-конкуренти и хората от така наречената „свободна“ преса, желаещи да спечелят за сметка на известните личности.

Чудовищно внушение е агресивната изкусна реклама, готова да хвали всичко, каквото и да е, само и само да се получат пари.

Внушението! Непрекъснатите съобщения за всякакви международни благотворителни фондове, за политиците чудо, които създават у хората впечатление, че само благодарение на тях в къщите им е топло, сито и уютно. И когато в някоя къща изстинат радиаторите, хората вече не мислят как да изменят живота си, да станат независими от централното отопление, водоснабдяване и електроснабдяване. Те излизат като обезумели на улицата с лозунга „Дайте ни!“ Внушение за собствената им безпомощност! Внушават се лъжливи постулати и на възрастните, и на децата.

Децата! За какво възпитание на децата може изобщо да се говори, ако ние, родителите, стоим настрана от тяхното възпитание. Позволяваме на някого в някакви болнични заведения да изразжда децата ни; след това позволяваме някой да ги обучава в детската градина, в училището; позволяваме на многочислени щандове да се подрежда пред тях порно литература в открит и завоалиран вид.

Ние позволяваме на някого да препоръчва книги и учебници на нашите деца; позволяваме някому да подготвя телевизионни програми. На кого? На кого е изгодно да държи в свои ръце цялостното възпитание на нашите деца? Може би не е важно на кого позволяваме, а може би е важно това, че ние усещаме пълната си безпомощност и нищожност! Усещаме невъзможността да спрем вакханалията. Но това не е истина! Всеки родител може да спре това! Ако поиска. Ако се замисли! Идеално! Чудесно замислено! Край на вакханалията на меркантилното внушение. Нека тя се поупражнява още малко, да демонстрира себе си, но скоро човекът ще вземе в ръцете си, а там е написано с ръката на дядото, бабата, бащата, майката какво е предназначението на човека. Ние, днешните родители, непременно ще успеем да разберем в какво се състои то. Непременно! Ние сме опитни, вече сме видели много, чули сме и сме изпитали много нещо. На нас ни трябва само мъничко да поспрем, да обърнем гръб на потока от

внушения и сами, със собствената си глава да помислим. Всеки родител задължително трябва да си помисли. Сам! И единствено сам. Безполезно е да се търсят отговори на въпросите за смисъла на живота в най-мъдрите книги от изминалите столетия, колкото и да се възхваляват и пропагандират те. Безполезно е да се търсят отговорите и в произведенията на мъдреците, които са на върха на признанието в продължение на хилядолетия.

Те, мъдреците, са били велики проповедници и месии. Те са се опитали да проповядват и да пишат своите трудове за бъдещите поколения, но нито едно от тях, нито едно от тези велики произведения ние никога няма да видим. Те майсторски са унищожени. Това лесно може да се разбере, ако човек се спре и се позамисли.

Дори ако се смени мястото само на една запетая в едно малко изречение, може да се промени смисълът на казаното. Помнете ли известния пример: „Да се екзекутира не трябва, да се помилва! Да се екзекутира, не трябва да се помилва!“ А колко ли подобни изменения са били направени в трудовете на древните мислители? Направено е умишлено или случайно от преписвачите, преводачите, издателите и историците. Става дума не само за преместването на препинателни знаци. Премахвали са цели глави, страници, писали са се собствени тълкувания. В резултат на всичко това ние живеем в някакъв илюзорен, лъжлив свят. Човечеството воюва непрекъснато. Хората се убиват един друг с настървение и не могат да разберат защо войните не спират. А как могат да спрат, след като човечеството нито веднъж не е успяло да определи кой е подстрекателят на войната. А не е успявало, защото след като не е мислило самостоятелно, е възприемало за истина това, което му било внушавано.

Кой е започнал Втората световна война? Кой с кого е воювал? Кой е победил? На цялата световна общественост е ясно: войната е започнала Хитлерова Германия начело с Хитлер. Победата е спечелил Съветският съюз начело със Сталин. И тази полуистина, а по-точно безсмислица, се възприема от повечето хора като абсолютни, ясни за всички, исторически факти.

И само малък брой историци анализатори споменават понякога за духовните наставници на Хитлер, например руския лама Гуджиев, който е действал чрез Карл Хаусхофер. Още един духовен наставник на Хитлер е бил Дитрих Екарт. На историците са известни и

контактите на тези духовни наставници със стоящите над тях в погорните йерархии. И тук вече никой няма да назове фамилии. Изследователите казват само, че следите водят към Хималаите и Тибет и към тайните и отворени окултни общества, съществуващи в Германия, в които е членувал Хитлер.

В Германия били създадени организациите „Германски орден“, обществото „Туле“, чиито символ била свастиката с венец и меч.

Някой явно и целенасочено е формирал в Германия своеобразна, неизвестна дотогава идеология. Възпитавал е у хората определен тип мироглед. Резултатът е бил световна война, огромен брой човешки жертви и Международният Нюрнбергски процес, по времето на който са съдили съратниците на Хитлер. Но пред съда всъщност са застанали обикновени войници, макар и да са били с чин генерал и фелдмаршал. Все едно, те пак са били само войници, включително и Хитлер — войници на невидимия жрец, който е формулирал идеологията. А той, главният стратег и организатор, дори не се споменавал в съдебните протоколи. Кой е той? Кой са най-близките му тайни сподвижници и помощници? И толкова ли е важно да имаме представа за тях? Важно е! Изключително важно! Та нали именно те са замислили войната. Оставайки в сянка те отново ще я започнат. С опита, който имат, новите войни ще бъдат още по-мащабни и изфинени.

Какво са искали те в действителност, замисляйки Втората световна война? Може би осмислянето на следващия факт ще ни приближи към разкритието.

По онова време съществуващата в Германия организация „Аненербе“ събирала за идеолозите на нацизма древни книги от целия свят. Те се интересували на първо място от древноруските издания от дохристиянския период. Може да се проследи една странна верига: Хималаи, Тибет, лами, тайни общества, в резултат — усилено търсене на знанията на нашите предци от езическа Русия. За нас били излишни, а били жизнено необходими на някой друг. Защо ли? Какви тайни крият тези знания в себе си? И тези тайни явно са много повече от онова, което знаят тибетските монаси. Но как да се докоснем поне до една от тях? Само до една! И ако тя се окаже значима, какъв ли забравен свят може да се разбули пред съвременните хора, ако се обнародват още няколко или всички? Но къде, в кои хилядолетия да се търси разковничето? Рим! Древният Рим! Там преди четири хиляди

години е ставало нещо необичайно, по-необикновено, отколкото завоеванията на римските региони. Аха! Ето го невероятното! Римските сенатори, висшата аристокрация на онова време, която притежавала роби, изведнъж започнала да дава земя на тези, които желаели и знаели как да отглеждат хранителни продукти... Започнали да раздават земя... за пожизнено ползване с право на предаване по наследство. На семейството на роба се давали пари за строителство на къща. Семейството на роба не можело да се предаде на друг собственик без земята му. Тя, земята, била неделима част от семейството на роба.

Но по каква причина робовладелците изведнъж се решават на такъв хуманен и алтруистичен акт? От добри благородни чувства ли или са получавали нещо друго в замяна? Получавали са на своята маса десет процента от реколтата. Вероятно това е бил най-малкият данък през целия известен ни исторически период. Възниква един въпрос: Защо римските аристократи са се решили на такова нещо? От добри благородни подбуди или са получавали нещо в замяна? Та робовладелецът винаги би могъл да накара своите роби да работят до пълно изтощение на полето и да взима за себе си толкова, колкото смята за редно. Но не го е правил. Защо ли? Защото в езическия Рим все още са били запазени ведическите знания. И патрициите, и сенаторите знаели: един и същи продукт отгледан от роба рязко се различава от този, който расте и се отглежда с любов на собствената му земя.

Тогава все още знаели, че всичко, което расте на Земята, носи в себе си и психическа енергия. За да бъде здрав, човекът трябва да употребява за храна качествени плодове. За това се говорело и в някои от древните книги на Александрийската библиотека, която била унищожена. Какви ли още други знания и мъдрост са били скрити наред с тези книги? Анастасия казва, че всеки може да възроди в себе си знанията и цялата мъдрост, започвайки още от първоизточниците. Всеки може да го направи. И много ми се иска да вярвам в това твърдение, но не вярвам напълно. Къде да се намерят доказателствата, че това е възможно? Какви факти да се извлекат от паметта, за да ѝ повярвам докрай?

Дали да си спомня всичко, което съм чул от баща си и майка си, от преподаването в училище, от прочетеното през целия ми живот? Но

в ценните, във важните ми спомени няма абсолютни доказателства. Може би трябва да си спомня всичко, което ми е говорил духовният ми баща — отец Теодорит? Но той не говореше много. Повече слушаше и ми даваше да чета старинни книги, но и там нямаше доказателства. Какво да се прави? Как би могъл съвременният човек да открие изведнъж в себе си тези съкровени знания на първоизточниците? Може!!! Та нали все пак в спомените на всеки човек вероятно има характерни примери и доказателства! Аз намерих едно в моите.

ДОБРАТА И ВНИМАТЕЛНА БАБА

Моята баба! Баба ми беше магьосница. Не от приказките, а реална, истинска бяла магьосница. Старите жители може би си спомнят нейните невероятни чудеса. Тя живееше в Украйна, в село Кузнич, Городнянски район, Черниговска област. Името ѝ беше Ефросиния, фамилията — Верхуша. Веднъж в ранното ми детство присъствах на нейните чародейства.

Тогава разбрах малко неща от тях, но сега вече ми стана ясно абсолютно всичко. О, Боже, каква естественост има в най-загадъчната невероятност! Мисля, че половината от днешните хора, особено лечителите, биха могли съвсем спокойно да постигнат нейните резултати. А по-подробно, ето какво се случи.

Цялото си ранно детство изкарах в украинското село, в малка бяла къщурка, покрита със слама. Обичах да наблюдавам как баба ми домакинства около печката. Веднъж при скарване с някого от връстниците ми чух нещо обидно: „А твоята баба е вещица.“ Другите веднага започнаха да защитават баба ми: „А моята майка казва, че тя е добра.“

Много пъти съм виждал как баба лекуваше хората. Не обръщах никакво внимание на това. По онова време по селата имаше много лечители. Някой лекуваше по-добре една болест, друг — друга. И никого не наричаха магьосник или магьосница. Но способностите на баба ми не се побираха в обикновените рамки на лечителството. Моята полуграмотна баба, както се оказа, спокойно лекуваше много животни. Външно изглеждаше сякаш го правеше по невероятен начин. Изчезваше с болното животно за едно денонощие, след това се връщаше с него, вече здраво или в по-добро състояние, и казваше на стопанина му как трябва да продължи по-нататъшното му лечение.

Когато чух от връстника си оскърбителната дума „вещица“ по адрес на баба ми, макар че и аз като другите деца се страхувах от всякакви магьосници, ни най-малко не промених отношението си към моята добра баба. Тя, по-скоро нейните действия, само възбудиха интереса ми. Веднъж докараха при баба ми кобилата на председателя

на колхоза — породиста, купена наскоро за обиколките му по служебна работа из района. Ние, местните хлапета, винаги ѝ се възхищавахме, когато председателят минаваше покрай нас. Тя държеше главата си високо, препускаше много по-красиво и пъргаво в сравнение с всички други коне в селото. Когато я докараха този път, тя не беше оседлана и запретната в каручката за обиколки. Доведоха я само с юздичка, омърлушена, бавно пристъпяща. За мен това беше голямо събитие — в нашия двор да бъде председателската кобилка — и аз с интерес започнах да наблюдавам какво става.

Баба се приближи до кобилката, започна да я гали ту отстрани по главата, ту около ухото и ѝ шепнеше спокойно нещо ласкаво. След това свали юздата ѝ, изкара от къщата една пейка, подреди върху нея снопчета от билки, заведе кобилката до пейката и започна подред да предлага на животното различните сухи тревички. На някои кобилката не обръщаше внимание и извърщаше муцуната си от тях. Други помирисваше и даже по малко ги опитваше. Баба ми хвърляше китките, на които кобилката обръщаше внимание, в чугунения съд с вода, поставен на огъня. Там пусна и своята кърпа за глава.

Чух как каза на хората, които бяха довели кобилата: „Елате след един ден, сутринта.“ Когато хората си тръгнаха, разбрах, че баба пак се кани да изчезне нанякъде с коня и започнах да я моля да ме вземе със себе си. Баба, която винаги изпълняваше молбите ми, и този път не ми отказа, но постави условие да легна да спя по-рано. И аз се подчиних.

Събуди ме на зазоряване. Пред къщата стоеше кобилата. Гърбът ѝ беше покрит с парче домашно платно. Баба изми лицето ми с отварата от чугунения съд, даде ми малко вързопче с храна, взе в ръка поводата на кобилата и ние тръгнахме по междата, разделяща зеленчуковите градини от горичката, която започваше зад тях. Вървахме бавно покрай гората. Казано по-точно, баба вървеше до кобилата и спираше всеки път, щом тя накланяше главата си към тревата и опитваше някакви тревички. Баба държеше толкова слабо юздата, че тя се изплъзваше от ръцете ѝ, когато кобилката изведнъж рязко извиваше главата си настрана, виждайки нещо в тревата.

Понякога баба все пак дърпаше коня след себе си, но преминавайки на ново място, пак му даваше пълна свобода. Вървахме покрай гората, но от време на време навлизахме в нея. Към обяд стигнахме до едно бластисто място сред полето. Спряхме да починем и

да пладнуваме до малка купа сено от първата коситба. След като хапнах мляко с хляб, уморен от продължителния преход, поисках да поспя. И веднага баба извади от своята бохча малко кожухче, постла го до купата сено и ми предложи: „Полегни си, внуче, поспи, май доста се поизмори.“

Аз прилегнах и започнах да се боря със съня, страхувайки се, че баба ще изчезне мистериозно заедно с коня без мен, но сънят ме надви.

Когато се събудих, видях, че баба къса някакви билки до муцуната на кобилката и ги слага в бохчата си. Скоро тръгнахме към къщи, но вече по друг път. Когато започна да се смрачава, на мен пак ми се доспа и баба отново ме сложи върху кожухчето. Събуди ме преди да е станало тъмно и ние отново продължихме към къщи. Чувах как от време на време баба говореше нещо на коня. Не си спомням смисъла на думите, но съм запомнил интонацията на гласа ѝ: спокойна, ласкава и радостна. Когато стигнахме вкъщи, баба веднага започна да пои кобилката с вода, като добави в кофата отварата от чугунения съд. След това видях как тя даде на дошлите за коня си хора снопчетата от събраните по време на нашето пътешествие билки и нещо им обясняваше. Посъвзелата се кобилка, тръгна с нежелание от нашия двор. Тя отново беше с юзда и дърпаше повода, обръщайки главата си към баба ми.

Няколко дни се сърдих на баба си, че не ми показва магоъосническо изчезване, а през цялото време само пасеше кобилата, късаше тревички и ги връзваше на снопчета.

Щях да забравя по-бързо за похода и за магоъосничеството, но когато казах на оскърбителя, наричащ баба ми „вещица“, че моята баба никъде не изчезва, а просто пасе болните животни, той, малко по-голям от мене на възраст, изтъкна солиден аргумент, срещу който не можех да възразя нито аз, нито тези селски дечица, които бяха на моя страна: „А защо тогава всеки път, когато председателят минава покрай вашия двор, кобилата престава да препуска, забавя хода си и даже не слуша камшика?“

Не си спомням какво обяснение ми даде баба за това нещо. Разбрах причината едва сега. Убеден съм и ми е ясно, че много хора биха могли да лекуват животните така, както правеше тя. Стига да имат добро сърце и да се отнасят внимателно към природата и животните.

Сега разбрах: давайки на болната кобилка да опитва различни билки, тя просто е разбирала от какво има нужда болното животно и по този начин е определяла маршрута с оглед на това по пътя да има необходимите ѝ билки.

Необходимо ѝ е било едно денонощие, защото всяко растение си има определено време, което е най-благоприятно за приемането му като храна. Не държеше юздата опъната, за да може кобилата да определи кои билки и в какво количество ѝ трябва. Животните разбират това по необясним за нас начин. Тъй като отварата се правеше от билки, които избираше самото животно, вероятно измиването с нея, както и намокрянето на кърпата за глава се правеше, за да бъде животното по-добре предразположено към баба ми.

Ето колко просто е всъщност всичко. Не е ясно откъде е знаела всичко това слабограмотната ми баба. И колко сме усложнили ние тази неподправеност! Не е ли това причината за масовите заболявания на животните в Европа? А съвременната научна мисъл не е измислила нищо по-добро от това да се изгарят десетки хиляди животни.

Дадох само един пример, който говори за това, че постиженията на медицината са илюзорни. Но може да се дадат много подобни примери за лъжливи постижения на съвременното общество. За какво ли са ни частните случаи и подробности, след като може веднага да се каже за най-важното?!

ДА ЖИВЕЕМ В ПРЕКРАСНАТА РЕАЛНОСТ

В какво общество живеем днес? Към какво се стремим? Какво възнамеряваме да построим в бъдеще? Повечето хора ще отговорят без запъване: „Ние живеем в демократична държава и се стремим да построим свободно демократично общество, каквото е в развитите западни страни.“

Именно така ще отговорят повечето политици и политтехнолози.

Именно по такъв начин се говори от екраните на телевизорите и се пише по страниците на вестниците.

Именно това мнение на мнозинството доказва твърдението на Анастасия, че част от хората в съвременната цивилизация спят, а други са зомбирани и са биороботи в ръцете на малка група жреци, въобразили си, че са властелините на света.

Ако се прекрати за малко трескавата всекидневна и еднообразна лутаница, ако се помисли самостоятелно, може да се разбере казаното по-долу.

Демокрация! Какво е това? Какво понятие определя самата дума? Повечето ще отговорят с цитат от известния голям енциклопедичен речник или от тълковния речник на руския език. В тях има примерно еднакви и лаконични определения: „Демокрацията е форма на държавно политическо устройство на обществото, основаващо се на признаването на народа в качеството му на източник на властта. Основни принципи на демокрацията са властта на мнозинството, равноправието на гражданите...“

И хората във високоразвитите демократични страни избират с мнозинство на гласовете парламентите и президентите.

Избират?! Пълна илюзия! Пълна измама! Няма никакви избори! Нито веднъж, нито в една, смятаща се за най-демократична и цивилизована страна, народът не е управлявал.

Ами изборите? Те са изцяло въображаеми! Спомнете си какво става винаги преди изборите в която и да е от така наречените „демократични страни“. Помежду си се сражават групите на политтехнолозите, съставени от своите кандидати, усвоявайки огромни

парични средства, използвайки изкусни методи за психологическо въздействие върху хората чрез средствата за масово осведомяване, телевизията и нагледната агитация.

И колкото по-високоразвита е държавата, толкова по-изтънчени в технологично отношение са методите на внушение.

Напълно очевиден е фактът, че винаги побеждава отборът на политтехнолозите, които са успели да упражнят най-силно влияние и внушение. Вече след това под въздействието на това внушение хората отиват да гласуват. И си мислят, че гласуват по собствено желание, а в действителност изпълняват нечия чужда воля.

Така съвременната демокрация всъщност е една заблуда на човешките маси, тяхната вяра в някакво нереално изграждане на съдружие, на нереален, илюзорен свят.

Цялата работа е в това, че в природата не съществува подчиняване на мнозинството. Всички съдружия на растенията, животните, насекомите могат да се подчиняват на инстинктите си, на движението на планетите, на установения от природата ред, на водача на стадото. А човешкото общество винаги се е управлявало от някакво малцинство.

Мнозинството не е правило революции и не е замисляло войни, а само е участвало в революциите и войните под влияние на целенасоченото внушение на малцинството. Така е било, така е и сега.

Демокрацията е най-опасната манипулация, на която са подложени огромни маси хора. Опасно е, защото в демократичния свят действително е възможно един или няколко души да управляват с лекота всички демократични страни. За това са им необходими само много пари и добър екип от психолози и политтехнолози.

И ние, днешните родители, намирайки се под въздействието на илюзиите, се опитваме на всичкото отгоре да възпитаваме децата си и тъй фактически сами въвеждаме, вкарваме в съзнанието им този илюзорен свят... А фактически ги предаваме в лапите на някого...

Но в никакъв случай не на Бога. Предаваме ги на някаква Негова противоположност.

Светът на Бога не е въображаем, а реален и прекрасен. Той има своите ненадминати аромати, цветове, форми и звуци. Вратата към този свят винаги е отворена. През нея винаги може да се премине, ако се освободим от илюзиите, объркващи нашето съзнание.

Аз също ще пиша своята Родова Книга за потомците, за себе си. И наред с другото в нея задължително ще напиша: „Аз, Владимир Мегре, живях във времето, когато човечеството не съществуваше в реалния свят. Неговата плът се хранеше с дарове на реалния свят, но съзнанието му блуждаеше в измамния. Това беше много труден период в живота на хората. Сега аз се опитвам да върна съзнанието си в реалния Божествен свят. Този Божествен свят на природата е пострадал от съзнанието на хората. Много е пострадал. Разбрах това и ще се опитам да го поправа, толкова колкото мога, колкото успея. Може би ще създам само проекта на своето имение, може би само част от него. Най-важното е аз да разбера, да разберат децата ми.“

Анастасия седеше все така тихо до мен и слушаше как разсъждавам на глас. Когато замълчах, тя се изправи и отиде до прозореца:

— На небето вече започват да проблясват звезди. Време е да тръгвам, Владимире. Ти си прав за много неща, но нека новите ти виждания за действителността не предизвикват в теб желание да ръководиш хората. Преодолей изкушението и не се включвай в никакви организации. Другите хора също виждат реалността. Организирайки се, те ще направят важното, значимото на Земята. Ти ще разбереш своето предназначение в живота.

— Аз не се опитвам да се включвам някъде и да ръковода някого. Но за какво мое предназначение говориш, Анастасия?

— Ще дойде време, когато ще го почувстваш сам. А сега легни в леглото си, заспи и си почини. Много си възбуден. Нетренираното ти сърце може да не издържи на вълненията.

— Да, знам, но ако заспя, ти ще си отидеш. Ти винаги си тръгваш. А на мен понякога много ми се иска да не си отиваш. Искане ми се да бъдеш винаги до мен.

— Аз съм винаги до теб, когато си спомняш за мене. Скоро ще започнеш да чувстваш това и ще разбереш. Сега се измий с вода и заспивай.

— Няма да мога да заспя. Въобще, в последно време спя лошо. Мислите не ми дават да заспя.

— Ще ти помогна, Владимире. Искаш ли да ти прочета стихотворенията, които някои читатели изпращат, и да ти изпея приспивна песен?

— Давай, ще се опитам. Може пък наистина да заспя.

Когато се измих и легнах в приготвеното вече легло, Анастасия приседна до мен и сложи ръката си на челото ми. После прокара ръката си по косата ми и тихо запя песен, написана от една читателка от Украйна. Тя пееше съвсем тихо, но на мен ми се струваше, че много хора и звезди чуват гласа ѝ, слушат нейния чист глас и думите.

Преди да потъна в дълбок и спокоен сън, успях да си помисля: „Разбира се, че утре денят ще бъде друг. Той ще бъде по-хубав. Аз ще опиша зората на новия ден. Много хора ще започнат да пишат в своите книги на рода как е започвало новото прекрасно утро на човечеството. И това ще бъдат най-великите исторически книги, предназначени за потомците за хиляди години напред. И моята ще бъде една от тях. Още утре ще започна да пиша новата книга и сега вече няма да пиша толкова сбито. И новата книга ще бъде за новия исторически завои, за завръщането на хората към Божествената реалност на Земята.“

До нова среща, уважаеми читатели, в новата прекрасна реалност.
Владимир Мегре

(Продължението следва)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.